

PHÁP NGŨ

HT. Tuyên Hóa

Nguồn

<http://thuvienhoasen.org>

Chuyển sang ebook 28-7-2009

Người thực hiện : Nam Thiên – namthien@gmail.com

[Link Audio Tại Website http://www.phatphaponline.org](http://www.phatphaponline.org)

Vì sao con người ai cũng ở trong trạng thái mê mờ? Đó là do họ không hiểu được mình từ đâu tới, chết đi về đâu. Mỗi ngày bóng dáng bạn thấy khi tự soi gương nào phải là bạn. Nếu bạn muốn biết bản lai diện mục (chân tâm) thì phải quay mặt soi lòng, tìm nơi tự tâm. Người đời thì bị ngũ dục làm mê mờ, ngày ngày bị tiền tài, sắc đẹp, danh vọng, ăn uống, ngủ nghỉ kèm tỏa đến ngọt ngào khó thờ, song họ vẫn cứ muốn cam tâm tình nguyện làm nô lệ cho những thứ ấy.

Lòng tham của ta thì cao hơn trời, đầy hơn đất. Nó như cái thùng không đáy, đổ bỏ vào bao nhiêu cũng chẳng đầy.

Con người không có đạo đức mới thật là nghèo cùng.

Phải tìm đâu ra ngọc ngà châu báu mà mình sẵn có? Hãy tìm ở Kinh Hoa Nghiêm. Có câu rằng: Không đọc Kinh Hoa Nghiêm, không biết được sự giàu có của chư Phật. Kinh Hoa Nghiêm là vua của tất cả các vị vua kinh điển (tức là kinh đứng hàng đầu của những bộ kinh tuyệt diệu nhất mà Phật đã thuyết).

Nếu dùng tham sân si để xử lý mọi việc thì kết quả là trời đất sẽ u ám, sinh đủ tai nạn. Nếu dùng giới định huệ để giải quyết vấn đề thì trời đất trong sáng, mọi sự kiết tường. Nên nói: Nơi nào nhiều kẻ ác, nơi ấy nhiều tai nạn; chốn nào nhiều người thiện, chốn ấy thường an vui. Tai nạn hay an bình đều do người mà ra cả.

Người ta không thành Phật là bởi vì cứ dụng công nơi ngoài miệng (nói mà không tu, không thực hành).

Mọi sự, việc gì cũng là Phật pháp, cũng đều là thứ không thể chấp trước, không thể nắm bắt. Trên đời vạn sự, vạn vật, chuyện gì xảy ra cũng chính là thuyết pháp (hiển bày chân lý), chính là giảng kinh. Chúng ta mỗi người ai cũng nên đem bộ kinh của đời mình ra đọc cho kỹ, học cho thuộc, chớ làm việc sai lầm với đạo lý nhân quả. Đời ta mới chính là bộ kinh điển chân chính nhất.

Nếu bạn cứ nhìn thấy lỗi lầm của kẻ khác hoài thì bạn vẫn còn khổ. Nếu bạn đã hết khổ thì bạn nhìn ai cũng thấy họ là Phật. Nhìn người nào, bạn cũng thấy họ hết như Phật. Thật là đơn giản, thật là cạn cợt: Vậy mà bạn làm không xong!

Con người ta không phải sống để mà ăn. Sống: là ta phải lập công với đời, phải có đức với người, phải làm lợi cho thiên hạ. Mình phải: *Từ bi thay trời dạy dỗ; trung hiếu vì nước cứu dân.*

Một ngày chẳng sửa lỗi lầm là một ngày chẳng tạo công đức.

Phiền não tức Bồ đề: Nghiã là, ngay lúc có phiền não mà mình có thể chẳng sinh phiền não, mình có thể nhận biết được nó, thì ngay lúc đó gọi là Bồ đề. Chẳng phải rằng: vất bỏ phiền não đó đi rồi, sau đó tìm một cái Bồ đề nào khác.

Bệnh AIDS là một bệnh làm diệt chủng, làm mất nước. Tôi hy vọng người Trung hoa không muốn mất nước, không nên học hành động của người tây phương.

Người học Phật pháp, cần phải tiết dục, giữ lòng trong sạch, ít ham muốn. Chớ nên có nhiều dục vọng. Đó là điều quan trọng, vì nó là gốc rễ của vấn đề sức khỏe.

Các bạn có thể ngày nay quy y Tam Bảo là vì các bạn đã trông căn lành to lớn trong quá khứ. Ngày nay khi họp mặt với nhau, đại chúng nên phát lòng Bồ đề, cầu đạo vô thượng. Không nên làm loài sâu bọ trong Phật giáo, không nên làm kẻ hư đốn bại hoại. Hễ bạn thấy ai hủy báng Phật giáo, bạn chớ cùng họ tranh biện. Bạn hãy tu hành với hành động chắc thật. Dùng sự tu hành để hiển minh lời Phật dạy. Đừng nên dùng lời nói ngoài miệng (khẩu đầu thiên) để làm họ tin mình. Phải chân thật tu hành.

Chiến tranh ở trên thế giới đều bắt đầu từ những chiến tranh nhỏ trong tâm mình phát khởi. Cổ nhân nói: *Quốc gia hưng vong, thất phu hữu trách* (Sự thịnh suy của một nước, ngay kẻ tầm thường cũng phải có trách nhiệm). Chẳng nên nghĩ rằng: Đó là chuyện của người khác, chẳng phải chuyện của mình. Nếu mỗi người ai cũng chẳng có chiến tranh, thì chiến tranh thế giới sẽ chấm dứt.

Đừng nên đem ánh sáng chiếu rọi bên ngoài. Lúc nào cũng phải biết xoay ánh sáng lại rọi lòng mình. Chiếu soi xem mình là súc vật? là quỷ? là gì?

Thế nào là đạo đức? Tức là lấy sự lợi lạc của chúng sinh làm chủ, lấy sự không cản trở người khác làm tông chỉ. Đạo đức cũng có nghĩa là trong lòng mình tràn ngập lòng nhân từ, nghĩa khí, lễ độ, trí huệ và thành tín.

Vì sao mình không tương ứng với đạo? Vì tâm cuồng chưa ngừng. (tâm cuồng là tâm đầy vọng tưởng).

Việc tốt là do tâm khởi đầu. Việc xấu cũng từ tâm khởi đầu.

Ba thứ độc tham sân si so với nha phiến, rượu mạnh hay với độc dược cực độc, thì nó lợi hại hơn gấp bội. Những thứ thuốc, rượu, độc dược chỉ là độc tố hữu hình, hại thân thể người. Còn tham sân si thì hại pháp thân huệ mạng của ta, đó mới là thứ tối chương ngại tu đạo.

Tu hành pháp Phật tức là: Đừng làm việc ác, làm toàn việc thiện.

Nhìn xuyên thủng thì mình sáng tỏ; hễ buông bỏ thì mình giải thoát. Giải thoát là tự tại. Khi *tự* mình không *tại* (không ở đây) thì giặc cướp sẽ xâm phạm, mình sẽ bị cảnh giới lay chuyển.

Người tu nếu không có tiền bạc gì cả thì mới tu hành được. Một khi có tiền thì tuyệt đối chẳng thể tu hành đặng. Đó là điều tôi dám bảo chứng.

Sự khoái lạc chân chính thì chẳng có gì mong cầu. *Khi tới chỗ không còn mong cầu thì ta sẽ chẳng có âu lo.* Khi bạn chẳng mong cầu điều gì thì đó mới là sự vui sướng chân chính, cũng là sự an vui yên ổn thật sự của tự tánh.

Cái tật xấu lớn nhất của chúng sinh là lòng si ái (yêu đương si mê). Ngày đêm ở trong vòng si ái mà chẳng phút nào buông bỏ cho đặng. Nếu mình có thể đem lòng háo sắc biến thành lòng ham học Phật, giờ phút nào cũng chẳng quên học Phật, thì rất mau có thể thành Phật.

Hãy đem sự thông minh, trí huệ nhỏ bé để qua một bên. Đừng nên nghĩ rằng chuyện gì mình cũng biết, cũng hiểu. Nếu bạn nghĩ rằng việc gì mình cũng biết thì bạn không phải là người chân chính hiểu Phật pháp.

Ở Vạn Phật Thánh Thành, không ai được phép nịnh hót, nói những lời dua nịnh, vuốt ve kẻ khác.

Trong chùa, nơi đạo tràng, việc xấu xa nhứt là ta chẳng chịu tu hành. Ai chẳng tu hành thì tương lai đều phải đọa lạc.

Tu hành cần ta phải dưỡng nục, nghĩa làm ra vẻ khù khờ. Càng ngu ngơ khù khờ càng tốt. Khù khờ đến chỗ rằng một vọng tưởng cũng chẳng còn.

Người tu hành đừng nên có cái TA. Vất cái ngã vô thùng rác. Đến đâu cũng vì người khác, vì việc công mà phục vụ. Phải biết hòa quang (hòa đồng với mọi người), dùng sự nhượng bộ làm bước tiến. Việc gì cũng giữ gìn, chẳng đua đòi tranh giành, chơi nổi. Một khi chơi nổi thì bạn sẽ gặp rắc rối ngay.

(Nói với người xuất gia:) Nếu đồ ăn thức uống không thanh đạm thì đừng ăn. Trách nhiệm của người tu là hoằng pháp chứ không phải đi tiếp đãi người ta. (Đây là ý nói về chuyện người xuất gia hay đi ra tiệm ăn uống để tiếp đãi, hoặc bàn bạc chuyện đời, chuyện danh lợi, chuyện riêng tư.)

Có người cư ngụ tại Vạn Phật Thánh Thành, nhưng chờ Sư Phụ tới mới chịu đi nghe giảng, còn bình thường thì chẳng chịu tham gia hai thời công phu sáng và chiều. Nghe giảng lại chẳng chịu tùy hỉ. Đó thật là ích kỷ. Họ chỉ muốn tới *lấy* mà chẳng phải tới *cho*, đi ngược lại với tinh thần căn bản của chùa Vạn Phật. Đại chúng thì là một thể, bạn không thể làm việc riêng tư ích kỷ, chẳng đếm xỉa gì tới toàn thể đại chúng.

Ai là kẻ thù của người tu? Chẳng phải ma vương đâu, chính là lòng ích kỷ. Làm việc với lòng ích kỷ thì vạn sự chẳng thành; dầu có thành công cũng chỉ là hư vọng.

Người dụng công tu đạo thì một tích tắc cũng không thể khởi vọng tưởng. Răng: Đại sự chưa xong, khổ như có tang. Việc sinh tử đại sự chưa giải quyết xong thì cũng bi ai đau khổ hết như người con có cha mẹ mới chết vậy.

Phật pháp sâu rộng như biển lớn: Phải dũng mãnh tinh tấn, siêng năng tu tập thì mới có thể thành tựu được.

Người tu đạo cần phải có sự hiểu biết đúng đắn và cái nhìn đúng đắn (chính tri chính kiến). Không nên điên đảo thị phi. Trắng đen phải phân cho rõ, chẳng thể làm mất cá là hạt ngọc. Chẳng thể làm qua loa, làm cho có. Nếu làm vậy thì bạn sẽ có sự hiểu biết và cái nhìn lệch lạc (tà tri tà kiến) vĩnh viễn chẳng thể thành Phật đặng.

Suy nghĩ vẩn vơ: Nếu bạn biết chắc chuyện đó chẳng thể làm được thì sao cứ cố ý nghĩ đến nó hoài? Nếu biết đó là vọng tưởng, suy nghĩ vẩn vơ, thì sao bạn không dẹp nó qua một bên? Đây là thói quen xấu của nhiều người: Biết là sai mà cứ cố ý làm. Nói trắng ra thì đó là bạn không nhìn thẳng, chẳng buông bỏ (chấp trước). Bạn không chấp trước bên này thì cũng chấp bên nọ; không trước món này lại trước món khác; không chấp đàn ông thì cũng trước đàn bà. Thế là bạn lãng phí hết thời gian quý báu.

Lòng từ bi bắt nguồn nơi tự tánh. Nó chẳng cần bất kỳ sự tạo tác gì mới có. Mình không cần phải nịnh hót (mới có lòng từ bi); nịnh hót là việc giả dối. Người ta từ từ trưởng thành, thế nào họ cũng sẽ hiểu đạo lý này. Khi ấy tâm họ sẽ tự nhiên phát sinh lòng từ bi, mà không cần phải cố ý làm bất kỳ việc gì. Cố ý là ra vẻ từ bi thì bạn sẽ rơi vào chỗ yếu mềm, nịnh bợ. Cố ý làm vẻ không từ bi, thì bạn sẽ trở nên rất lạnh lùng, xa cách. Làm quá mức thì cũng chẳng khác làm chưa đủ. Chuyện gì cũng phải giữ trung đạo, tức là vô tâm, vô niệm.

Là đệ tử của Phật, mình phải cẩn thận chuyện nhân quả. Chớ tùy tiện hủy báng, chửi rủa người khác.

Khi một niệm chẳng sinh, quý gì cũng chẳng có. Tới lúc chẳng còn thứ gì (hết tham sân si, vọng tưởng phiền não) thì lúc ấy, cái gì cũng có: Phật Bồ Tát đều tới. Vì sao? Vì rằng bạn chẳng có gì cả thì Phật mới tới. Nếu bạn còn có một thứ gì (phiền não, chấp trước), thì Phật sẽ chẳng đến. Lúc tới cảnh không thì bạn phải hết tuyệt tánh (phiền não, chấp trước) của mình, cũng tới tận cùng lý tánh của con người, lý tánh của vạn vật, lý tánh của trời đất. Chư Phật chính là bạn, mà bạn cũng là chư Phật. Khi bốn tướng chấp trước đều hết thì còn gì để phiền não?

Nếu bạn hiểu (giác ngộ) thì chuyện gì cũng là *ý của tổ sư*. Nếu bạn không hiểu thì chuyện gì cũng tức tối, nóng giận.

Một niệm lành, trời đất kiết tường. Một niệm ác, trời đất cuồng phong bão táp. Do đó nước nào dân chúng lương thiện, biết giữ ngũ giới, tu thập thiện, thì nước ấy chẳng có việc gì (hung hiểm).

Nếu có người chân chính tu hành thì Phật giáo mới hưng thịnh. Nếu chẳng có ai thì Phật giáo sẽ bị hủy diệt.

Lúc tu hành, bạn đừng sợ khó, đừng sợ khổ, đừng sợ chẳng có tiền, cũng đừng sợ không có cơm ăn. Nếu có lòng sợ hãi thì bạn chẳng thể tu hành được. Người tu đạo thì tương phản với kẻ thế tục: Người đời cầu ngũ dục (tiền tài, sắc dục, danh vọng, ăn uống, ngủ nghỉ hưởng thụ), chẳng thể nào buông bỏ chúng.

Nếu bạn có thể nhẫn dục (nhẫn nhịn không khởi dục vọng): Đó tức là tri giới. Chẳng thể nhẫn dục thì chẳng phải tri giới.

Trong sinh hoạt của từng lâm thì giữ quy củ là việc trước tiên. Lên điện theo công khoá, lễ lạy, cúng ngọ, là việc nhất định bạn phải làm. Việc này quan trọng hơn tất cả việc khác. Bạn phải tùy chúng (làm theo mọi người) không được biệt chúng (làm khác hẳn đại chúng). Nếu không thì bạn không được ở chung với đại chúng.

Khi tu hành nếu bạn không hiểu đạo, thì một mặt tu, một mặt tiêu (mất công đức). Ví như nói bạn đừng nổi lòng tham dục, bạn lại nổi tham dục nhiều hơn. Từ sáng đến chiều cứ nghĩ yêu người này, thèm khát người kia. Toàn là ý nghĩ không thanh tịnh. Trong tâm bạn nước trí huệ sẽ vẫn đục, bạn sẽ chẳng còn trí huệ nào nữa, vì sự ô trược bị khuấy lên rồi. Do vì bạn chẳng hiểu đạo nên cứ tu mãi mà chẳng chứng quả, chẳng thấy đạo. Đó là vì sao? Bởi vì bạn có lòng ái dục. Nếu không có lòng ái dục thì rất mau bạn sẽ thấy đạo.

Khi bạn không dụng công, không tu hành thì bạn cũng giống như cục đá mài dao. Tuy không thấy cục đá bị hư hao gì, nhưng để lâu ngày, mới hay là đá ngày càng nhỏ lại.

Vô minh là một cái phòng tối đen. Nếu có trí huệ thì phòng tối sẽ biến thành sáng sủa. Trên đời này, chữ TÀI và chữ SC đã hại không biết bao nhiêu người tu đạo. Người tu nếu không buông bỏ được tiền tài thì sẽ sinh lòng tham tiền tài, của cải; không buông bỏ được sắc đẹp thì sẽ háo sắc, tham dâm. Đạo nghiệp tuyệt đối chẳng thể nào thành tựu.

Nếu tinh đầy đủ, bạn chẳng cảm thấy lạnh; nếu khí đầy đủ, bạn chẳng thấy đói; nếu thần đầy đủ, bạn chẳng buồn ngủ. Tinh, khí, thần (theo Đạo giáo) gọi là Tam Bảo. Lý này cũng tương tự như Phật Pháp Tăng của nhà Phật.

Sai một ly, đi một dặm, khi tu đạo mình không được bê bối tùy tiện. Nếu bạn khởi vọng tưởng, không tu luật nghi, không nghiêm chỉnh học đạo, thì có thể bạn sẽ lập tức chiêu cảm quả báo hay sự trừng phạt vô cùng nghiêm trọng.

Xuất gia là vì muốn tu hạnh thanh tịnh. Nếu sau khi xuất gia rồi, lại chẳng muốn xuất trần, tới đâu cũng giao tế, đái đàng, thù tạc thì làm sao gọi là người xuất gia?

Bạn chớ nên quá chấp trước, cứ đeo trên người mấy thứ gồng gánh mãi. Gồng gánh gì? Tức là những thứ thói hư tật xấu. Nếu bạn có những thứ luộm thuộm đó thì chẳng thể nào rút chân ra khỏi bùn lầy, chẳng thể nào tới đặng bờ bên kia.

Người tu đạo chân thật thì đi tới đâu cũng chẳng mong người ta cúng đồ ăn ngon, có nhà ở tốt. Mình chẳng nên có tư tưởng như thế vì nó là hạt giống làm ta đọa lạc. Tới đâu, hễ có đồ vật bình thường là đủ rồi, chớ nên tham cầu hưởng thụ. Chớ nên có thái độ vui vẻ với người đối xử tốt với mình, còn đối với kẻ đối xử không tốt với mình thì chẳng vui lòng chút nào.

Hễ ai không nổi nóng tức giận thì người ấy sẽ tương ứng với đạo lý Phật dạy, và sẽ thành Phật rất dễ dàng.

Con người mình ai cũng bỏ gốc theo ngọn: Đem việc tu hành sắp tại hạng nhì, còn việc kiếm tiền thì nâng lên hạng nhất, quên mất đạo lý căn bản làm người, chỉ dụng công nơi cái ngọn. Lo làm ăn kiếm tiền thì chỉ duy trì sinh hoạt cuộc sống. Còn học tập Phật pháp thì nuôi dưỡng pháp thân huệ mạng, tăng trưởng trí huệ của mình. Mình nên chọn một bộ kinh thích hợp với mình nhất để học hỏi, chớ nên ngày ngày chỉ chuyên tâm làm tiền.

Học trì chú, trước hết phải cần tâm ngay thẳng, lòng chân thành. Nếu tâm không ngay thẳng thì học chú gì, mình cũng biến thành tà. Khi tâm ngay thẳng, học trì chú mới có cảm ứng.

Trong tự tánh quang minh của mình, chẳng hề có chút tham lam. Mà trong sự linh cảm, trong trí huệ cũng không hề tồn tại mảy may tham lam. Do đó khi mình nổi lòng tham thì cũng như nơi mặt gương bỗng hiện lên một lớp bụi. Vì vậy chúng ta những kẻ dụng công tu hành phải luôn ghi nhớ: Chớ tham nhiều, chớ tham mau, chớ tham tiện nghi, dễ chịu.

Nếu trong tâm người ta có quý thì người mới sợ quý. Nếu trong tâm người ta không có quý thì quý sẽ sợ người.

Bây giờ mình đắc được thân người, nếu không mượn nó để tu hành thì mình chờ tới lúc nào? Chờ tới lúc thân này mất rồi, lúc ấy muốn tu thì đã quá trễ.

Các bạn chẳng nên tìm cầu ở chỗ xa xôi, chẳng cần phải tìm pháp môn cao thâm làm gì. Khi bạn nghe đọc tới câu *Vô thượng thậm thâm vi diệu pháp* thì bạn nghĩ phải tìm pháp môn vi diệu thậm thâm vô thượng. Sự thật thì pháp cao sâu vô thượng cách bạn quá xa, mà bước đầu tiên bạn chưa bước gì cả. Vì sao mình phải bỏ cái gần, chạy theo cái xa xôi? Vì sao bỏ gốc, theo ngọn? Tại sao mình không dụng công tu hành ở nơi chỗ gần kề nơi thân, chỗ mình sinh hoạt hàng ngày. Vì sao cứ chạy theo truy tìm thứ quá xa xăm diệu vợi? Người xưa nói: Đạo ở cạnh bên nhưng cứ cầu ngoài xa; việc vốn dễ nhưng cứ tìm cái khó.

Nếu bạn thật sự không nói dối trá thì bạn gọi trời, trời liền đáp; bạn gọi đất, đất trả lời.

Không tranh, không tham, không truy cầu, không ích kỷ, không tự lợi, không nói dối: Đây là phương pháp tu hành hữu hiệu nhất.

Một khi phạm giới dâm, bạn sẽ rất dễ phạm giới sát, cũng dễ dàng phạm giới trộm cắp, và vọng ngữ. Bởi vậy, phạm giới dâm thì các giới sát sinh, trộm cắp, dối trá đều bao hàm trong đó.

Vì sao bạn khởi phiền não? Bởi vì lòng tham lam của bạn chưa ngừng. Bạn chưa buông xả. Răng: Chỗ nào cũng gai góc, nơi nào cũng đụng tường. (Gai góc là ví dụ cho phiền não. Có phiền não thì có chướng ngại, giống như ta đi đụng vào tường vậy). Khi bạn không còn bốn tướng (bốn sự chấp trước vào quan niệm về cái tôi, về người khác, về chúng sinh và về thọ mạng) thì ai chịu đau khổ? Nếu người đau khổ chẳng tồn tại thì phiền não từ đâu mà sinh ra chứ?

Bạn nên làm long tượng (đại nhân tài) trong pháp môn; chớ nên làm chuột nhắt trong đạo pháp.

Trên trời có tám vạn bốn ngàn ngôi sao, người ta thì có tám vạn bốn ngàn sợi lông. Con người và thế giới đều có điêm tương thông. Nguyên do thế giới hủy diệt là vì con người có vô minh. Không khí trong trời đất và không khí nơi mỗi người cũng tương thông, bởi vì hai thứ không khí ấy không thể nào tách rời. Không khí của mỗi cá nhân đều có nguồn gốc của nó. Khi người ta lòng giữ niệm thiện thì nó sẽ giúp vào cái chính khí của trời đất. Khi một người nổi nóng tức giận, sinh ra một niệm phiền não, thì làm tăng

thêm khí ô trọc trong vũ trụ. Nếu cứ toàn dùng lòng tham lam, sân giận, ngu si để hành sự thì trong trời đất sẽ có rất nhiều tai nạn. Một người là thế, mà nhiều người cũng vậy. Nơi nào kẻ ác tụ tập thì nơi ấy tai ương hoạn nạn nhiều một chút. Do đó trong thế giới chỗ này tốt, chỗ kia xấu không thể tách rời với tình trạng của mỗi người chúng ta đang.

Niềm vui ở trên đời thì ngắn ngủi, khoái lạc cứu cánh thì mới vĩnh cửu: Vì thế nên ta phải tu đạo.

Học Phật thì cần phải học lòng từ bi, đạo đức, biết tha thứ cho kẻ khác. Chẳng nên sinh lòng so sánh, hơn thua, chẳng nên cùng người tranh chấp cãi vã.

Lòng cung kính sẽ biến tánh cương cường, ngang ngạnh thành tánh ôn hòa, nhuần nhận. Lạy Phật là lạy Phật trong tự tánh. Thành Phật cũng là thành Phật của tự tánh.

Người xưa nói: Bậc quân tử có năng lực cải tạo vận mạng. Người có đạo đức, bậc chính nhân quân tử thì có thể sửa đổi cuộc đời của họ, nhảy ra khỏi vòng số mạng. Vì sao có chuyện bất hạnh, chẳng lành? Là vì trong tâm mình có ý nghĩ xấu ác, chẳng lành. Một khi đã gieo xuống hạt giống xấu ác, thì đương nhiên sẽ gặt quả báo xấu ác. Nếu mình biết sửa lỗi, làm lành thì sẽ gặp chuyện tốt, tránh hẳn việc xấu.

Vì sao người ta gặp phải ma nghiệp? Bởi vì khi xưa họ không chịu nghe lời dạy bảo của bậc thiện tri thức, không chịu tiếp thu lời dạy dỗ của bậc thiện tri thức. Họ cứ mặc sức dấy khởi vọng tưởng, tạo đủ ác nghiệp. Do vậy giờ đây họ thường thọ ma nghiệp quấy rối triền nhiễu. Chuyện gì làm ra cũng không được toại tâm mãn nguyện.

Tôi muốn xin bạn một cái duyên lớn: Hãy bỏ thí cho tôi lòng nóng giận, cũng như lòng vô minh mê muội, phiền não, bực dọc của các bạn.

Vạn Phật Thành là thành phố đại bi, là thành Lăng Nghiêm, là thành có Vạn Phật, là thành kiên cố, là thành Thủ Nhãn, là thành mà chánh pháp cứu trụ, là thành phố châu báu. Nó cũng là thành phố của kẻ muốn tu hành, cầu phước cầu huệ, là nơi mà mười phương chư Phật tới tụ hội.

Khi dụng công tu hành, nếu mệt mỏi tới đâu mình cũng chịu đựng, nhẫn nại được hết thì đó là một thứ thành tâm.

Khi tu hành, mình không nên lãng phí tiền tài của thí chủ, phải tận lực tiết kiệm. Nếu mình lãng phí vật chất, tham lam hưởng thụ thì mình vĩnh viễn chẳng bao giờ thành tựu. Bởi vì mình chẳng chịu tu phước tu huệ.

Thế nào là trí? Là không ích kỷ. Thế nào là vọng tưởng? Chính là lòng ích kỷ. Hễ ích kỷ thì vọng tưởng sẽ dậy khởi.

Bản thân mình trong tận hư không biến pháp giới là cái thứ gì? Nó vốn chẳng có xưa có nay, chẳng có trên có dưới, chẳng có mình, chẳng có người, chẳng có chúng sinh, chẳng có thọ giả. Con người ta vốn từ trong tạng đại quang minh biến hiện mà ra.

Muốn Phật giáo rạng rỡ, mình phải cần nhìn xa nhìn rộng. Phải làm sao truyền bá Phật giáo tới mỗi quốc gia, tới mỗi thôn xóm, thậm chí tới cả mỗi hạt bụi. Ở nơi ấy mình chuyển đại pháp luân, giáo hóa chúng sinh, khiến cho mỗi chúng sinh ai nấy đều được rời khổ, vui sướng, thoát vòng sinh tử.

Tu hành là tu cái gì? Là tu sao cho hết vọng tưởng. Hết dục vọng. Đó chính là công phu đây.

Vì sao con người có âu lo, buồn bã hay sợ hãi? Là vì người ta còn có ái dục. Khi ái dục đoạn dứt thì chẳng còn âu lo buồn bã, sợ hãi nữa.

Trai gái yêu nhau, ráo ráo có ý nghĩa gì? Tướng mạo dù có đẹp bao nhiêu cũng chỉ là da bọc đồ thôi. Trong ấy nào là phân, nước tiểu... Chín lỗ trong thân thường lưu những thứ bất tịnh: Mắt thì có ghèn, tai thì có ráy tai, mũi thì có dãi mũi, miệng thì có nước miếng, thêm đại tiểu. Bạn nghĩ rằng cứu cánh thân này có sạch sẽ chăng?

Nếu như bạn chẳng tu hành thì dù đức Thích Ca Mâu Ni Phật có làm Sư phụ của bạn thì cũng chẳng có ích lợi gì.

Khi mình niệm danh hiệu đức Quán Âm Bồ Tát, chớ nên thấy ai mình cũng nhìn lỗi lầm của họ. Nếu mình cứ chuyên môn tìm chuyện xấu của người thì cái khổ của mình chưa trừ hết. Gốc khổ chưa dứt tận.

Lòng ham tiền làm người ta điên đảo. Lòng háo sắc cũng làm người điên đảo. Tham danh cũng làm họ điêu đứng. Tham ăn càng làm người ta đảo điên. Mà tham ngủ nghỉ hưởng thụ cũng làm người ta quay cuồng. Tiền tài, sắc đẹp, danh vọng, ăn uống, ngủ nghỉ hưởng thụ là năm cái gốc của địa ngục. Song le chúng ta ai ai cũng chôn cái gốc ấy sâu trong lòng. Gốc lành

thì mình chẳng trông nó cho sâu trong khi lại trông thật sâu năm thứ dục vọng. A! Nghĩ rằng nó chưa đủ sâu, mình cứ tiếp tục chôn nó sâu thêm!

Vì sao thế giới sẽ có ngày bị hủy diệt? Vì người ta có tâm niệm thiện thì ít, mà tâm niệm ác thì nhiều. Sinh một ý niệm tốt thì trời đất sinh thêm chính khí. Khởi một niệm ác thì trời đất tăng thêm độc khí. Mình phải biến khí xấu thành khí tốt lành.

Tu hành thì nơi nào mình cũng phải có đạo đức. Lấy sự không ngăn ngại đạo đức là căn bản của việc trì giới.

Những ai đối với mình không có thái độ từ bi, hoặc không nói chuyện đàng hoàng, đều là thiện tri thức của mình. Nếu bạn có gặp điều nghịch ý mà vẫn nhẫn chịu, tức là gặp chuyện trái ý khó chịu vô cùng mà bạn vẫn có thể an nhiên xử lý thì mới thấy được công phu nhẫn nhục của bạn. Đừng nên vì một lời nói mà tâm mình liền bị dao động. Nếu bạn tu tới chỗ chẳng bị dao động, rằng có thể nhẫn nại điều người khác khó nhẫn nại, thì đó mới chính thật là công phu chân chính. Nếu chẳng được như vậy, bạn phải làm lại từ đầu.

Người tu đạo thì giống như nước, lúc nào cũng có lòng khiêm tốn hạ mình, chẳng tranh công, chẳng tham đức. Chuyện gì tốt thì nhường người khác, việc gì xấu thì mình nhận hết.

Vì sao người ta sinh làm người? Bởi vì có ái (lòng yêu đương) nên mới đầu thai vào thế giới năm trước này. Nếu lòng yêu đương ấy mà giảm thiểu thì mình mới sinh tới nơi khác được, ví như cõi Cực Lạc, cõi Lưu Ly hay thế giới khác. Người xưa nói rằng: Ái không nặng, không sinh Ta Bà; Nghiệp chẳng hết, chẳng sinh Tịnh Độ.

Tinh tấn là thân tinh tấn và tâm tinh tấn. Thân tinh tấn thì phải tụng kinh, lễ lạy, tọa thiền, trì chú, nghĩa là cần phải dùng thân thể để tu hành. Tâm tinh tấn thì trong mọi nơi mọi lúc, bạn phải siêng tu giới định huệ, ngừng bật tham sân si. Ngày cũng tinh tấn mà đêm cũng tinh tấn, lúc nào cũng nhắm về phía trước mà tiến bước, chẳng hề lười biếng. Đối với người tu, tinh tấn là yếu tố vô cùng quan trọng. Mình chẳng thể nào không tinh tấn, vì không tinh tấn thì chẳng thể thành Phật. Muốn thành Phật thì phải tinh tấn.

Thân thể của mỗi người chúng ta là một địa ngục, chẳng qua mình không biết đó thôi.

Quán Thế Âm Bồ Tát thì nhìn vào trong, còn mình thì nhìn ra ngoài. Quán Thế Âm Bồ Tát thì nhìn vào tự tánh; tự tánh của ngài và của mỗi chúng sinh thì như có nối giây điện: Chúng sinh nào khởi vọng tưởng gì, ngài đều biết cả.

Người trì giới thì làm tự tánh thanh tịnh: Quét sạch mọi thứ đen đui xấu xa trong tự tánh đi.

Khi dụng công, mình đừng sợ khổ, sợ khó, sợ mệt mỏi, thì mới thành công đặng.

Bà mẹ đẻ ra bom nguyên tử, bom khinh khí, tia laser là ai? Chính là tham sân si. Do vậy nếu mình diệt trừ tham sân si thì bom nguyên tử sẽ không nổ, bom khinh khí cũng chẳng bạo phát, mà tia laser cũng chẳng còn dùng được.

Tu hành thì hàng ngày phải giữ trạng thái quân bằng như cái cân vậy. Làm thế nào để quân bằng? Tức là lúc nào cũng giữ thái độ điềm đạm, yên tĩnh, chẳng một chút gợn sóng xao động trong tự tánh. Đây chính là phiền não tức Bồ đề, sinh tử là Niết bàn.

Người tu đạo thì càng tu càng giảm thiểu, giảm tới chỗ chẳng còn gì cả. Chớ nên theo thói người đời, cái gì cũng muốn cho nhiều.

Muốn dứt sinh tử thì phải đem hai chữ sinh tử mà treo nơi lông mày. Mở mắt nhìn thì thấy vấn đề sinh tử, mà nhắm mắt nhìn cũng thấy vấn đề sinh tử. Lúc nào nơi nào cũng dụng công tu hành thì mới cắt đứt được sinh tử.

Việc đầu tiên người học Phật phải làm là trừ bỏ tánh nóng giận. Tánh nóng giận không ngừng thì học bao nhiêu Phật pháp cũng chỉ là trồng nhân A Tu La, sau này quả báo là làm A Tu La.

Kẻ tu hành chẳng nên khi thấy kẻ khác thì làm ra vẻ trợ trợ chẳng thêm chú ý tới họ. Làm vậy là thiếu lễ độ. Người xuất gia và tại gia đều phải lịch sự trong cách đối xử. Thiếu lễ mạo tức là chẳng có văn hoá. Mình phải *văn chất bản bản* (khí chất nho nhã, ôn hòa, lịch sự), chẳng nên thô lỗ, man dã.

Nếu bạn chẳng khởi vọng tưởng dù chỉ trong một thoáng chốc, khiến tâm thanh tịnh thì trải qua một thời gian lâu, tâm của bạn sẽ trở nên trạm nhiên, thường yên lặng.

Đạo đức thì cũng như mặt trời mặt trăng, hay trời đất vậy. Nó cũng là tánh mạng của một người. Không đức thì người ấy cũng giống như chẳng có tánh mạng, chẳng có nhật nguyệt thiên địa vậy.

Tham thiền hay niệm Phật đều tốt cả. Chỉ cần mình chân thật tu hành thì có thể vượt qua được cửa sinh tử. Đến khi lâm chung sẽ chẳng có thống khổ, lòng không tham luyến, như nhập thiền định, tươi cười mà vãng sinh.

Người tu đạo cần phải làm việc vô sự: Nghĩa là tích công lũy đức nhưng chẳng được chấp trước vào nó.

Lúc các bạn quy y Tam Bảo, tức là quy y Phật, Pháp và Tăng, nhưng phải quy y thêm giới. Sau khi quy y rồi, bạn phải tin sâu vào Tam Bảo. Trong phạm vi giáo lý của Phật bạn phải làm những việc cho có ý nghĩa. Không nên vì lòng tham lam mà tin tưởng vào Phật pháp.

Khi học Phật pháp, việc chủ yếu là phải có con mắt thấy được chân lý (trạch pháp nhãn). Nếu bạn cứ tin chuyện này, tin chuyện kia, (mà không quan sát để thấy chân tướng việc ấy) thì kết quả là bạn sẽ không làm thành chuyện gì cả.

Thanh tịnh tức là không tham tiền, cũng chẳng cần sắc.

Khi có ai dạy thứ pháp làm phát tài thì bạn hãy quan sát xem y đã phát tài chưa? Nếu y có tiền, hẳn là do bạn cho y vì bạn muốn học pháp phát tài. Cũng như mua stock, bạn phải mua bao nhiêu cổ phần thì mới hy vọng có lời. Bạn phải trả tiền, cúng dường cho anh kia trước, có thể là một ngàn, mười ngàn, trăm ngàn, khiến anh ta do vậy mà có đầy tiền. Rồi y nói nào là phóng hào quang màu đỏ, màu vàng, màu đen, màu tím...? Đó toàn là chuyện lừa bịp. Chính bởi vì tôi không biết làm sao truyền pháp phát tài nên tôi phải nói toạc ra cái bí mật của pháp này.

Thiên tai không có nghĩa là tai ương của trời vì trời không có tai ương mà chính là loài người chúng ta chịu tai ương. Nhân họa là việc mình tự làm tự thọ.

Khi tu hành không nên đi tìm đạo ở Nam Sơn, Bắc Hải hoặc ở Tây Thiên, ở Đông Độ. Đạo thì ở ngay nơi thân mình, do vậy chẳng nên hướng ngoại tìm cầu. Song le con người thì lúc nào cũng thích tìm kiếm nơi chốn xa xăm, cao siêu.

Tánh tình người ta thì ích kỷ lắm. Biết rằng chuyện này không đúng, nhưng có lợi cho mình thì cứ cầm đầu mà làm. Do đó:

Khuyến quân vi thiện, viết vô tiền: hữu dã vô.

Họa đảo lâm đầu, dụng vạn thiên: vô dã hữu.

Nhược yếu dữ quân đàm thiện sự: khứ dã mang.

Nhất triều mệnh tận, tán hoàng tuyên: mang dã khứ.

Nghĩa là:

Khuyên ngài làm lành, (ngài nói rằng:) chẳng có tiền: có tiền cũng nói không.

Họa rút xuống đầu, dùng trăm ngàn: không tiền cũng phải có.

Nếu muốn cùng ngài bàn việc lành: đi cũng mắc bận.

Ngày kia mạng hết xuống hoàng tuyên: bận rộn cũng phải đi.

Người học Phật nên trước tiên học chịu bị thua thiệt, không tham chiếm tiện nghi. Chuyện gì cũng phải biết buông xả. Có buông bỏ mới có chứng đắc.

Mọi pháp đều là Phật pháp, đều không thể nắm bắt. Nhưng ta cũng có thể nói rằng mọi pháp đều chẳng phải là Phật pháp. Nói tóm: Khi học Phật, ta cần buông xả tất cả mọi chấp trước. Quét sạch hết mọi pháp, rời bỏ mọi hình tướng. Cái gì có hình tướng, đều là hư vọng, chẳng thể nắm bắt. Nếu thấy mọi sắc tướng là không có tướng, thì tức là thấy đặng Như Lai.

Điều tối kỵ của người học Phật là có chấp trước. Khi chưa học Phật thì chẳng có mấy chấp trước; sau khi học Phật rồi lại có nhiều chấp trước hơn! Thật ra vạn sự vạn vật lúc nào cũng diễn bày chân lý. Nếu bạn giác ngộ thì tự nhiên quán thông mọi sự. Nếu bạn chẳng giác ngộ thì càng chấp trước thì càng lún sâu, càng mê muội.

Mỗi người tín đồ Phật giáo đều phải gánh trách nhiệm làm Phật giáo hưng thịnh.

Nghiệp lực mạnh nhất trong thế giới là nghiệp sát sinh. Quả báo của nghiệp sát sinh thì nặng hơn các nghiệp khác. Chúng sinh cứ hồ tương tàn sát lẫn nhau, hồ tương báo thù nhau, thật là việc tối bi thảm trong thế giới này vậy.

Người tu phải luyện công phu nhẫn nhục. Nhẫn lạnh, nhẫn nóng, nhẫn gió, nhẫn mưa, nhịn đói, nhịn khát, chịu chửi, chịu đánh. Mình nên học tinh thần của Bồ Tát Thường Bất Khinh: Bất luận ai đối với tôi không tốt, tôi cũng chẳng sinh lòng giận dữ, tôi chỉ đem tâm thành đối xử với họ, khiến họ tự nhiên cảm hóa, biến vũ khí thành lụa là.

Vì sao cần tu hành? Vì ta ngu si, chỉ làm toàn chuyện điên đảo, chịu khổ trong luân hồi, không được tự tại.

Mệnh vận của nhân sinh là do nghiệp lực chiêu cảm mà ra. Chúng ta không nên để bám chát, thói quen dốt dẫn mình, cũng đừng để dục vọng, vật chất làm mê mờ. Mình cần phải sáng tạo vận mệnh, lèo lái vận mạng. Muốn sửa đổi vận mạng thì phải làm cho nhiều việc công đức. Lúc ấy, khi bạn gặp nạn tự nhiên điều lành sẽ tới. Điều dữ sẽ biến thành điều kiết tường. Rằng: Hãy làm việc tốt, chớ hỏi sẽ được kết quả gì trong tương lai.

Ai ai cũng biết nhẫn nhục thì đưa mình tới bờ giải thoát. Nhưng khi gặp phải cảnh giới (chuyện nghịch với lòng mình) thì không thể nhẫn nhịn nổi. Lửa vô minh cao ba thước chỉ trong thoáng chốc đốt sạch hết mọi công đức tích lũy trong bao năm tháng.

Hễ quán sát mà được tự tại thì thành Bồ Tát. Quán sát mà không được tự tại thì là phàm phu.

Phải đối xử tốt với mọi người: Dùng lòng từ bi hỉ xả mà đối đãi họ. Với ai mình cũng phải có lòng từ bi. Dù cho y là kẻ xấu xa nhất đi nữa, mình cũng phải tỏ lòng từ bi, để cảm hóa họ. Nếu lần này cảm hóa chẳng được thì chờ lần sau sẽ cảm hóa nữa. Đời này chẳng thể cảm hóa thì mình phát nguyện đời sau nhất định mình sẽ cảm hóa được y, khiến y sửa ác, làm lành. trong Kinh Hoa Nghiêm, Bồ Tát vì muốn độ một chúng sinh mà đi theo kẻ ấy không biết mấy đại kiếp. Bất kể là gian nan khốn khổ, nghịch cảnh gì ngài cũng chẳng thoái tâm, một lòng mong muốn cảm hóa kẻ kia mà thôi.

Muốn thành Phật mình nhất định phải đoạn trừ dục vọng, cắt đứt ái tình, thanh tâm, ít dục thì mới khai đại trí huệ được.

Tu hành là tu cái gì? Chính là tu cái tâm. Tâm phải ra sao? Phải chuyên nhất. Rằng: Được M"t, vạn sự đều xong. Phải chuyên nhất ý chí tu hành. Ý niệm chuyên nhất rồi thì trí huệ mới khai mở. Ý niệm không chuyên nhất thì tâm sẽ hướng ngoại truy đuổi.

Người tu đạo cần phải đừng nổi nóng. Ai chẳng có tánh nóng nảy thì hợp nhất với đạo, hợp nhất với pháp. Khi bạn không nóng nảy thì lòng sân hận sẽ chẳng có; khi lòng sân hận chẳng có thì bạn chẳng còn ngu si nữa. Vì sao mình ngu si? Bởi vì lòng sân hận của mình quá lớn. Một khi nổi nóng thì chuyện gì cũng không sợ cả: chẳng sợ trời, chẳng sợ đất. Lúc ấy mình bài bác lý nhân quả, điên đảo chuyện trắng đen, làm việc gì cũng không hợp với giới luật, không hợp với pháp luật, không hợp với nhân tình đạo lý.

Người học Phật chúng ta trước hết siêng năng tu giới định huệ, trừ diệt tham sân si. Đây là việc mỗi người cá nhân mình phải thực hành, áp dụng nơi thể xác này, thật sự dụng công. Không phải rằng mình kêu kẻ khác siêng năng tu giới định huệ, trừ diệt tham sân si, mà là phải tự mình chân thật tu hành.

Không nên có tâm cuồng vọng, đã tâm, ngu si vọng tưởng nhiều như vậy. Cứ suy nghĩ loạn xạ là việc chẳng giúp ích gì trong chuyện tu hành.

Muốn hiểu thấu cái mê muội của chính mình thì phải biết *phản văn, văn tự tánh* - xoay cái nghe lại để lắng nghe tự tánh.

Tu thì phải biết từ tâm hạ khí. Từ tâm nghĩa là đối với ai mình cũng hiền từ, từ bi. Hạ khí nghĩa là không có cống cao ngã mạn, không có chấp trước vào bốn tướng. Phá trừ hết tất cả chấp trước đó thì mới tu Bồ Tát đạo được.

Bạn hãy đọc kinh *Không Nói Nóng*, đọc kinh *Không Chửi Bới*, đọc kinh *Không Sân Giận*. Đọc được ba bộ kinh này rồi thì rất mau sẽ thành Phật.

Người chân chính tu đạo thì: Cử động hành vi tự kiểm thúc, đi đứng nằm ngồi chẳng rời nhà. Đừng nên làm cái gương, chỉ chuyên môn phản chiếu ảnh người ta (hiện lên trên gương) nhưng không tự phản chiếu chính mình.

Người tu tập thiền định thì nơi nào lúc nào cũng phải tu tập thiền định. Nghĩa là cần phải thu nhiếp thân tâm, không buông lung, không tán loạn.

Người xuất gia là gương tốt cho kẻ tại gia. Nếu bạn không làm gương tốt thì người tại gia sẽ không tin tưởng. Lúc ấy sức ảnh hưởng của bạn sẽ chẳng còn. Do đó người xuất gia cần phải làm gương tốt cho người tại gia.

Người tu chúng ta nên ăn đồ đạm bạc, chẳng có mùi vị gì cả. Vậy thì mới phá được chấp trước, trừ được tật xấu của mình.

Nếu mình không hao tán tinh khí thần thì có hay không có ăn uống không thành vấn đề nữa. Chính bởi vì mình ngày ngày cứ xoay chuyển trong cảnh giới hữu lậu nên mới cần phải ăn uống.

Bạn nên thâm nhập tu trì một pháp môn: Người tọa thiền thì phải chuyên tâm trì chí học thiền tông. Người học giáo thì phải chuyên tâm trì chí học Giáo tông. Người học luật thì phải chuyên môn học Luật tông. Người tu trì chú thì phải chuyên tâm học Mật tông. Người tu niệm Phật thì cũng phải chuyên tâm niệm Phật. Khi niệm tới chỗ nhất tâm không tạp loạn thì tuyệt đối bạn sẽ vãng sinh thế giới Cực Lạc. Bạn chớ nên vừa học thiền, lại muốn học giáo, lại muốn học luật, lại muốn học mật, lại muốn học tịnh. Khi bạn tham nhiều món thì khó mà nhai cho kỹ. Mình phải chuyên nhất tâm chí, dụng công tu hành thì mới thành tựu. Giống như bạn chỉ có một cái miệng, ngậm đầy mồm thức ăn, thì không làm sao nhai cho nát được. Miệng quá đầy, muốn ăn cơm cũng nuốt không vô. Học Phật cũng vậy: Bạn phải từ từ từng bước từng bước tuần tự, chậm chậm tiến lên. Đừng ham mau ham lẹ. Rằng: Dục tốc, bất đạt - Muốn mau thì chẳng tới nơi.

Chân chính nhẫn nại là sao? Đối với những người không như bạn, địa vị của họ thấp hơn bạn, trí huệ của họ cũng kém bạn, học vấn cũng chẳng bằng: Thứ gì họ cũng thua bạn. Khi họ chẳng lịch sự, nhã nhặn tử tế đối xử với bạn, bạn có thể nhẫn nại thì đó chính là sự nhẫn nhục chân chính. Sự nhẫn nhục này không phải là sự nhẫn nhục đối với kẻ địa vị cao hơn bạn. Đối với kẻ địa vị cao hơn: Bạn gọi là bị khuất phục, không phải nhẫn nại.

Nổi nóng là ác. Không nổi nóng là thiện.

Người học Phật không nên hướng ngoại: Đông tây nam bắc, chỗ nào cũng đi đây đi đó, lãng phí hết thời gian.

Vì sao người ta có bệnh? Vì lúc bình thường không chú trọng đến sức khỏe. Người tại gia nên bớt làm việc dâm dục, tăng cường việc thể dục, vận động. Đó là căn bản của sức khỏe. Nếu bạn cứ suốt ngày hành dâm, không giữ phép tắc quy củ thì thân thể vĩnh viễn không thể khỏe khoắn được.

Vật cực tất phản, bỉ cực thái lai - việc phát triển tới cực điểm thì sẽ quay ngược hướng, bẻ tắc đến cực điểm thì sẽ hanh thông. *Phản giả: Đạo chi động, nhược giả đạo chi dụng* - Có việc tương phản thì (đạo) mới có chuyên

động, cái hữu dụng (của đạo) nằm trong sự mềm yếu. Nếu bạn có thể nhìn bề trái của mọi chuyện để tìm điều hay điều tốt thì mọi sự sẽ OK, không có gì rắc rối.

Lúc ăn uống, bất luận là đồ chín đồ sượng, đồ ngon đồ dở, không nên chấp trước vào mùi vị của nó.

Người tu đạo ở nơi nào cũng phải biết tiết kiệm giữ phước, không nên lãng phí tiền bạc của cải. Làm như vậy lâu ngày chày tháng thì sẽ tích lũy đức hạnh cho chính mình. Do hạt giống tiết kiệm như vậy, sẽ sinh ra cây lá sum sê, quả trái cũng tràn đầy. Nếu không phân bón, tưới nước chăm sóc thì cây lá rất dễ khô héo rồi chết mất. Do đó người tu đạo phải chú trọng đến đức hạnh, là giới điều căn bản đệ nhất.

Ở đời này, kẻ muốn cái giả thì vất bỏ cái thật đi. Bạn muốn tìm cái thật thì phải buông bỏ cái giả. Chẳng thể muốn tu pháp xuất thế mà chẳng buông bỏ pháp thế gian.

Phật pháp là tôn giáo đề xướng lý vô ngã, không tán thành việc xem tướng, coi tử vi, bói toán, càng không tin vào phong thủy. Bởi vì những thứ ấy đi ngược lại với Phật pháp, ngược với đạo. Do đó mới cấm chỉ không phổ biến trong đạo. Khi mình tin vào những thứ ấy thì sẽ tồn tại cái ngã. Từ đó tất mọi chuyện đều từ cái ngã này có, đều vì cái ngã này mà tính toán. Có ngã, không có người, là lý chẳng phù hợp với Phật pháp.

Pháp mà tôi thuyết thì giản dị nông cạn lắm. Pháp gì? Là pháp ăn uống, mặc áo quần, ngủ nghỉ. Do đó có người tới cầu pháp, tôi liền dạy họ nên ăn ít một chút, mặc ít một chút, ngủ ít một chút. Bởi vì: Bớt mặc thì tăng phước, bớt ăn thì tăng thọ, bớt ngủ thì tăng lộc. Nếu ba ngôi sao này (phước lộc thọ) cùng chiếu vào, chẳng phải đó cũng là Phật pháp sao?

Trong gan nếu không lừa, (không nổi giận)

Bệnh gì cũng tránh thoát.

Đây là thuốc nhiệm màu,

Lại bị cắt một xó. (không chịu dùng)

Ta bà ha!

Chấp trước nghĩa là gì? Khi không tin vào nhân quả bạn sẽ sinh lòng chấp trước sâu dày. Thứ chấp trước này đưa tới việc hủy báng, cho rằng chẳng có lý nhân quả. Do vậy người Phật tử phải nhận diện rõ lý nhân quả. Vì sao cần tin sâu nhân quả? Không tin nhân quả, bạn khó làm người Phật tử. Không đọc tụng đại thừa kinh điển, thì sẽ không khai trí huệ.

Thế nào là vọng tưởng? Tức là dục vọng tràn ngập.

Siêng năng trì giới cần thực hành ở chỗ người ta không thể thấy. Không phải là siêng năng trước mặt kẻ khác, giữ giới trước mặt người ta. Phải tại nơi một mình bạn đơn độc, mà siêng năng trì giới.

Hôm nay tu, nghĩ rằng mai thành Phật! Vừa cuốc đất đã tưởng đào xong giếng! Không có việc đó đâu! Tu hành thì như mài sắt thành kim, công phu đầy đủ thì tự nhiên thành tựu.

Tôi sửa chữ Phật giáo thành Tâm giáo vì rằng ai ai cũng có tâm. Tu hành là bỏ vọng tâm, tồn chân tâm. Còn vọng tâm thì còn là phàm phu, có chân tâm thì là Phật.

Khi tham thiền tới chỗ chín mùi thì chẳng những không còn vọng tưởng mà tánh nóng cũng tiêu tan, phiền não giảm bớt, nhân phẩm sẽ cao vút, khí độ cũng thêm vĩ đại.

Tông chỉ của Phật giáo là ai cũng có thể thành Phật. Những chúng sinh trong hiện tại là cha mẹ của mình trong quá khứ, đồng thời cũng là chư Phật trong tương lai. Nếu mình sinh lòng sân hận với chúng sinh thì cũng chính là sinh lòng sân hận cha mẹ và chư Phật vậy. Mình sẽ trở thành kẻ đại bất hiếu.

Khi mình đang ở trong thời tai nạn bệnh hoạn nhiều nhưong, mình nên chân thật, thành khẩn dụng công tu hành thì mới biến khí xấu xa thành kiết tường, tai kiếp hóa ra bình an.

Khi ở trong vòng sinh tử, mình muốn thoát sinh tử thì phải bỏ ra chút sức lực. Chẳng dễ dàng thoát sinh tử đâu. Dùng sức lực nghĩa là sao? Tức là làm bất kỳ chuyện gì mình phải chân thật làm nó. Gặp phải nghịch cảnh, càng khó khăn trắc trở, càng phải không động tâm, không nổi giận nóng nảy. Đó tức là chăm sóc miếng đất trong tâm mình, hàm dưỡng bầu trời của tự tánh. Làm như vậy thì mình thêm vào chính khí giữa trời đất. Mình mới đứng là người chân chính tu đạo, thật sự tin Phật.

Nhìn thủng tức là hiểu suốt; buông xả tức là giải thoát. Có giải thoát thì bạn mới tự tại. Không thể giải thoát thì bạn không thể tự tại. Tự chẳng tại là vậy.

Tu hành chẳng phải chuyện gì khác đâu: Ngay nơi thân tâm tính mạng này mà dụng công phu.

Pháp này là trừ tham sân si, tu giới định huệ. Bạn muốn đi tìm thứ huyền diệu, thì chỉ đi ngược lại với đạo. Đạo này là: Tâm bình thường là đạo, tâm chính trực là đạo tràng.

Người tu phải nhớ: Chẳng nên có nhân duyên quan hệ ô nhiễm với kẻ khác. Vì như vậy sẽ sinh triền nhiễm, trói buộc, rối bù, rối cuộc sẽ làm bạn đọa lạc.

Tôi chỉ hóa duyên lớn, không hóa duyên nhỏ (hóa duyên tức là đi xin). Thế nào là hóa duyên lớn? Tức là tôi muốn xin vô minh, sân giận, phiền não của các bạn. Khi các bạn không có ba thứ vô minh, sân giận, phiền não thì sẽ hưởng kiết tường như ý. Nếu có ba thứ ấy thì có hung thần, việc xấu. Do vậy các bạn à! Hãy buông xả chuyện bạn chẳng thể buông xả, việc bạn vất bỏ được càng nên vất bỏ gấp! Vứt bỏ vô minh, nóng giận, phiền não thì bạn sẽ tốt thôi.

Mục đích chủ yếu của tu hành là để liễu thoát sinh tử, không phải vì cầu cảm ứng.

Người tham thiền cần nhận thức vấn đề căn bản. Đó là gì? Tức là thói quen tật xấu. Khi mình đã thất, tức là đã (nghĩa là đánh) bẹp thói hư tật xấu.

Bất kỳ việc gì nếu bạn xem nó thật bình thường, chẳng có gì quan trọng lắm thì bạn sẽ chẳng có gì rắc rối. Khi bạn cho chuyện này việc nọ là trọng yếu, là quan trọng lắm thì nó sẽ rắc rối.

Tu đạo thì phải tu đạo đức chân chính, không trở ngại kẻ khác, cũng chẳng lo sợ kẻ khác trở ngại mình.

Việc khó khăn nhất trong lúc tu là chặt đứt phiền não. Chặt đứt có nghĩa là biến, biến phiền não thành bồ đề.

Xem nhẹ tài sắc danh thực thù, coi nó chẳng có gì, quên nó đi, đó mới chính thật là người tu hành.

Thế giới Cực Lạc là do tâm hiện ra. Tự tánh của ta là Tịnh Độ, tự tánh của ta là đức A Di Đà. Khi không có vọng tưởng, thì tâm đó chính là Tịnh Độ. Khi không có phiền não, thì tâm ấy chính là A Di Đà.

Đạo quý tại tâm chuyên nhất. Cũng như dụng binh quý ở tinh luyện, không phải ở số đông. Mỗi cử chỉ hành vi của mình không được rời xa tự tánh. Khi ở trong đại chúng thì phải giữ gìn lời lẽ, đề phòng sáu tên giặc (tai, mắt, mũi, lưỡi, thân, ý). Đừng để sáu tên giặc lôi đi.

Tin Phật thì mình chớ chia rẽ, coi (tôn giáo mình) là hơn hết, cho rằng mình đúng (kẻ khác sai), mình thì hay ghê lắm, đặc biệt lắm. Khi có một ý niệm như vậy thì mình chẳng kham việc tạo dựng. Mỗi người con Phật, mình cần nên có lòng rộng rãi bao dung mọi sự, đùm bọc mọi loài. Trong phạm vi của đạo Phật, mình không có kẻ thù.

Khi niệm danh hiệu đức Quan Thế Âm Bồ Tát, mình (chỉ mấy người tu ngụ trong chùa) không nên ngày đêm cứ khởi vọng tưởng, rằng: Sáng ra chưa ăn gì cả, tối lại cũng chẳng có trà uống, khổ quá, chịu hết được rồi. Phải chạy đi thôi!

Thiếu nhẫn nại thì pháp gì tu cũng không thành. Không có lòng nhẫn nại thì thường cảm thấy việc này không đúng, chuyện kia không tốt. Việc gì cũng trái ý mình. vậy thì bạn có thể tu gì được? Đạo thì chẳng có ngã kiến, cũng chẳng có ngã chấp.

Người tu hành phải tu vô ngã tướng. Nếu không có ngã tướng, thì có thể chịu đựng mọi chuyện; mọi cảnh giới tới, mình không động tâm, vì mình xem mình như là hư không. Cảnh giới tới cũng phải tu hành, nghịch cảnh tới, cũng phải tu hành. Thuận cảnh tới, không sinh vui mừng, nghịch cảnh lại, chẳng sinh lo buồn. Cảnh nghịch hay thuận mình phải biết rõ ràng. Nếu có thể như như bất động thì mình không bị cảnh giới nào lay chuyển. Nếu mình liễu liễu thường minh thì mới chuyên xoay cảnh giới.

Người tu không đắp y thì cũng như đã hoàn tục, chẳng khác gì người phạm tục. Cũng không phải mặc áo tràng, đeo ... thì chứng minh rằng mình là kẻ xuất gia. Ngay như dù có đắp y, mà ngày ngày cứ phạm giới, hoàn toàn chẳng chân thật tu hành, thì cũng không đáng gọi là xuất gia. Hà huống nếu bạn không đắp y, thì đã không có tướng Tỳ kheo rồi.

Ma là thứ giúp đỡ mình tu đạo. Ma giúp mình ở mặt trái, xem mình có chí nguyện kiên cố hay chẳng. Nếu bạn thật kiên cố thì dù có ngàn con ma hại,

bạn cũng không thay đổi, vạn con ma phá, bạn cũng không thối sụt. Cái gì bạn cũng không sợ, vì bạn không có gì mong cầu.

Muốn dưỡng khí, bạn không nên nói chuyện nhiều quá. Người tu nếu không biết ít lời thì sẽ chẳng thể tu đặng. Không nuôi dưỡng cái khí lực thì chẳng có pháp. Cứ nói chuyện hoài thì pháp sẽ mất hết. Bây giờ xem bạn còn tu đạo gì nữa?

Kỳ thật vạn sự vạn vật đều thuyết pháp. Cái bàn nói cái pháp của cái bàn. Cái ghế nói pháp của cái ghế. Việc gì chuyện gì cũng chuyển pháp luân. Người chuyển pháp luân của người. Con mèo chuyển pháp luân của con mèo. Nếu bạn hiểu rõ, thì bạn sẽ nghe được cái pháp hiểu rõ. Nếu bạn không hiểu rõ thì bạn chỉ nghe cái pháp ngu si.

Đừng để danh lợi làm đầu óc mê muội. Tới chết thì vẫn hai tay trắng. Rằng:
Đừng để tới già mới học đạo, một phần đầy đầy đám thiếu niên.

Tật xấu của tín đồ Phật giáo là ai cũng cho mình đúng, chẳng quan tâm đến ai khác; không có người nào tự nhận mình là sai lầm, ngược lại, bài xích lẫn nhau, dèm pha nói xấu lẫn nhau.

Trong quá trình tu hành không có lúc nào mình được lười biếng. Tu đạo thì phải kiên trì hoài hoài, không để gián đoạn. Nếu không thì tu hăng hà sa số kiếp mà cũng như nấu cát mà đòi có cơm. Chẳng thể có chuyện đó.

Có chân chính biện tài vô ngại thì không cần nói lời chải chuốt. Bởi vì lời lẽ phát xuất từ tự tánh quang minh, trong kho tàng trí huệ của Như Lai. Dùng lời chọn lọc, chải chuốt, lại có phản tác dụng, biến tốt thành xấu. Người xưa nói:

Thông minh là do làm âm đức. (Âm đức là việc tốt mình làm trong im lặng, không cho ai biết)

Âm đức dẫn vào đường thông minh.

Không làm âm đức để thông minh.

Thông minh sẽ bị thông minh lừa.

Thương thân: đừng để thân mình phạm pháp.

Thương nhà: đừng để gia đình bị tan nát.

Thương nước: hãy hy sinh cho đất nước.

Không phải rằng ăn chay là giữ giới sát đâu. Cũng chớ nói rằng: Tôi không có chính tay giết chúng sinh nào, rồi cho rằng không phạm giới sát. Giới sát cần phải trong tâm mình không khởi lòng sân hận đối với chúng sinh.

Khi bạn có lòng lo sợ thì dù bạn không muốn ma lại, ma cũng sẽ tới. Bạn không có tâm lo sợ, thì dù ma muốn tới cũng không thể nào tới. Đây là bí quyết quan trọng nhất: đừng có sợ hãi. Khi bạn không sợ hãi thì tâm sẽ **chính**. Chính thì có thể hàng phục mọi thứ, bởi vì tà bất thắng chính. Vì thế ma sợ nhất chính là bốn chữ: **Chính đại quang minh**.

Người minh tâm thì không ngu si. Kẻ kiến tánh thì không âu sầu. Tâm như gương sáng, lại cũng như nước lặng.

Các bạn nên: Tùy duyên để tiêu nghiệp cũ, chớ tạo thêm tội mới.

Kẻ tự mãn, (kiêu ngạo, cho mình quá tốt quá giỏi quá đủ) thì tuyệt đối chẳng thành tựu được gì cả. Mình phải học: Có mà dường như không, thật mà dường như giả. Có đạo đức cao thượng thì dường như chẳng có vẻ gì cả. Kẻ chân chính có tài hoa, thì y có vẻ như chẳng có tài gì cả.

Sau đây là Sáu cái đừng:

Khi ngồi đừng đu đưa chân, rung đầu gối.

Khi đứng, đừng rung quần.

Khi đi đừng ngoái đầu.

Khi nói đừng lộ lưỡi.

Khi cười đừng cười lớn tiếng.

Khi nóng giận đừng la hét.

Phải tập: Suy nghĩ chín chắn rồi hãy nói, lòng vui rồi mới cười, thấy việc ấy có nghĩa mới làm.

Tất cả pháp hữu vi ở cõi đời này, thật sự là hết sức mỏng manh, không chắc chắn gì hết. Chẳng có chuyện gì vĩnh viễn không biến hoại. Tất cả mọi sự mọi vật không thứ gì kiên cố cả.

Chúng ta ai mà thường thường cứ nổi nóng tức giận, nổi lửa vô minh, thì chính là đang ở trong lưới của ma. Làm sao thoát lưới ma? Rất dễ dàng: Đừng nóng giận. Không nổi dóa, không có lửa vô minh, không sân giận thì sẽ thoát lưới ma ngay.

Thân thể của mình là giả, thế sao mình cứ chấp trước nó hoài vậy? Vì sao mà cứ vì nó mà tạo tội nghiệp, chẳng thể buông bỏ.

Người tu đạo phải tu hạnh viễn ly: Viễn ly tài sắc danh thực thù, viễn ly mọi thứ xấu ác. Gần gũi mọi thứ thiện.

Ai có thể hàng phục sáu căn, sáu trần, sáu thức khiến chúng nghe lời, không tạo phản, kẻ ấy là Bồ Tát.

Ai có thể quét sạch tình cảm, lòng không còn rác rưởi dơ bẩn, kẻ ấy là Bồ Tát.

Các vị phải thức tỉnh, giác ngộ đời người là vô thường. Con quỷ vô thường không biết lúc nào sẽ tìm mình. Lúc ấy: Ngàn thứ chẳng đem theo đặng, chỉ có nghiệp theo thân. Nếu bây giờ không dụng công thì đợi đến lúc nào, đến kiếp nào mới tu đây?

Bạn nên biết rằng hai chữ *danh* và *lợi* làm hại tất cả người đời.

Không có lòng tham dục thì phiền não gì cũng chẳng có. Một khi có lòng tham dục thì chuyện gì cũng xảy ra. Thế giới, vạn sự vạn vật vạn loài, thứ gì cũng do lòng tham dục sinh ra cả.

Thật ra những thứ sơn yêu, thủy quái, tinh my v.v... không phải là chuyện phiếm đầu. Song nếu lật ngược vấn đề lại nhìn thì nếu mình giữ lòng mình cho thanh tịnh, không có tà niệm, thì lúc nào cũng có thiên long bảo vệ mình. Hãy kiên cố giữ tâm đừng để sơ hở, thì ma chướng từ đâu mà lọt vào chớ.

Kẻ có trí huệ thì không có phiền não.

Dựa vào chân mà có vọng. Khi vọng hết thì chân hiện bày. Vọng chưa dứt thì chân không hiện.

Người học Phật chớ nên hễ nghe người ta khen là vui vẻ cao hứng lắm. Nghe một câu không vừa ý thì phiền não vô cùng. Đó là biểu hiện chẳng có định lực. Có định lực thì bạn không bị cảnh giới của tám gió làm lay chuyển.

Lúc nào các bạn cũng phải tu hành, lúc nào cũng siêng năng cầu thoát ra khỏi cõi đời trần thế này.

Sinh tử nguy hiểm như vậy mà mình còn dám lười biếng sao! Lại còn ra vẻ như chẳng có chuyện gì, tựa như rằng mình có định lực ghê lắm. Chẳng phải đó là lãng phí thời gian sao?

Bậc đạo đức cao tăng xưa kia, thường thường tới một cách vô hình mà ra đi cũng không dấu tích. Tới thì phiêu phiêu, đi thì hốt hốt. Tới như gió thoảng, đi cũng như gió thoảng. (Tuy rằng đạo phong của các ngài truyền lưu muôn thuở). Tới thì vô quái vô ngại, đi cũng vô quái vô ngại.

Siêng tu giới định huệ tức là người quân tử thì hướng về phía trước mà tiến. Khi trừ diệt tham sân si thì mình không cần phải hướng xuống nữa.

Ma vô cùng thông minh. Nó rình biết người kia có lòng tham muốn thứ gì thì nó sẽ dùng phương pháp thích hợp để dụ hoặc người đó. Do đó người tu hành chúng ta không cần thiết phải niệm chú gì đặc biệt, cũng không dùng pháp môn gì. Chỉ cần mình chân thật, không tranh, không tham, không mong cầu, không ích kỷ, không tự lợi, cứ chăm chỉ khổ tu, thì không có ma gì phá hại được bạn. Chỉ cần bạn có lòng tham, có lòng kiêu hãnh, muốn chiếm tiện nghi, muốn tìm đường tu tắt, thì sẽ dễ dàng bị dính vào ma sự.

Khi sinh tâm ô nhiễm, thì đó là thế giới Ta Bà.

Khi sinh tâm thanh tịnh, thì đó là thế giới Cực Lạc. Thế giới Lưu Ly và Cực Lạc không có gì khác biệt đâu.

Xây chùa không bằng xây người. Xây người không bằng xây Phật.

Bạn phải đang cơ (ngay lúc chuyện xảy ra) mà quyết định (phải làm gì). Không nên ủy mị, trù trù chẳng quyết, rồi cứ dây dưa mãi, khiến mất đi thời cơ quý báu. Chớ nên lết chân chẳng quyết, phải mau chắt dứt phiền não, liễu thoát sinh tử.

Trời đất không thể một ngày không hòa khí, lòng người không thể một ngày thiếu hỉ thần (niềm vui). Ngày ngày mình phải mời hỉ thần tới tâm, làm bạn với hỉ thần. Vậy thì mình sẽ không có phiền não. Điều này đối với người tu cũng quan trọng lắm.

Mình phải dập tắt chiến tranh thế giới, không phải là phản đối chiến tranh. Khi bạn có tâm phản chiến thì chiến tranh nơi thân bạn đã phát sinh rồi. Khi bạn phản đối kẻ khác, hay phản kháng chiến tranh, thì chiến tranh trong tâm bạn đã khởi dậy rồi.

Bạn không tin nhân quả báo ứng? Chờ tới khi nó đổ xuống đầu bạn, lúc ấy muốn trốn cũng trốn không kịp.

Ngồi kiết già là dễ dễ dàng nhập định. Nếu bạn có thể nhập định lúc đi, thì ngồi hay không ngồi đều như nhau. Cảnh giới nhập định thì hoàn toàn vắng lặng vọng tưởng, trong tâm không sinh một niệm, không nhiễm bụi trần. Nếu bạn có thể trong lúc đi đứng nằm ngồi không sinh ý niệm nào cũng chẳng nhiễm bụi trần gì thì đó chính là chỗ bạn dụng công. Không phải rằng ngồi xuống mới gọi là dụng công.

Đừng nên bị những tướng hư giả làm điên đảo.

Không thể nhầm lẫn trong lý nhân quả, không thể đình trệ trong việc tu hành.

Người tu hành thì lánh xa danh lợi. Họ xem phú quý như những giọt sương giữa khóm hoa. Họ xem công danh như hơi nước trên mái ngói, trong khoảnh khắc sẽ tan biến mất dấu tích. Nếu bạn muốn trải nghiệm xem người nào đó có tu hành hay không thì hãy xem việc làm, hành động của người đó có nhắm về danh với lợi chăng.

Không khóc không cười, đó gọi là định lực. Không có định lực thì mới hay khóc hay cười.

Nếu thường tinh tấn thì đó tức là ở trong định. Nếu bạn có thể tùy thuận theo duyên bên ngoài mà không biến đổi, không thay đổi chí hướng nhưng có thể thích ứng với hoàn cảnh, thì đó gọi là Kim Cang Định. Kim Cang Định không phải là thứ có hình tướng, nó chỉ là tâm bồ đề không biến hoại mà thôi.

Nếu mình thấu suốt được thất tình: Vui, giận, buồn, sợ, yêu, ghét, ham muốn - thì có thể hàng phục nó. Đừng để chúng nổi sóng, nổi gió thì tức là hàng phục tâm mình.

Hiện tại chuyện tối quan trọng là thế giới quá đầy bọn tiểu quỷ, không biết bao nhiêu mà kể. Vì sao tụi tiểu quỷ nhiều như vậy? Bởi vì người ta phá thai nhiều quá. Thai nhi chưa thành hình mà đã bị giết rồi, nên khi làm quỷ chúng có tâm báo thù rất nặng nề. Do đó giới sát, phóng sinh, ăn chay thì bao quát không được phá thai. Những tiểu quỷ thật không dễ độ thoát chúng đâu, rằng: Diêm Vương dễ gặp, tiểu quỷ khó độ.

Người thiếu đức hạnh thì có tánh nóng rất lớn, vô minh ngu si cũng sâu dày. Người có đức hạnh thì chẳng có nóng nảy gì cả, vô minh cũng đã hóa trừ thành trí huệ. Do đó người tu hành phải tài bồi đức hạnh là vậy.

Người thường tự so sánh, cho rằng mình hơn kẻ khác. Kỳ thật, khi thân tâm chưa đạt đến cảnh không thì họ đều chấp trước vào ngã tướng mà thôi. Kể tham thiên phải trừ bỏ cái ngã. Chẳng những không có tướng hay quan niệm về cái tôi, mà cần phải không có cái tâm, không có cái thân. Khi thân tâm đều không, bạn sẽ làm vô tâm đạo nhân.

Khi chân chính chẳng có vọng tưởng thì bạn sẽ vắng sinh thế giới Cực Lạc. Khi không có vọng tưởng thì sẽ không có phiền não, không có thống khổ. Đó chính là thế giới Cực Lạc.

Nên biết thiếu dục tri túc (bớt tham muốn, biết mình đủ). Khi biết mình gì cũng đầy đủ thì sẽ không có gì rắc rối.

Mỗi người chúng ta không nên tụng suông Kinh Kim Cang, Kinh A Di Đà, Kinh Pháp Hoa, Kinh Lăng Nghiêm. Mình phải tụng cho rõ ràng bộ kinh trong tâm thì mới tốt. Bạn tụng bộ kinh chân thật tức là khi tâm chẳng có đồ kỵ, chẳng cống cao ngã mạn, chẳng chấp trước vào cái ngã một cách nặng nề, chẳng chấp cứng vào kiến giải của mình thật sâu. Nếu bạn có những tật xấu trên thì tuy bạn có tụng kinh nhưng bạn không biết tụng.

Người có tánh nóng nảy thì khổ. Người không có tánh nóng nảy thì sướng. Người hay nổi giận thì có phiền não; kẻ không nóng giận thì thường thường vui vẻ. Tánh nóng giận là kẻ thù lớn nhất của mình. Vì sao người ta sinh bệnh? Bởi vì có nóng giận. Vì sao mọi chuyện không xảy ra thuận lợi? Cũng bởi vì có sự nóng giận. Nếu người ta ở trong mọi thời điểm, lúc nào cũng không nóng nảy giận dữ thì y lúc nào cũng vui sướng khoái lạc, bình an.

Muốn tu đạo thì phải nuôi dưỡng đạo đức. Không có đức hạnh thì chẳng thể tu đặng.

Tu đạo cần mình phải thật thà. Nó cũng giống như xe tơ, cần phải từng sợi từng sợi kéo ra thì mới không rối loạn.

Đừng nên tìm phương pháp khoa học để đạt tới giác ngộ. Đừng nên làm cách thông minh.

Trên thân thể của mỗi người, ai cũng có vô lượng vô biên chúng sinh. Nếu bạn có lòng tham thì những chúng sinh ấy cũng có tâm tham, nếu bạn có lòng tức giận thì mỗi chúng sinh ấy cũng bắt chước nổi lòng tức giận. Tánh tham sân si của mình có thể ảnh hưởng đến những chúng sinh ấy. Những chúng sinh nhỏ ấy lại biến thành rất nhiều con, những con lớn lại càng biến lớn hơn. Đó chính trăm ngàn ức hóa thân của bạn! Do vậy người tu đạo, cử tâm động niệm phải sửa đổi thói xấu, tu thành thói tốt.

Ngũ ám là xiềng xích cột người ta. Vì bị tứ đại, ngũ ám che phủ nên mình mới không thể giải thoát.

Nếu không biết hòa nhã, khiêm cung thì làm sao cứu người. Có lẽ tự mình cũng chẳng cứu được nữa là.

Các bạn làm những người đồng tu, đạo hữu thì nên khuyên khích lẫn nhau, cùng đi trên đường bồ đề. Không tổn hại lẫn nhau. Lúc nào mình cũng nên nói pháp cho nhau nghe. Miệng không nói lời phi lễ, thân không làm chuyện phi lễ.

Tu hành cần mình phải hồi quang phản chiếu (thâu hồi ánh sáng, chiếu ngược vào tâm). Không phải là phóng quang ra ngoài để kêu người khác nhận thức về mình.

Tu mà không tranh thì chẳng có ma. Tranh là ma tới liền.

Khi chọn bạn, mình phải chọn bạn tốt, bạn có ích lợi. Không nên chọn bạn xấu rồi cùng nhau làm việc tệ hại, rồi sau này đôi bên đều cùng phải đọa lạc.

Chưa tu thành thì hào quang còn non lắm. Hào quang như vậy thì còn yếu ớt, chẳng thể kháng cự lại sóng gió bão táp. Khi hào quang viên mãn, không thiếu không dư, thì lúc đó mới phóng quang. Hiện tại là giai đoạn tu hành, bạn chớ phóng quang.

Lúc đang làm người không chịu tu cho tốt. Đến lúc làm trâu dê heo ngựa thì có muốn tu cũng chẳng còn cơ hội. Lúc ấy bạn quỳ tại cửa chàng đồ tể khóc lóc năn nỉ: Xin ngài từ bi, đừng giết mạng con! Chàng đồ tể vẫn cứ giết chẳng tha. Do đó chỉ cần mình nghe tiếng rên siết thê thảm ở nhà đồ tể là sẽ hiểu nguyên nhân của tai kiếp, chiến tranh từ đâu mà ra.

Khi tu thì không nên tùy tiện nói bậy. Nếu không thì sẽ bị quả báo cam ngọng.

Địa chấn (động đất) có thể gọi là nhân chấn (động người) vì đất và người thì thông nhau. Khi nhân chấn thì địa chấn. Nếu nhân không chấn thì địa cũng không chấn. Bạn vui vẻ thì địa chấn, bạn nổi giận thì địa cũng chấn. Bạn có bi ai, buồn lo, sợ hãi, yêu ghét, thì đều sinh địa chấn. Khi có dục vọng, tình ái thì địa chấn càng lớn. Bên trong động nên bên ngoài mới động. Có địa chấn bên trong thì mới có địa chấn bên ngoài. Chúng có quan hệ liên đới. Bạn trồng nhân gây động đất bên trong nên mới có động đất bên ngoài. Khi trồng nhân thì mình không sợ, lúc nó kết thành quả thì mình mới sợ chết luôn.

Tu hành phải cần chăm chỉ cần khổ.

Phương pháp dụng công là phải niệm niệm hồi quang phản chiếu. Không phải là niệm chú gì đâu, chỉ cần mình đi đứng nằm ngồi không rời *nhà*, không chạy ra ngoài truy đuổi. Cũng không phải tìm kiếm nơi sách vở. Cần chú ý tới cái không. Nếu bạn chân chính thể hội thì chuyện gì bạn cũng không tham lam. Bởi vì tự bạn xưa nay vốn đầy đủ. Cái không này tức là *chân không*. Từ trong nó phát sinh ra *diệu hữu*. Vì thế: Không làm các việc ác (là chân không), làm hết các việc thiện (là diệu hữu). Giới luật là khuôn phép để người tu nương theo mà tu hành. Khi đạt tới "không" thì tất cả nghiệp chướng đều không, cũng chẳng có tội, chẳng có phước.

Ma từ bốn phương tám hướng lại thử thách người tu. Nếu ai cứ luẩn quẩn trong vòng thị phi, nhân ngã, vui buồn, yêu ghét mà dụng công thì ma sẽ thừa cơ, nương chỗ sơ hở đó mà chui vào.

Muốn sinh Cực Lạc thì phải thu nhiếp quét sạch mọi tình cảm.

Vì sao thế giới có chiến tranh? Khi người ta bắt đầu ăn thịt thì chiến tranh cũng bắt đầu. Ăn thịt cũng chính là ăn người.

Kẻ thấy lỗi lầm của ta, kẻ ấy là thầy ta. Những ai có thể nói ra thói hư tật xấu của bạn, người ấy là vị thiện tri thức. Bạn nên cảm ơn người ấy, đừng nên nhìn họ như thù địch.

Người mê thì tin phong thủy, người trí tin tâm thủy. Tất cả đều do tâm tạo thành.

Người đời cho rằng học thì ở nơi chỗ rộng (như núi), nào hay rằng học ở ngay chỗ nhỏ xíu (tâm mình) này đây. Nếu ai có đức hạnh thì phong thủy tự nhiên tốt bởi vì tâm họ tốt.

Người trí thì nhìn suốt tới cái lý của sự việc, không bị ngăn trệ bởi bề ngoài của sự việc. Người ngu chỉ nhìn thấy tướng trạng bên ngoài của sự việc, chẳng thấy suốt được chân lý bên trong của mọi chuyện.

Nếu ai muốn biết chư Phật trong ba đời, hãy quán bản tánh của pháp giới: Tất cả đều do tâm tạo.

Muốn có trí huệ, trước hết đừng chửi bới người ta, cũng đừng đánh đập, giết chóc, tổn hại kẻ khác.

Mình phải lập công với đời, làm lợi cho người. Nếu chỉ toàn là tính toán lợi ích cho mình, lo cho mình được sung sướng, thì đó nào phải là ý nghĩa của việc làm người.

Tôi biết được điều gì? Tôi biết thế nào là chịu thua thiệt, không chiếm tiện nghi. Nếu bạn thật sự hiểu rõ thì bạn sẽ biết rằng: Chịu thua thiệt chính là được tiện nghi (thắng thế), mà chiếm tiện nghi (giành hơn, giành thắng) chính là bị thua thiệt.

Không phải dễ sửa những lỗi lầm tật xấu nhỏ nhỏ đâu. Nếu bạn sửa đổi được chúng thì bạn sẽ có định lực.

Người đời xem chuyện phát tài là vui sướng nhất. Có tiền rồi lại phải dùng óc não tính toán làm sao giữ gìn nó để nó không mất, không hết. Cứ cho rằng tiền là thật của mình, nên ngày ngày lo lắng. Song le, bất luận tiền nhiều hay ít, chết rồi chẳng đem được một xu. Thế rồi lại hai tay trắng! Bạn xem nó có vui sướng gì?

Chúng ta ai cũng bị nghiệp dắt dẫn, rằng: Thân không tự chủ. Mình sinh vào đời này chính là để trả nợ. Bởi vì xưa kia tạo nghiệp không giống nhau, nên đời này chịu quả báo khác nhau. Đó là: Lưới nghiệp đan kết.

Làm việc quý thì tức là quý. Làm việc người thì là người. Làm việc Phật thì là Phật.

Bây giờ mình được nghe mấy chữ chú Đại Bi thì nên sinh lòng hoan hỉ, rằng thật may mắn, thật hân hạnh, thật khó gặp được chú Đại Bi. Thật vậy, rất khó mà bạn có thể gặp được chú Đại Bi. Nay gặp được chú rồi, bạn nên nhớ, đừng coi thường nó rồi vất qua một bên.

Người học Phật phải bỏ ít thời gian ra học tập Phật pháp, không nên hiểu mừng tượng chẳng rõ ràng, tự hồ biết nhưng lại không biết. Có người nghĩ rằng: Tôi đã không biết, do đó tôi không cần muốn biết. Tôi đã không thông đạt, do đó cứ không thông đạt luôn. Đó là thái độ tự mình đầu hàng, không chịu bước chân tới trước, tự vất bỏ tiền đồ của chính mình.

Người mới phát tâm tu hành, cái chướng ngại lớn nhất cho việc dụng công là: Tâm dâm dục, con trai tham luyện con gái, con gái tham luyện con trai. Đây là vấn đề căn bản nhất.

Giảng kinh là tu huệ; tọa thiền là tu định; Không mở miệng nói lăng nhăng là tu giới.

Làm người trên đời mình phải hành thiện cho đúng lúc, cho kịp thời. Còn một chút hơi thở, một chút sức lực, mình phải hành thiện, tích đức, không nên phung phí căn lành mình đã trồng trong kiếp trước, bằng cách đời này cứ việc hưởng thụ cho hết những phước báo ấy.

Người tu mà sợ cô độc thì chẳng thể tu.

Trong tâm ta, tuyệt đối không được có quý. Cũng đừng có sân hận, oán ghét, buồn bực, khó chịu. Khi có những thứ ấy thì không xong, bởi vì có chúng tức là quý vào nhà rồi vậy.

Làm bậc thiện tri thức, bạn không được nịnh hót người ta, không được tìm cách làm vui lòng người ta, khiến người bạn của mình mê mờ chân lý mà cũng chẳng hay biết.

Quý vương chuyên môn nóng giận, không giữ quy củ. Quan Âm Bồ Tát chuyên môn chịu bị hà hiếp, luôn giữ quy củ.

Bạn suy nghĩ những việc không có giá trị, thì tương lai sẽ gặt những quả báo không có giá trị. Mọi thứ ẩm thực đều chỉ có một mùi vị. Cứ nghĩ về chuyện ăn uống thì tâm sẽ buông lung, không thể kiểm thúc được sáu căn.

Nếu vũ trụ đầy tràn khí kiết tường thì địa cầu sẽ không vỡ tung.

Các bạn chú ý: Phạm là cảnh giới từ bên ngoài tới, mình đừng chú ý vào nó, đừng can thiệp tới nó, cứ để tự nhiên, nhưng đừng để nó lay động tâm mình. Trong Kinh Lăng Nghiêm có giảng rất rõ ràng, hy vọng các bạn tham thiền nghiên cứu tường tận phần giảng về 50 Âm Ma.

Buồn một chút: Là mình dạo chơi địa ngục. Cười một cái: Là già biến thành trẻ. Khóc một hơi: Thì địa ngục có một phòng nhỏ thật đen thui.

Việc quan trọng đối với người tu là đừng sinh phiền não, ở bất kỳ tình huống nào cũng vậy. Ngồi cũng không sinh phiền não; nằm cũng không sinh phiền não. Cốt yếu là phải đoạn phiền não. Rằng: Phiền não vô tận, thể nguyện biến; biến phiền não thành bồ đề. Phiền não tức là không giác ngộ. Bồ đề tức là giác ngộ.

Chú Đại Bi tức là đại chú của tâm đại bi. Nó có thể thông thiên triệt địa. Nếu bạn có thể mỗi ngày trì tụng 108 biến, liên tục trong suốt ba năm, thì sau đó bạn có thể dùng chú Đại Bi để trị bệnh. Lúc ấy, tay tới là bệnh trừ. Tôi biết nói về công hiệu của chú Đại Bi. Hy vọng các bạn mỗi người dùng sức mạnh của chú Đại Bi để vãng cứu họa kiếp (tai ương, đại nạn) của thế giới, khiến cho người ta vĩnh viễn không còn tai nạn, và chánh pháp vĩnh viễn ở mãi trong thế gian.

Thánh nhân ngày xưa thì luôn tự trách phạt chính mình. Không như người đời nay, chuyện gì cũng chẳng bao giờ nhận là mình sai, cứ luôn tìm lỗi lầm của kẻ khác.

Chúng ta mỗi ngày phải bớt nói một chút, để niệm Phật nhiều hơn một chút. Đánh chết ý niệm trong tâm thì Pháp thân mới sống đặng. Bớt nói chuyện, niệm Phật nhiều: chuyện thật dễ như trở bàn tay.

Người tu thì phải *làm ngược trở lại*. Đó là nghĩa làm sao? Tức là: *Chuyện tốt thì nhường kẻ khác, chuyện xấu thì gánh vào mình*. Xả bỏ cái ngã nhỏ bé để hoàn thành cái ngã (Phật tánh) vĩ đại.

Muốn học tốt thì oan nghiệt tìm; muốn thành Phật thì phải gặp ma. Nếu không muốn học đạo giỏi, thì oan nghiệt không tới tìm bạn đâu. Càng muốn học giỏi thì oan nghiệt càng tới tìm bạn, vì nó muốn thanh toán hết mấy món nợ cũ.

Năm mới vui vẻ! Chúng ta cần mỗi năm đều vui vẻ, mỗi tháng đều vui vẻ, mỗi ngày đều vui vẻ, mỗi giờ đều vui vẻ. Chớ sinh phiền não thì mới là *vun bồi miếng đất trong tâm, hàm dưỡng khoáng trời nơi tự tánh*.

Các bạn là người tu thì phải chân thật, bước từng bước chắc thật, niệm niệm không để lãng phí, niệm niệm đều hướng tới đường đạo dần bước. Làm được như vậy thì bạn mới chân chính là người học Phật.

Việc tu đạo có thể làm tăng trưởng trí huệ, tăng trưởng tâm bồ đề, tăng trưởng nguyện lực. Mọi thứ, chuyện gì cũng tăng trưởng.

Ngày ngày bạn không nên quên lãng con quý Vô Thường không biết bao giờ sẽ tới mời bạn đi.

Thời mạt Pháp là thời mà ma mạnh, pháp yếu. Thế lực của ma vương ngày càng lớn mạnh. Thế lực của đức Phật ngày càng nhỏ. Đối với Phật thì không phải nói về thế lực mà là oai đức mới đúng. Khi chúng sinh có phước báo lớn thì pháp mạnh, ma yếu. Khi chúng sinh phước báo ít thì ma mạnh, pháp yếu.

Nếu người xuất gia tham đồ cúng dường, ham ăn ham mặc, thì còn chánh pháp gì để nói?

Chuyên nhất thì linh cảm, phân tâm thì bế tắc. Làm sao chuyên nhất? Tất định phải đoạn dục, bỏ ái. Nếu không cắt bỏ ái dục thì người xuất gia tu tám vạn bốn ngàn đại kiếp cũng không thể thành tựu. Do đó điểm này rất trọng yếu.

Bạn không có tâm tham thì mới buông xả dặng. Có buông xả thì bạn mới tự tại, rồi sau đó mới có thể giác ngộ, khai đại viên giác.

Người tu đạo chúng ta phải từ có mà hóa ra không, phản bản hoàn nguyên. Quay về lại với bản hữu Phật tánh của mình.

Giải thoát tức là bạn tốt nghiệp nơi vòng giới luật. Cũng là tốt nghiệp trong vòng quy củ. Cũng là tốt nghiệp khỏi vòng phiền não. Cũng là tốt nghiệp khỏi vòng vô minh.

Bản thể của Pháp là không, do đó bạn không nên chấp trước vào pháp. Nên nếu bạn đối với pháp mà không thể nhìn suốt, rồi buông bỏ thì bạn vẫn chưa được tự tại.

Người có lòng thù hận, thì sẽ có con quý mặt đỏ.
Người có lòng oán ghét, thì sẽ có con quý mặt vàng.
Người có lòng áo não, thì sẽ có con quý mặt trắng.
Người có lòng sân nộ, thì sẽ có con quý mặt xanh.
Người có lòng phiền toái, thì sẽ có con quý mặt đen.
Người thù hận thì hại tim. Người oán ghét thì hại tỳ. Người áo não thì hại phổi. Người sân nộ thì hại gan. Người phiền muộn thì hại thận.
Con trẻ, khi sinh lý chưa trưởng thành, mà đã đi tìm đối tượng yêu đương thì (thân thể và tinh thần) sẽ bị tổn thương, lại bị thiệt thòi nữa.
Tu hành không cần tìm kiếm chỗ cao, chỗ xa xăm. Đạo thì tại trước mắt mình, tức là trong tâm mình. Vọng tâm thì ý ngựa, tâm khi vượn. Ý thì lẳng xăng như con ngựa, tâm thì nhảy nhót như con khỉ. Nếu bạn có thể nhận thức tâm này thì tu hành nhất định mới có cảm ứng.
Có người hỏi tôi: Khi tới Tây phương, thầy làm sao hoằng dương Phật pháp? Tôi xin đáp rằng: Tôi hoàn toàn dựa vào Quán Thế Âm Bồ Tát, chú Đại Bi và chú Lăng Nghiêm.
Chùa là chốn nuôi dưỡng người tu hành không phải nuôi dưỡng kẻ làm biếng.

Chúng ta phải tranh nhau học Phật pháp. Học Phật pháp so với việc kiếm tiền còn quan trọng hơn nhiều. Nếu bạn tu dưỡng Pháp thân huệ mạng cho khỏe mạnh, cho cường tráng thì còn tốt hơn đi kiếm tiền trăm ngàn vạn lần nữa.

Phước không thể hưởng hết. Hưởng hết thì không còn phước nữa. Khổ thì có thể chịu hết. Chịu hết thì hết khổ để chịu. Suy gẫm về cái khổ của bệnh tật, thì mạnh khỏe là phước. Suy gẫm về cái khổ của tai nạn, thì bình an là phước. Suy gẫm về cái khổ khi có tiền, thì không tiền là phước. Suy gẫm về cái khổ của giàu sang, thì nghèo cùng là phước. Từ vô lượng kiếp tới nay, mình bị thứ hư vọng lừa đảo. Nên đời đời kiếp

kiếp mình phải ở trong vòng sinh tử luân hồi. Cũng như cá trong lưới, bơi ra boi vô, vĩnh viễn không thoát khỏi lưới. Đó cũng là do mình không chịu phát tâm bồ đề, không chịu bị thua thiệt, nên vẫn phải ở mãi trong vòng sinh tử, kẹt trong bánh xe luân hồi xoay vần sáu nẻo. Kẻ chân chính có trí huệ thì không bao giờ tự khen, chê người. Ai mà tự khen thì người đó không có tiền đồ gì nữa. Tuy rằng vẫn còn sống nhưng đã như chết rồi.

Đời này người ta cứ tìm thứ giả, còn thứ thật thì bỏ đi. Toàn thế giới tràn ngập khí hắc ám. Ở đâu có người chân chính tu hành, ở đó tai nạn ít bớt, và nhỏ hơn. Nếu nhiều người cùng tu ở tại một chỗ thì sức mạnh tập thể của họ có thể biến khí hắc ám thành khí kiết tường. Người thuyết pháp bất luận rằng y có thần thông quảng đại tới đâu, bạn cũng phải quan sát hẳn ta. Nếu y có lòng tham lam, tới đâu cũng kiếm tiền; hoặc có lòng dâm dục, thì y không phải thứ thiệt, mà là thứ giả. Nếu y không có lòng tham, lòng dâm dục, không có mưu đồ, thì y mới là thứ thiệt. Tu hành không là chuyện một ngày một đêm mà thành. Nó đòi hỏi, ngày cũng như vậy mà đêm cũng như vậy: Tâm lúc nào cũng tu trì, kiên định không biến đổi. Sau một thời gian lâu dài thì sẽ phát triển thành trí huệ bát nhã. Nếu bạn một ngày tu, mười ngày nghỉ thì vĩnh viễn không thể thành tựu.

Trong chùa, bạn không nên nói chuyện bừa bãi. Không thể tùy tiện câu thả. Quy củ là giới luật. Giữ giới luật thì mới thanh tịnh. Có thanh tịnh thì mới gần gũi chư Phật.

Thân thể của ta cũng giống như một xưởng hóa học, thiên biến vạn hóa. Có lúc nó biến mình thành con trùng, có khi con chim, con quỷ đói, hay nếu phản ứng hóa học thành công thì biến mình thành Phật. Nó có thể biến có thành không, biến không thành có; hóa ra vô số sinh mạng khác nhau. Do đó mình phải cẩn thận đừng để nó biến mình thành quỷ đói hay thú vật. Tại xưởng hóa học này mình phải hun đúc, tôi luyện thành Phật, Bồ Tát, Thanh văn, Duyên giác. Biến hóa sai một chút thì kết quả sẽ sai khác xa lắc, muốn trở lại thì cũng chẳng phải dễ đâu. Không tu hành mà muốn thành Phật: Chẳng có chuyện đó. Vô minh tức là không hiểu biết. Căn bản của vô minh là ái dục. Bạn chớ nghĩ rằng mình có cảnh giới rồi cho rằng đó là tốt. Có cảnh giới nhưng bạn không nhận biết nó rõ ràng thì sẽ rước ma. Bất luận là bạn thấy việc gì, đừng nên bị cảnh ấy lay chuyển, đừng nên chạy theo cảnh giới ấy. Phải làm sao? Phải xem nó như không có. Gặp cảnh giới và không gặp cảnh giới, tâm bạn phải như nhau. Không sinh tâm vui mừng, cũng không sinh tâm ghét bỏ. Rất nhiều người đời chỉ ăn rồi chờ chết, lãng phí thời giờ. Ai cũng vậy: Sáng

sớm ngủ dậy, là bận rộn này nọ cho tới tối về lên giường ngủ. Cũng chỉ vì ba miếng cơm mà bận ba. Sống như cục thịt biết đi, chẳng có chút giá trị, ý nghĩa gì cả, thì sống và chết có gì bất đồng? Bởi do con người có tâm sân nên mới có hỏa tai (nạn cháy). Có tâm tham nên mới có thủy tai (nạn lụt lội). Có tâm si nên mới có phong tai (nạn gió bão). Ba tai nạn vốn do ba độc tham sân si mà ra. Chúng ta ai ai cũng có đủ ba độc trong tâm. Nếu tâm ấy một ngày một lớn mạnh thì tới một lúc nào đó, nó sẽ tạo thành đại tai nạn. Bên ngoài có máy vi tính (computer), bên trong tự tánh chúng ta cũng có máy vi tính, gọi là thần não, thánh não hay Phật não. Cũng tức là đại trí huệ. Tuy khoa học tiến bộ, song phương hướng của nó hướng ngoại, nên càng truy tìm chân lý thì càng rời xa chân lý. Các vị khoa học gia chỉ dụng công nơi ngoài da, do vậy dường như có điều sở đắc, nhưng kỳ thật thì đã quên mất trí huệ bản hữu. Đó gọi là bỏ gốc, theo ngọn. Lúc tu đạo không cần mình phải dùng sức mạnh để đối phó với chương ngại. Nếu bạn chân thành thì tự nhiên mọi chuyện sẽ giải quyết êm đẹp. Không thể muốn tu pháp xuất thế, đồng thời chẳng chịu buông bỏ pháp thế gian. Hai chân đạp lên hai chiếc thuyền: Một thuyền đi Giang Bắc, một thuyền đi Giang Nam. Đó là chuyện không thể làm đặng. Nếu muốn cái độc trong thế giới tiêu trừ thì mọi người phải ăn chay, không ăn thịt. Ai mà không chấp trước? Chớ nghĩ rằng, lúc tôi không có việc gì làm, tức là tôi không chấp trước. Xem thử lúc có việc, cảnh giới tới, thì bạn sẽ ra sao. Lúc không có việc gì, bạn không có phiền não, thì đó chưa phải là thiệt. Phải chờ lúc cảnh giới tới, nếu bạn nhận thức được nó, thì đó mới đáng kể.

Người học Phật chúng ta cần thiết phải thâm nhập kinh tạng, thì mới có trí huệ rộng lớn như biển. Không thâm nhập kinh tạng thì trí huệ không sao rộng sâu như biển. Không thâm nhập kinh tạng thì cái gì sẽ như biển? Phiền não của bạn sẽ rộng như biển. Chấp trước của bạn cũng sẽ sâu như biển. Tà kiến của bạn cũng đầy như biển. Do đó việc đọc tụng kinh điển đại thừa thật vô cùng trọng yếu.

Người xưa nói: Vạn ác, dâm đứng đầu. Đó là đường chết, không thể đi. Bạn cứ làm chuyện dâm dục thì cũng như đi vào đường chết.

Đừng cho việc thiện quá nhỏ nên không làm, đừng cho việc ác quá nhỏ nên làm luôn. Việc tốt dù nhỏ đến đâu, mình cũng phải làm. Việc xấu tuy là nhỏ song mình chớ làm.

Tu hành thì phải nhịn khổ.

Không tranh, không tham, không truy cầu, không ích kỷ, không tự lợi, không nói dối: Đó là việc vốn rất dễ làm, chẳng ai cưỡng bách bạn làm cả. Nhưng bởi vì bạn không chịu làm nên nghịch cảnh mới tới. Nghịch cảnh đó là việc tranh giành, việc tham lam, truy cầu, ích kỷ, tự lợi, dối trá. Từ đó mới có nạn hoạnh nghịch. Khi gặp nghịch cảnh thì bạn chịu không nổi. Vậy thì khi bạn nói dối trá, sao chẳng cảm giác là chịu không nổi chớ?

Giới tức là cử tâm động niệm, bạn không được sinh tất cả thứ gì xấu ác.

Định tức là thành tích của tu giới. Nếu bạn trì giới cho lâu thì sẽ có định lực. Định lực tiếng Phạn gọi là samadhi hay tam muội, nghĩa là chính định hay chính thọ. Chính định thì khác với tà định. Chính thọ thì cũng khác với tà thọ. Chính định chính thọ thì mới hợp với chánh pháp. Còn tà định và tà thọ thì không phù hợp với pháp.

Do định phát huệ. Có trí huệ mình mới nhận thức được Phật pháp. Nhận thức được Phật pháp rồi thì mới có thể thành Phật. Do vậy tu giới định huệ là điều kiện tối căn bản để thành Phật.

Vì sao thế giới càng ngày càng tệ? Bởi vì người ta ai cũng tranh: Bao gồm tranh danh, tranh lợi, tranh quyền hành, tranh địa vị. Nghiêm trọng nhất là tranh sắc.

Các bạn xem: Chư đại đức cao tăng từ ngàn xưa đều từ trong khổ hạnh mà tu hành đắc đạo. Không có một vị nào do hưởng thọ mà khai ngộ. Các bạn đọc hết Đại Tạng Kinh, cũng tìm không ra một vị.

Nếu bạn có thể làm ba nghiệp thân khẩu ý thanh tịnh, thì niệm Phật giống như bỏ viên ngọc (làm lắng bùn) vào trong nước đục vậy. Nước đục không thể nào chẳng lắng trong. Khi tiếng niệm Phật vào tâm loạn, thì tâm ấy vốn đầy dẫy vọng niệm, cũng sẽ từ từ theo tiếng niệm Phật mà hóa mất, thành duy nhất một tiếng niệm Phật.

Đối với ma, bạn không nên có tâm xem nó là thù địch, mà phải xem nó là vị thiện tri thức giúp bạn tu hành.

Học Phật thì phải đem chân tâm ra học. Nhất cử nhất động, mỗi lời mỗi việc, phải hướng về điều chân thật mà làm.

Nhiều đời nhiều kiếp mình tạo nghiệp khác nhau, nên vọng tưởng cũng không giống nhau. Nghiệp nặng thì vọng tưởng nhiều, nghiệp nhẹ thì vọng tưởng ít. Đó là tỷ lệ giữa nghiệp và vọng tưởng.

Trong chùa, mình phải tiết kiệm tất cả mọi thứ, vì rằng: *Thương tiếc vật của thường trụ (chùa), như bảo vệ con mắt mình.*

Không yêu không ghét là trung đạo. Tu đạo là tu cái gì? Chính là tu trung đạo. Đối với ai mình cũng đối xử bình đẳng, từ bi quan hoài. Song le bạn phải cẩn thận trong hành động, không để lọt vào lưới tình, rọ ái.

Tâm của mình thì kẻ khác (tha) ở (tại). Không phải là mình (tự) ở (tại). Vì kẻ khác ở nên dù mình có đó nhưng tâm mình không ở đó.

Người tu phải làm sao khôi phục trở lại cái không. Nghĩa là mình phải phản bổn, hoàn nguyên để viên mãn bản tánh là tạng đại quang minh, là trí huệ tròn đầy như kính (đại viên kính trí), không có gì thiếu sót.

Thế nào là động đất? Tức là khi lòng dục vọng động. Không động đất tức là Niết Bàn.

Có người nói: Tâm tôi già rồi. Tâm này là tâm sinh ra do sự tương giao của căn (giác quan) với trần (cảnh bên ngoài), không phải là cái chân tâm thường trụ, viên minh tịch chiếu. Nếu bạn thật sự thương yêu chúng sinh, bỏ mình giúp người, thì dù có tuổi tác cao niên tới đâu, cũng biến thành thanh xuân hạnh phúc.

Ở bất kỳ trường hợp nào người tu cũng phải biết dấu đi ánh sáng (che đi trí huệ, tài năng), không thể chơi nổi, làm vẻ ta đây hay giỏi để người ta thấy. Có chấp trước thì đó là nhân tâm. Không chấp trước thì mới là đạo tâm. Mắt quán tưởng đức Quan Âm Bồ Tát ở trước mặt, ngàn mắt nhìn mình, ngàn tay bảo vệ. Tai nghe danh hiệu Nam Mô Quan Thế Âm Bồ Tát đưa vào trong tâm. Miệng niệm tên ngài rõ ràng từng chữ. Nhớ ngài cũng rõ ràng. Nơi sáu căn, tai mắt mũi lưỡi thân ý, bạn đều phải niệm đức Quan Thế Âm.

Không có công đức thì khi chết sẽ rất đau khổ.

Tu thì không được đeo mặt nạ, treo đầu dê nhưng bán thịt heo, làm những chuyện không chân thật, không đúng đạo lý. Tu thì phải chân thật, bước cho chắc chắn, thật sự dụng công tu trì.

Chú Đại Bi và Quán Thế Âm Bồ Tát là hai mà không phải hai. Không hai mà là hai. Không thể tách rời hai thứ ấy được. Tôi hy vọng các vị thiện tri thức có thể thành tâm tụng trì chú Đại Bi, để tiêu tai trừ nạn.

Tu thì không được rao bán việc tu của mình, cũng không được quảng cáo mình. Khi rao bán việc tu hành thì mình sẽ bị ma chướng.

Phật và ma thì chỉ cách nhau một niệm. Phật có lòng từ bi, còn ma thì có lòng hiếu thắng hơn thua.

Thiên địa sinh ra từ trung đạo. Chư Phật, Bồ Tát, La hán cũng sinh ra từ trung đạo. Trung đạo là mẹ chung cho Phật và chư Thánh hiền. Không nghiêng về không, không nghiêng về có, cứ miên mật như vậy mà tu pháp trung đạo. Tham thiền, ngồi lắng lòng đều là tu pháp trung đạo. Nếu luận hình tướng thì trung đạo là số một; nếu luận về vô hình tướng thì trung đạo là số **không**. **Không** là nghĩa rất ráo của trung đạo.

Tu hành thì phải trầm lặng, yên tĩnh. Không phiền não, không cố gắng cao ngã mạn.

Người học Phật phải làm cho Phật giáo ngày một thêm sáng lạn rạng rỡ. Làm sao? Đầu tiên phải có phẩm hạnh đạo đức, tâm chí rộng trùm thái hu, lòng dạ bao la như pháp giới.

Vì sao nói nếu tâm bạn không có quý thì con quý bên ngoài chẳng thể hại bạn? Con quý bên ngoài có là do tâm bạn có quý. Trong tâm bạn không có quý thì con quý bên ngoài sẽ không tới. Con quý bên trong gồm có năm loại: tham lam, sân giận, si mê, kiêu mạn, nghi ngờ. Cũng là năm thứ: thù hận, oán ghét, oán não, tức giận, phiền muộn.

Mình không chịu phát khởi trí huệ. Ngày ngày cứ dùng sức mạnh của vô minh phiền não. Đụng một chút là nổi lửa giận lên rồi. Rằng: Lửa vô minh, ông thần cọp! Nóng giận là do gốc của tội nghiệp kiếp trước. Không có tội nghiệp thì sẽ không có lửa vô minh. Lửa vô minh mà bộc phát thì tham sân si đều tới đủ. Các bạn thử hồi quang tự chiếu, xem có đúng như vậy không.

Vô minh có hai kẻ đồng lõa giúp sức, kết thành một băng đảng. Cứu cánh chúng là ai? Một ăn uống, hai là dâm sắc. Một cái tham ăn, ham uống. Một cái háo sắc, tham dâm. Hai cái này giúp cho vô minh làm đủ mọi chuyện xấu.

Tới chỗ chẳng cầu, sẽ hết lo. Biết chuyện càng ít, bớt phiền não.

Vô luận đối diện với bất kỳ cảnh giới nào, bạn cũng phải có thái độ: Có cũng như không, thật cũng như giả. Phải nhớ đừng nên được chút ít rồi cho là đủ, nhận cái giả cho là thiệt.

Ăn uống giúp tăng dục vọng. Dục vọng giúp thêm vô minh.

Bồ Tát sợ nhân không sợ quả, phàm phu sợ quả không sợ nhân. Khi Bồ Tát còn trong lúc trồng nhân thì ngại vô cùng cẩn thận, một chút cũng chẳng làm càn. Đến lúc quả báo tới thì ngại không sợ hãi. Nhưng kẻ phàm phu thì bình thường lúc gieo nhân chẳng sợ gì cả. Sát sinh, trộm cắp, dâm loạn, dối trá, rượu chè, cờ bạc, hút sách ma túy. Những thứ ấy bạn dám nghĩ dám làm, đến lúc thọ quả báo thì mới than khổ không thôi.

Trên đời bất luận là ăn cơm, mặc áo, ngủ nghỉ, mình đều ở trong phạm vi của Phật pháp. Tiếc là chúng ta không biết thể hội Phật pháp trong sinh hoạt hàng ngày, cứ hướng ngoại tìm kiếm. Thế nào là kẻ ngoại đạo? Chính là kẻ tìm cầu pháp ở ngoài tâm.

Mọi người không nên coi thường chính mình, vất bỏ mình đi, tự cam chịu đọa lạc.

Vô luận là mình phạm giới ở nơi thân như giới sát, đạo, dâm; hoặc phạm giới nơi lời nói: Nói dối, nói hai lưỡi, nói thêu dệt, nói thô ác; hoặc là phạm giới nơi tâm: Khởi tham sân si, mình phải thành tâm sám hối. Nếu không thì mình sẽ đọa vào bùn lầy, càng lún càng sâu, tội nghiệp càng làm càng thêm nghiêm trọng. Mình sẽ bị đè đến nghẹt thở, chẳng sao trốn thoát.

Các bạn nên biết, mình sống trên đời, chẳng khác gì cá nằm trong vũng nước cạn. Chẳng bao lâu thì ô hô ai tai, nước sẽ cạn khô. Từ vô lượng kiếp tới ngày nay, mình không biết tu hành: Sinh ra rồi chết, chết rồi lại sinh. Thật đau lòng thay. Tại sao cho đến ngày nay mình còn trù trù chờ đợi, chưa chịu tu hành?

Ái dục chính là sinh tử. Sinh tử chính là lòng ái dục. Ái dục là gốc của sinh tử. Nếu không trừ bỏ lòng ái dục vô minh thì rất ráo không thể nào thoát khỏi biển ái sinh tử.

Vì sao có việc không kiết tường? Vì trong tâm không kiết tường. Một khi bạn trồng nhân xấu thì sẽ gặt quả báo xấu. Nếu mình có thể sửa lỗi làm lành

thì có thể biến chuyện xấu thành chuyện tốt. Do đó mà thấy, vận mạng có thể đổi thay, nó hoàn toàn nằm trong tay mình. Nên nói: Đại thiện, đại ác thì siêu xuất khỏi số mạng.

Không thể có chuyện là chẳng đoạn trừ lòng dâm mà có thể thành Phật. Trong thiên hạ không có chuyện đó. Đời nay đa số người ta thích mau chóng, thích có kết quả ngay, nên khi họ nghe nói có pháp huyền diệu thì liền bị mê hoặc rồi rơi vào lưới ma. Đến lúc chết mà vẫn cho là có pháp bí mật, hay mật pháp! Bí mật? Bí mật! Bí mật đến độ phải vào địa ngục luôn!

Tu thì phải tu với cái tâm như em bé sơ sinh: Trong lòng chẳng vương vấn một chuyện gì. Phải giống như trẻ thơ, mình phải phản lão hoàn đồng. Nhưng không phải phản lão hoàn đồng là bắt bạn phải uống sữa như con nít, mà là muốn bạn phải hết sạch tham sân si mạn nghi. Đó gọi là phản bản hoàn nguyên, nghĩa là tâm trí bạn tựa hồ trẻ thơ, thiên chân hoạt bát, không chút lười biếng, giải đãi, không chút ý tứ muốn tranh giành háo thắng, cũng chẳng có quan niệm về mình về người. Cũng như là: Xưa nay không một vật ở đó, thì bụi trần dựa vào đâu mà dính vào.

Người ta nói bạn một câu mà bạn khó chịu, không vui. Đụng một sợi lông là bạn đau đớn tới tim can. Thậm chí nói bạn nhỏ một sợi lông để lợi thiên hạ, bạn không chịu đâu. Có tâm ích kỷ như thế thì không thể tu hành gì được. Người tu đạo thì đừng nên có quan niệm về cái tôi, về người khác, đừng có ý niệm về chúng sinh hay về thọ mạng.

Cái lậu (chỗ lũng) lớn nhất là đục lậu - lòng dâm đục. Khi có ý dâm đục thì cũng như bị giặc cướp tới cướp, cùm hết tài sản bảo vật. Cũng giống như gỗ bị mối ăn thì gỗ thành vô dụng. Lại cũng như món ăn ngon mà bỏ chút phân vào thì chẳng ai dám ăn. Ba ngày nôn mửa là khác!

Người xuất gia phải đau lòng nhớ nghĩ tới vấn đề sinh tử để phát tâm bồ đề. Không thể ăn no rồi chờ chết. Răng: Một ngày còn làm sư, một ngày còn phải gõ chuông. Làm sư mà có tư tưởng như vậy thì đối với chuyện sinh tử của mình hoàn toàn không thể tự chủ.

Chúng ta phải quyết định mãnh liệt, nhất định rửa lòng đổi dạ, phá trừ sắc thái mê tín, tiêu diệt thái độ ích kỷ, tự lợi.

Tôi xin đem Vạn Phật Thành công hiến cho toàn nhân loại và tất cả tín đồ Phật giáo ở toàn thế giới.

Các bạn chớ nên suốt ngày sầu muộn, chẳng thể dương mày. Việc gì cũng phải nhìn nó một cách nhẹ nhàng, xem như mộng như huyễn. Hãy thành thoi, điềm đạm xử lý mọi sự. Trên đời mọi sự đều là hư vọng, chỉ cần bạn hết lòng tận lực làm tròn bổn phận là đủ. Ai sinh ra đời cũng chỉ là để trả nợ mà thôi.

Hồi quang phản chiếu, tìm đáp án nơi bản thân. Hãy xem mình đã sinh ra bao nhiêu niệm lành, bao nhiêu niệm ác, khởi bao nhiêu vọng tưởng. Niệm lành chưa sinh, hãy làm nó sinh ra. Niệm lành đã sinh ra thì làm nó tăng trưởng. Chưa sinh niệm ác thì đừng sinh nó. Đã sinh niệm ác thì diệt nó đi. Không tùy tiện, bừa bãi, khiến lãng phí thời gian, mạng sống. Vọng tưởng nào có giá trị nhưng không thể thực hiện được thì đừng nghĩ ngợi lãng xăng. Vọng tưởng nào chẳng chút giá trị, đương nhiên càng không nghĩ tới. Người chân chính biết dụng công thì lúc nào cũng kiểm thúc chính mình. Đi đứng nằm ngồi chẳng hề tách rời *nhà* (chân tâm hay bồ đề tâm).

Ở đời, nếu bạn không vất bỏ được cái giả thì không thể thành tựu được cái chân thật. Không xả bỏ đặng cái chết (vọng tưởng, chấp trước), thì không đổi được cái sống (trí huệ, tự tại). Nếu muốn mình không chết, thì phải làm người chết giả. Nghĩa là nếu bạn tuy sống nhưng xem mình hết như người chết (không còn tranh giành, tham lam...) thì bạn sẽ chân chính hiểu rõ:

Tất cả pháp hữu vi,

như mộng, huyễn, bọt, bóng;

như sương, như điện chớp,

phải quan sát như vậy.

Tham sân si của mình rất khó dập tắt, khó diệt trừ, do đó mình càng phải dập tắt và diệt trừ. Nếu trừ nó quá dễ thì mình đâu có phải mất sức phí lực.

Bồ thí thì phải bồ thí Tam Bảo. Không phải là để Tam bảo bồ thí cho mình.

Vọng tưởng là cục đá buộc chân người tu hành, chướng ngại sự thành tựu đạo nghiệp.

Tiền bạc, bất quá chỉ là một tờ giấy, trên đó in hình ảnh màu mè. Thế mà tờ giấy màu ấy làm mê hoặc người ta khiến họ quên mất nhân nghĩa đạo đức.

Đó cũng chỉ vì tham mấy tấm giấy này cho rằng nó là chân thật. Bạn ngu si hay không?

Sân là nóng giận, cũng là phiền não. Khi có lòng sân giận thì bạn thấy ai cũng không tốt. Nếu có một người làm lỗi với tôi thì tôi nổi giận đối với tất cả mọi người. Thật là giống như xem phiền não là cơm. Ăn một chén rồi lại ăn tiếp một chén. Ăn xong lại ăn tiếp chén nữa. Vĩnh viễn không bao giờ ăn thấy no.

Si là tâm ngu dốt, vọng tưởng, ngu si. Không được lấy mà cứ lấy, đó là ngu si. Không được ăn mà cứ ăn, đó là ngu si. Không được có mà cứ muốn có, đó là ngu si. Không được làm mà cứ làm, đó là ngu si.

Người có đẹp lộng lẫy đến đâu, cũng chỉ là bọc da thôi. Người xấu xí tới đâu cũng chỉ là bọc da thôi. Bên ngoài tuy không giống nhau nhưng bên trong thì một thứ, chẳng gì đẹp đẽ hay xấu xí. Nếu càng tìm bên trong càng thấy toàn là máu, mủ, đờm, dãi, nhớt nhúa. Xét đến năm tạng, thì toàn là phân và nước tiểu. Bên ngoài đẹp đẽ, bên trong thối không thể chịu được, có gì khác đâu? Cần gì mình phải chấp trước vào cái thân này chớ! Người ngu si thì chú ý vẻ đẹp bên ngoài, chấp trước vào cái tướng đẹp đẽ mỹ miều, rồi ghét bỏ cái tướng xấu xí. Đây chẳng phải là ngu si sao?

Người tu phải nhớ đừng ham ăn uống đồ ngon, ham hưởng thụ. Lúc nào mình cũng phải lấy đạo hạnh của đức Thích Ca Mâu Ni làm gương để tự khuyến khích, tự cảnh giác. Bất kỳ lúc nào cũng không được buông lung.

Nam hay nữ, khi tu thì phải dứt sạch thất tình. Thất tình là gì? Là vui, giận, buồn, sợ, yêu, ghét, dục vọng. Bị bảy thứ này khống chế thì định lực của bạn sẽ tiêu tan mất. Khi bị gió của cảnh thổi đến, tâm bạn dao động, không thể tự chủ, như nhà không chủ, lúc ấy thì là điên đảo.

Ở trên đời nếu mình làm gì không đúng thì cũng giống như sống trong địa ngục vậy. Làm chuyện gì không đúng đạo lý, có lòng ích kỷ tự lợi thì là ở tại địa ngục rồi. Cứ vui việc này việc kia, giận chuyện này chuyện nọ, cứ dùng tình cảm giải quyết vấn đề, thì cũng như là ở trong địa ngục vậy.

Thế nào là điên đảo? Tức là cho khổ là sướng, cho đúng là sai, trắng đen chẳng phân, chân giả không rõ, cho vô thường là hằng thường.

Người tu phải thành thật với nhau, khuyến khích lẫn nhau, dạy nhau tiến tới chỗ quang minh. Không thể đồng lõa làm xấu, che chở chuyện xấu, hoặc giả nịnh hót người, vuốt ve người, làm tội tở cho người.

Biển khổ mênh mông, quay đầu là bến. Chớ nên tị trong biển khổ chìm xuống nổi lên trôi dạt mãi mãi. Thế thì chẳng có ngày giải thoát xuất ly.

Thân của mình ô uế vô cùng. Nhưng người ta cứ xem nó như bảo bối, đeo vào nó nào là hột xoàn, châu báu lại xức dầu thơm, đánh son phấn. Chẳng phải đó là đem bảo vật, hương hoa tới trang điểm cái cầu tiêu sao?

Người tu đạo nhất định phải trừ sạch những vọng tưởng về thất tình, lục dục. Quét cho thật sạch sẽ.

Tại sao nói không thể nắm bắt được ba tâm? Không thể nắm bắt được tâm quá khứ; không thể nắm bắt được tâm hiện tại; không thể nắm bắt được tâm vị lai. Quá khứ thì đã qua rồi, qua rồi thì còn gì nữa đâu. Không có quá khứ thì ta nghĩ về nó cũng không thể có. Hiện tại thì không dừng trụ, niệm niệm trôi qua, niệm niệm di động, niệm niệm chẳng hề ngừng nghỉ đi qua, do đó tâm hiện tại cũng chẳng thể nắm bắt. Vị lai thì chưa tới, thì mình làm được gì nó? Do đó tâm vị lai cũng không thể nắm bắt. Nếu bạn có thể không nắm bắt ba tâm, chẳng sinh bốn tướng chấp trước (vào cái ngã, vào người, vào chúng sinh, vào thọ mạng), thì có thể hợp nhất với tự tánh, viên mãn bồ đề, về chỗ không sở đắc.

Khi tu hành, bạn có tư tưởng ý niệm gì thì sẽ có thứ quý tương ứng. Quý là một thứ âm khí. Khi bạn có tư tưởng tốt lành thì âm khí tiêu mất. Nếu bạn sửa đổi nề nếp suy nghĩ, để cho ánh sáng chiếu rọi thì sẽ có trí huệ.

Tuy rằng chúng sinh ai cũng miệng nói là tìm cầu an lạc, nhưng bất hạnh thay, càng tìm càng đau khổ.

Con người sửa ác làm lành thì thế giới không còn tam tai bát nạn. Người hiền lành thân mến đối xử với nhau, không tranh không tham thì thế giới sẽ biến thành thế giới đại đồng.

Người học Phật tu đạo không nên tính toán nhiều quá. Ai đó chửi tôi, nhưng tôi là ai? Ai đó đánh tôi, nhưng tôi là ai? Tự hỏi xem, bạn sẽ chẳng tìm thấy một cái tôi nào đâu. Như vậy thì tại sao không buông bỏ nó chớ.

Tu thì phải xoay trí huệ tự chiếu lòng mình, tự hỏi mình có lòng tham chăng? Có thì chẳng phải là tu. Không có thì tức là tu. Tự hỏi mình có lòng sân hận không? Có thì chẳng phải là tu. Không có thì chứng minh rằng cái ngã đã bớt một chút. Bị đánh thì bạn coi như không thấy biết; bị chửi thì bạn dùng đạo lý để thấu triệt. Nếu trong lòng sinh phiền não, nổi sân giận thì sẽ chẳng thể tu hành được. Tự hỏi mình có ngu si không? Phải chăng mình thông đạt một thứ thì thông đạt mọi thứ, chẳng hề chướng ngại? Rằng: *chân không thì chẳng có nhân ngã; đại đạo thì chẳng hình tướng.*

Kẻ thiện căn sâu dày thì nghe lời thiện. Kẻ tội nghiệp nặng nề thì nghe lời phỉ báng.

Nếu không vất bỏ thứ hư vọng, thì thứ chân thật vĩnh viễn không thể đạt được. Vì sao? Bởi vì mình cứ chạy theo sau đuôi cái hư vọng thì làm sao nhận thức được diện mục của cái chân thật.

Có phiền não thì có nóng bức. Không phiền não thì sẽ mát dịu. Ai bảo bạn sinh phiền não?

Buông bỏ thân tâm thì Phật tự thành.

Phải phát tâm bồ đề, phải lợi ích chúng sinh. Không nên học tác phong nhỏ hẹp của hàng nhị thừa, chỉ tự lo thân mình một cách ích kỷ, không chịu độ kẻ khác.

Nhẫn là vật vô giá, nhưng người dùng không tốt. Nếu biết dùng lòng nhẫn, chuyện gì cũng tốt đẹp.

Nếu bạn không chấp trước, việc tới thì ứng phó, việc đi rồi thì an tĩnh. Giống như mặt gương: Vật để trước gương thì hiện bóng, vật đi thì bóng lặn, ánh sáng vẫn phản chiếu. Nếu được như vậy thì bạn sẽ vô tư vô lự, không hay không biết, cũng không phiền não, cũng không rắc rối.

Năm mới tới, mình hãy tiếp đón thần tài, thần hỉ, thần quý. Sao gọi là thần tài? Nếu bạn đừng đem tinh khí vất đi thì đó là thần tài. Sao gọi là thần quý? Nếu một năm bạn không nổi nóng, đó là thần quý. Nếu bạn phát tâm, rằng: Sang năm mới tôi không nổi giận nữa, tôi phải sửa đổi tính tình của tôi, thì đó là thần quý. Nếu bạn lúc nào cũng vui vẻ, thì đó là bạn tiếp đón thần hỉ rồi. Ba vị thần này đều tại nơi ta. Bất quá bạn không biết nó, nên phải chạy đi cầu thần ở bên ngoài.

Nếu bạn làm một con giòi lười biếng không chịu tu hành thì tôi sẽ không chờ bạn đâu.

Trên đời đầy dẫy chuyện hư vọng không thật. Mỗi người đều có tri kiến nhân ngã bất đồng. Do vậy hoặc là họ tranh ngoài mặt hoặc đấu sau lưng; mỗi người mỗi dạng ích kỷ. Mây đen tham sân si của họ trùm phủ bầu trời khiến người ta không còn thấy ánh sáng, không còn được tưới mát nữa. Chỉ có Bồ Tát là vất bỏ sạch hết hư danh, giả lợi, vất bỏ vòng sinh tử hư nguy, buông xả ngũ dục cột trói. Vì thế nên trí huệ chân thật của ngài mới hiện ra.

Có người nói: Bây giờ lò sát sinh khác hơn khi xưa lắm. Họ dùng súng bắn hoặc điện giật cho chết. Do đó, bò dê chết nhưng không có cảm giác gì. Bạn cho rằng như vậy là đúng sao? Vậy thì sao bạn không chết như thế đi? Sự thật thì phương pháp này còn tàn nhẫn hơn trước kia, lòng oán hận của con thú vẫn nghiêm nhiên tồn tại. Có lẽ hận thù còn sâu hơn xưa. Hễ sát sinh là tội nghiệp rồi.

Cái lười có công đức thuyết pháp, mà cũng có tội nghiệp nói thị phi. Nếu nó không thuyết pháp thì nó sẽ nói thị phi, hoặc lời tà vạy, vô nghĩa. Tức là một vạn hai ngàn thứ tội.

Giới là thước đo cho người xuất gia.

Không nên tìm chuyện rắc rối vào thân, cũng đừng sợ việc rắc rối.

Muốn thành Phật thì người học Phật phải tham thiền tĩnh tọa. Mỗi ngày đều phải ngồi thiền, đừng sợ chân đau, gối mỏi, lưng nhức thì mới thành tựu được. Người xưa nói: Không qua một lần lạnh thấu xương, làm sao hoa nở thơm ngát hương?

Trên đời chẳng có thứ gì đáng gọi là báu quý, chẳng có thứ gì là khó tìm khó gặp. Chỉ có kẻ biết thuyết giảng chánh pháp là khó tìm khó gặp.

Mình có chuyện đau khổ là vì chấp trước chưa phá trừ. Chấp trước một khi xả bỏ thì không còn gì khổ đau nữa. Cũng chẳng còn gì gọi là khoái lạc.

Trong đời Mạt Pháp, tất cả thiên ma ngoại đạo, ly mỵ vọng lượng, sơn yêu thủy quái đều sợ nhất là chú Lăng Nghiêm. Bởi vì chú Lăng Nghiêm là chú phá tà, hiển chánh.

Tu là hàng phục thân tâm, rèn luyện thân thể cho thành chất kim cương. Lúc bạn mệt mỏi cũng phải hướng về phía trước tiếp tục tu trì, đoạn trừ tất cả vọng tưởng.

Tâm tánh của chúng sinh vốn là quang minh lỗi lạc. Chẳng qua nó bị vô số tội chướng, vọng niệm che phủ mà thôi.

Niệm danh hiệu đức Bồ Tát có thể làm ta minh tâm kiến tánh.

Bạn hãy xem ngày bạn quy y như là ngày sinh nhật của mình. Xem quãng đời tu hành của mình bắt đầu từ ngày này.

Kinh Lăng Nghiêm là cốt tủy của đạo Phật. Người không có xương cốt thì hẳn phải chết. Đạo Phật mà thiếu Kinh Lăng Nghiêm thì có thể nói rằng không có Phật pháp.

Bạn ăn chúng sinh nào nhiều thì bạn có nhiều chủng tử của chúng sinh đó trong người mình. Tức là bạn thành bà con với chúng. Khi nhân duyên với chúng quá sâu thì sự gắn bó sẽ không thể nào tách rời được.

Ăn thịt heo nhiều thì bạn có cơ hội rất lớn sẽ làm heo. Ăn thịt bò nhiều thì bạn cũng sẽ có nhiều cơ hội làm bò. Ăn nhiều cơm, phải chăng biến thành gạo? Gạo là loài vô tình, còn chúng sinh là loài hữu tình. Nếu ăn chúng sinh hữu tình thì mình sẽ sinh làm loài chúng sinh hữu tình ấy. Ăn thứ vô tình, chẳng những mình không biến thành gạo, thành rau, thành cỏ, mà thật sự nuôi dưỡng pháp thân huệ mạng đúng đắn nhất.

Kinh Lăng Nghiêm là bảo giám của người tham thiền. Ai tu đạo cũng nên nghiên cứu sâu xa kinh này.

Không nên xía vào chuyện người khác. Cứ nói: Cô ta không tốt, anh ta ác lắm! Đừng tìm lỗi lầm của người khác, mà nên trừ vọng tưởng thành kiến trong đầu mình. Dù là chuyện xứng tâm duyệt ý đi nữa, nó cũng chỉ là một vọng tưởng vui sướng trong đầu. Do đó phải nhìn cho thủng, buông xả nó, để chúng đắc trung đạo liễu nghĩa.

Đời mạt Pháp, căn tánh của chúng sinh rất thấp kém, không thích hợp với nhiều pháp môn. Chỉ có pháp Niệm Phật là thích hợp với hết thảy căn cơ. Ba hạng căn cơ (cao, vừa, thấp) đều hợp, kẻ ngu người trí đều được.

Đôi khi chúng ta cho mình là làm việc tốt, nhưng kỳ thật thì không phải như vậy. Đó là vì sao? Vì chủng tử (của việc mình làm) là bất tịnh.

Vì sao có sinh tử? Vì có vọng tưởng.

Khi bạn lạy đức Quan Âm, Niệm danh đức Quan Âm, bạn hãy phản tỉnh xem mình có tánh nóng giận không? Phải chăng thói hư tật xấu của mình chưa trừ? Nếu như vậy thì dù mình lạy tới kiếp vị lai, niệm danh hiệu đến hết kiếp thì cũng không sao gặp đức Quan Âm đâu.

Nếu bạn hiểu giới luật thì sẽ thâm nhập vào mọi pháp Phật. Nếu bạn không hiểu giới luật thì bạn cũng giống như mây phiêu dạt trên trời, chẳng chút nền tảng cơ bản gì hết.

Vì sao bây giờ thế giới vấn đề của em trẻ rắc rối tràn lan như vậy? Vì cha mẹ sinh con mà không biết dạy con.

Nếu bạn có đầy lòng nhân, nghĩa, lễ, trí thì mặt bạn sẽ hiện ra một thứ đức tướng, một thứ công đức.

Trí huệ bát nhã của người ngu và kẻ trí thì chẳng khác nhau. Cái khác là một người thì biết dùng, một người thì chẳng biết dùng (trí bát nhã).

Nếu bạn thường hồi quang phản chiếu, thấy tự tánh, thường sinh trí bát nhã thì đó là **công**. Bạn dùng trí bát nhã ấy ứng dụng khắp nơi, biến hóa vô cùng, nhưng không bị nhiễm trước, không làm việc bất tịnh, thì đó là **đức**.

Phải nhận biết cảnh giới, chớ chấp trước vào cảnh giới. Vô luận là cảnh thiệt hay giả, bạn không thể chấp trước. Nếu bạn chấp trước thì cảnh thiệt cũng biến thành giả. Nếu không chấp trước, cảnh giả cũng biến thành thiệt.

Chú Lăng Nghiêm là vua của các chú, cũng là chú dài nhất. Chú này có quan hệ đến sự hưng suy của Phật giáo. Trên thế giới nếu còn có người trì tụng chú Lăng Nghiêm thì còn tồn tại chánh pháp. Không ai trì tụng chú Lăng Nghiêm thì chánh pháp diệt mất. Chú Lăng Nghiêm là do hóa Phật trong quang minh phóng ra từ đỉnh đầu của đức Thích Ca. Do đó chú này kỳ diệu không thể tả xiết. Mỗi chữ mỗi chữ đều áo diệu khôn lường.

Tham cầu danh thì bị lửa đốt chết. Tham cầu lợi thì bị nước chìm chết. Tham cầu vinh hoa phú quý thì bị gió thổi chết.

Bất luận là sám hối với ai, bạn cũng phải nói cho rõ ràng, không được nói mơ hồ, khiến người nghe diễn dịch đằng nào cũng được.

Không ai tránh đặng sinh, lão, bệnh, tử. Sinh là do đâu? Từ trời sinh ra? Đất sinh ra? Người sinh ra? Tự nhiên sinh ra? Sinh ra rồi thì ta là gì? Trách nhiệm của ta là gì? Nghĩa vụ ta phải làm là gì? Thiên chức của ta là gì? Những việc trên mình phải nghĩ cho rõ, đừng uổng phí kiếp làm người.

Bạn phải nhất định học thuộc chú Lăng Nghiêm. Không những bạn có thể liễu thoát sinh tử, mà còn tránh được ma nạn, tai họa và cứu độ chúng sinh.

Đồng tính luyến ái là yêu nghiệt, đi ngược lại với thiên tánh, ngược lại luân lý, ngược lại sinh lý.

Muốn thành Phật thì phải học Phật pháp.

Thứ mình xứng đáng có, thì mình sẽ được nó. Thứ mà mình không xứng đáng có thì mình chớ vọng tham cầu. Mình phải giữ khoảng cách, trách nhiệm. Không nên ích kỷ, không nên tự lợi hay nói dối. Làm vậy thì thế giới mới hòa bình. Bạn không muốn nó thái bình, nó cũng thái bình. Không muốn nó bình an, nó cũng bình an. Vì sao bây giờ không bình an? Vì ai cũng hướng ngoại truy cầu, không biết hồi quang phản chiếu, tìm đáp án nơi chính mình.

Lúc nào mình cũng phải có tâm trong sạch như trẻ thơ. Giữ như em trẻ, lúc nào cũng không già, thì mình sẽ không bao giờ chết. Do vậy muốn mạnh khỏe, trường thọ, thì chỉ cần bạn buông bỏ tài sắc danh thực thù, thì cái chân thật sẽ hiện bày ngay.

Bất luận là tiểu thừa, đại thừa hay Phật thừa, thừa nào cũng dạy mình đầu tiên phải trừ bỏ thói hư tật xấu, vô minh phiền não, tham sân si. Nếu bạn bỏ những thứ thói xấu ấy đi thì tự nhiên sẽ tương ứng với ý nghĩa trong kinh. Nếu tật xấu không trừ thì sẽ không hiểu được nghĩa kinh đâu.

Bạn nhìn xem: Bạn là bậc nhất rồi đó, nhưng có làm sao đâu? Bạn phát tài rồi đấy, nhưng có ích gì?

Khi quan sát người tu đạo, bạn nhìn chỗ nào? Bạn xem y có giữ giới luật hay không. Nếu y không giữ giới luật, y nhất định là ma. Nếu y giữ giới, đặc biệt nghiêm minh, thì y đúng là tín đồ của Phật.

Rắc rối ở trên đời do đâu mà ra? Do người ta ai cũng ích kỷ. Ích kỷ bắt nguồn từ đâu? Bắt đầu từ nơi dục Niệm.

Tu đạo, bất kỳ thứ gì cũng đừng tham. Tốt không tham, xấu càng không tham. Lấy tâm bình thường làm đạo tràng. Lúc nào cũng bình thường, chẳng tham muốn gì cả. Hễ tham là sai lầm.

Nếu nhận thức của bạn về nóng và lạnh không khác biệt thì nóng lạnh không tồn tại. Nếu nóng lạnh không tồn tại thì có ai đó để cảm giác về nó? Các cặp đối tượng khác thì đạo lý cũng như vậy. Nếu mình chẳng khởi tâm phân biệt sự vật thì sự an tĩnh vốn có của tự tâm sẽ không bị quấy nhiễu.

Hậu quả của nghiệp sát nặng nề là sẽ hình thành thiên tai nhân họa. Hoặc là động đất, hoặc là sóng thần, hoặc là thời tiết thất thường, quá nóng, quá lạnh, cho tới mưa gió bất định, đủ hiện tượng mà đất nước, nhân dân không chút thanh bình an lạc.

Trẻ em thì giống như cây non lớn lên. Cành nhánh mọc lộn xộn thì phải tén cho gọn để nó có thể mọc cao lớn, sau này gỗ có thể dùng làm rường cột.

Con người nằm mộng thì không biết mình đang mộng. Tỉnh dậy mới biết là mộng. Lúc nào thì tỉnh mộng? Khi khai ngộ. Tu làm sao? Thì tu học Phật pháp. Phật pháp là gì? Nói gọn là cái chìa khóa. Ngày ngày mình chạy đi tìm cái chìa khóa này. Chìa khóa này là gì? Là trí huệ bát nhã. Tìm ra chìa khóa trí huệ thì mình có thể mở tung ổ khóa vô minh. Lúc ấy mình sẽ giải thoát, tức là tỉnh dậy từ cơn mộng giả huyền.

Đồ còn dùng được mà mình vất đi thì tức là lãng phí vật chất. Trên thế giới này vật chất dùng đã hao tổn gần hết. Nếu mình không biết tiết kiệm thì tương lai thật nguy hiểm.

Ở đời bất luận là việc tốt hay xấu đều dạy mình giác ngộ. Việc tốt thì dạy mình chuyện tốt. Việc xấu thì dạy mình chỗ sai lầm của nó.

Hãy đặc biệt chú ý đến mỗi câu chú Lăng Nghiêm. Đừng khinh thường nó. Đây là diệu pháp tất khó gặp trong trăm ngàn vạn ức kiếp đó. Các bạn cho rằng trên thế giới có rất nhiều người thuyết giảng về chú Lăng Nghiêm ư? Chẳng có ai.

Vọng niệm là ý tưởng không chân thật, hư vọng không tự tánh. Kẻ điên đảo thì biết việc này không đúng mà cứ cố ý làm, lại còn biện hộ, nói việc này là đúng.

Người đời ai cũng bận rộn, lăng xăng hoài. Xuất phát điểm của họ không ngoài lòng ích kỷ, rằng phải bảo vệ sinh mạng và tài sản của mình. Phật pháp thì đại công, không riêng tư, chỉ nhắm vào lợi ích kẻ khác thôi.

Nghe giảng kinh thì bạn sẽ có cái kính chiếu yêu. Yêu ma quỷ quái hiện hình là bạn biết ngay.

Người tu phải phát nguyện cho chân chánh. Phát nguyện từ lòng thành, rồi theo nguyện ấy mà nỗ lực thật hành.

Nếu bạn chỉ còn một tâm thái đại công vô tư, không ham mau, không muốn hơn kẻ khác, chỉ chuyên tâm nhất chí, thì ma gì cũng không thể hại bạn.

Người tu phải thanh tịnh như tròng mắt của mình, không thể để dính bụi. Nếu mắt có bụi thì chắc hẳn sẽ khó chịu, phải tìm cách rửa cho sạch. Nếu không thì thâm tâm không an. Tu đạo thì cũng tương tự. Bụi là gì? Là lòng tham. Có lòng tham thì mọi chuyện sẽ dấy khởi biến động. Mình vốn thanh tịnh, nhưng vì ý niệm tham lam, nên phản ứng hóa học phát sinh, khiến nước trong biển đục, tâm thanh thành trược. Lúc ấy mình chẳng thể giúp ai, mà ngược lại còn tự hại. Mục đích chủ yếu của người tu là liễu sinh thoát tử, không phải vì cầu có cảm ứng mới tu hành. Bạn nên nhớ: Chẳng thể có mưu đồ lúc tu hành. Vì mong cầu thành tựu, mong cầu cảm ứng mà tu: Đó là sai lầm to lớn lắm.

Nếu có trí thì bạn như mặt trời. Có huệ thì bạn như mặt trăng.

Nếu nói động vật là để người ta ăn. Vậy loài người thì để loài gì ăn?

Mỗi lời nói mỗi hành động của chúng sinh trong cõi Ta Bà này đều là tham, sân si. Trong phạm vi pháp thế gian, họ dùng tham sân si mà hành sự. Đến khi tu pháp xuất thế gian, họ cũng dựa vào tham sân si mà tu hành. Nào là họ tham khai ngộ; ngài thiên hai ngày rưỡi là đã muốn khai ngộ. Tu chút xíu là muốn thần thông. Niệm Phật mới mấy ngày là muốn đắc niệm Phật tam muội. Bạn xem tâm tham lam lớn như vậy, đều là do con quỷ tham lam biểu hiện đó.

Tu thì như trèo cây sào trăm trượng: Tuột xuống thì dễ, trèo lên thì khó như lên trời. Bất luận gặp cảnh giới gì, nếu bạn không xuyên thủng được nó thì rất dễ gặp ma chướng. Sơ hở chỉ tại một niệm mà thôi. Một niệm sai là một niệm tà, thiên ma ngoại đạo liền vào tâm phủ của bạn. Nếu có chánh niệm thì Phật sẽ hợp nhất với bạn. Lục Tổ Đàn kinh dạy: *Lúc chánh niệm thì Phật trong phòng; Lúc tà niệm thì ma tại nhà*. Chính là đạo lý như thế.

Thích ăn ngon cũng là do có một cái oan nghiệp dắt dẫn. Nó khiến bạn vui thích hy sinh tánh mạng của vật khác để bồi bổ cho tánh mạng của chính mình.

Địa ngục không phải tự nhiên có sẵn, chuẩn bị sẵn sàng để mình rớt xuống đó đâu. Làm sao có nó? Do nghiệp của mình hiện ra. Nếu bạn tạo nghiệp địa ngục thì có địa ngục hiện ra.

Nếu bạn chân thành đọc tụng kinh điển thì thường có chư thiên tán hoa, mùi hương thơm lạ tỏa khắp, quỷ thần cung kính cúng dường.

Bạn muốn biết cảnh giới ấy thật hay giả, người đó là Bồ Tát hay là ma. Bạn có thể từ chỗ này mà nhìn: Thứ nhất, y có lòng dâm dục hay không? Thứ hai y có lòng tham lam hay không? Tham lam tức là tham tài, tham sắc. Nếu có y chẳng phải là của thật.

Tết năm nay tôi cho các bạn thấy tờ giấy lau miệng của tôi đã dùng bốn lần rồi mà vẫn còn xài. Bạn nghĩ xem trên đời còn ai hà tiện như tôi chăng? Không phải chỉ có giấy, bất kỳ thứ gì tôi cũng không lãng phí. Tuy việc này nhỏ, song hy vọng các bạn chú ý, đừng nên lãng phí tài nguyên của thế giới.

Chữ nhục gồm có hình một người bị ăn và một người ăn thịt. Người ăn thịt thì ở bên ngoài, và vẫn còn là người. Người bị ăn thì ở bên trong, nhưng đã biến thành con vật. Người ăn thịt và kẻ bị ăn thì có một mối quan hệ mật thiết, một mối oan kết không thể giải trừ, ràng buộc lẫn nhau.

Trí huệ và ngu si không phải là hai thứ. Chúng như hai mặt của bàn tay. Lật bên này: Trí huệ; trở qua bên kia: Ngu si.

Mê tín phật pháp thì tuy là mê tín, không hiểu biết gì, nhưng ít ra vẫn còn có lòng tin. Nếu bạn tin mê thì tuy có lòng tin nhưng bạn tin vào thứ tà đạo, thứ đạo mê hoặc lòng người, thứ đạo không chân chính. Lòng tin ấy mới là nguy tai.

Nhà cần nhỏ một chút, tiền cần ít một chút, người cần tốt một chút, nghiệp cần sạch một chút.

Kinh Hoa Nghiêm là kinh của Pháp Giới, của hư không. Tận cùng hư không trùm phủ khắp pháp giới, không chỗ nào mà chẳng có Kinh Hoa Nghiêm. Kinh này ở đâu thì Phật ở đó, pháp cũng ở đó và chư Thánh hiền tăng cũng ở đó.

Nếu trên thế giới còn một người niệm chú Lăng Nghiêm thì thế giới sẽ không bị hủy diệt. Pháp cũng không bị hủy diệt. Chừng nào trên đời chẳng còn ai trì tụng chú Lăng Nghiêm nữa thì khi đó Phật pháp sẽ phải tận diệt.

Tôi thường nói với các bạn: Chết cho mau! Ý là nói bạn phải làm chết vọng tưởng đi, chớ nên ngày ngày khởi vọng tưởng. Khởi vọng tưởng thì làm sao tu hành? Tâm vọng tưởng chết rồi thì tâm từ bi sẽ lớn mạnh, trí huệ và nguyện lực cũng lớn mạnh.

Tu thì cũng như bơi lội. Nếu bạn có sức lực, kỹ thuật bơi giỏi, thì có thể bơi ngược dòng, tới bờ bên kia an toàn. Nếu bạn sức yếu, bơi không giỏi, thì sẽ bị dòng nước nghịch đẩy lùi. Chẳng những không tới được bờ, có khi còn chết chìm.

Người tốt thì không oán ghét ai. Kẻ xấu mới oán ghét người khác.

Nghe giảng kinh thì phải kiên nhẫn. Dù hiểu hay không cũng phải kiên nhẫn ngồi nghe. Bạn ở trong pháp hội, sáng tối nghe giảng thì tựa như sáng tối được huân hương, chân lý huân tập vào tâm thức. Kết cuộc sẽ có ngày bạn sẽ khai trí huệ hiểu thấu mọi pháp.

Thế giới là do tâm người tạo thành. Tâm người háo sát thì tạo thành thế giới chiến tranh. Nếu tâm người háo sinh thì thế giới sẽ hòa bình. Tôi hy vọng trong tương lai người phương Đông và phương Tây đều sửa đổi hiếu chiến thành tâm từ bi.

Làm thiện mà mong người ta biết thì không phải là chân thiện.

Làm ác mà sợ người ta hay mới là đại ác.

Bởi vì có lòng yêu đương nên cái khổ lớn nhất của con người là cái khổ sinh ly tử biệt (sống thì phải xa nhau, chết thì vĩnh viễn chia tay). Yêu đương, tình ái là cái nguồn cội tạo nghiệp. Nếu đoạn được lòng dục vọng, trừ sạch

lòng yêu đương thì nghiệp sẽ nhẹ. Khi tình yêu sâu đậm, nghiệp cũng rất nặng. Nên có câu: *Nghiệp hết, tình không là chân Phật. Nghiệp nặng, tình mê là phàm phu.*

Tất cả mọi sự mọi vật trên đời đều thuyết pháp. Người thiện nói pháp lành. Người ác nói pháp xấu. Ngựa nói pháp làm ngựa. Bò nói pháp làm bò. Chúng khiến mình hiểu nhân duyên chúng làm ngựa làm bò.

Lòng người có thể thiện, có thể ác. Nó có thể bao trùm thái hư, rộng bằng vũ trụ. Nó cũng có thể làm ta đập lông đội sừng, nó cũng có thể khiến ta thành Phật, làm Tổ.

Điều tôi nói với các bạn là những đạo lý rất thông thường. Hệt như nước trắng rau luộc, thật rất nhạt lẻo vô vị. Tuy chẳng có mùi vị gì, nhưng các bạn ăn những thứ cơm lạt canh lạt ấy bạn có thể trừ khử được rất nhiều độc khí.

Bởi vì có lòng dâm dục nên mới phát sinh ra những chuyện ác trên đời. Nếu bạn có thể làm những việc lành, tự mình thanh tịnh, không có hành vi dâm loạn thì đó tức là *chúng thiện phụng hành*.

Phật là chính khí của thế giới. Ma là tà khí, làm không khí ô nhiễm. Chính khí là bầu trời trong sáng, ngàn dặm xanh thẳm, chẳng chút mây mờ. Bị ma trước thì bầu trời u ám liền. Có phiền não bầu trời cũng tối sầm lại. Khi không dính vào ma, không sinh phiền não thì bầu trời trong xanh. Mọi vật trên đời đều có ý nghĩa tượng trưng.

Phần lớn nền giáo dục bây giờ tuy dạy học trò, nhưng thật ra lại chú trọng đến việc bán sách (thâu học phí) kiếm lời. Họ dạy làm sao để kiếm được chức vị cho cao, kiếm thật nhiều tiền, thành bậc danh nhân hay bậc nhất trên thế giới. Đó là họ đã chẳng dạy con em căn bản đạo đức làm người. Mà cứ dạy con em tranh danh đoạt lợi. Đó chính là bỏ gốc theo ngọn, đi ngược lại với đạo. Làm việc ngược lại với đạo thì thật là sai lầm lớn lao vô cùng.

Làm việc gì thì cũng chỉ một tâm, một lòng. Làm xong rồi liền buông tay. Việc tới, thì ứng biến. Việc qua rồi, lòng lại yên tĩnh.

Không nên tham tiền tài vật chất. Hợp với đạo nghĩa thì mới lấy. Rằng: Tiền tài phải hợp với đạo thì người quân tử mới nhận.

Chú Lăng Nghiêm thì mâu nhiệm không thể tả. Ai niệm thì người đó có cảm ứng. Ai trì tụng thì người đó có Bồ Tát Kim Cang Tạng bảo vệ. Do đó tu

hành chú này đòi hỏi bạn phải hiểu thấu đáo chân lý, thành khẩn, chính lòng tu thân. Vậy thì bạn mới có cảm ứng lớn lao.

Có vọng tưởng thì sẽ không tự tại.

Sống trên đời, bạn nên cẩn thận trong mỗi hành vi cử chỉ. Bạn hãy giữ quy củ. Một khi trông nhân sai lầm, (sai nhân quả), bạn sẽ hối hận vô cùng.

Lúc tu, điều tối trọng yếu là đừng tranh. Nghĩa là không cùng người khác tranh chấp đúng hay sai, thật hay giả, phải hay trái.

Muốn tu cho có thiên thủ thiên nhãn thì không phải một ngày một đêm mà thành. Tu pháp này, bạn phải ngày ngày dụng công không gián đoạn. Ngày ngày y pháp tu hành thì mới có thể thành tựu diệu dụng bất khả tư nghì. Nếu hôm nay tu, ngày mai nghỉ thì chẳng có ích gì đâu.

Nếu người xuất gia không tinh tấn tu thiền, tập định, trì chú, tụng kinh, nghiêm thủ giới luật mà lại dựa vào Phật để kiếm ăn, bám vào Phật để có áo mặc thì chắc chắn sẽ đọa vào ba đường ác.

Bạn tới chỗ nào, phải xem chỗ đó là trường học. Không có chỗ nào chẳng phải là chỗ để học tập. Không có lúc nào chẳng phải là lúc tu học.

Phật pháp có tám vạn bốn ngàn pháp môn. Môn nào cũng là số một. Pháp nào tương ứng với bạn thì pháp ấy là nhất. Pháp chẳng hợp với bạn thì nó không là đệ nhất. Phải thâm nhập vào một pháp môn thì mới đạt tới quả vị Phật.

Nếu người ta biết hiếu thảo với cha mẹ thì chính khí mới tồn tại. Không hiếu thảo thì tà khí tràn ngập thế gian. Hiếu thảo thì phải thành khẩn, lúc nào cũng chuyên tâm, cung kính. Con cái nên tôn kính cha mẹ hết như tôn kính Phật sống trong nhà vậy. Do đó con cái biết cúng dường cha mẹ là một việc hết sức cát tường.

Người tin Phật hay không tin Phật đều sẽ thành Phật.

Còn tâm tham là còn khổ. Tới khi nào không còn gì mong cầu thì lúc đó sẽ hết âu lo.

Nhà có máy truyền hình (Ti Vi) cũng giống như nhà có yêu quái vô hình. Nó dạy con trẻ hư hỏng, hút mất hết tinh thần sinh lực của chúng. Vì vậy học trò

không có bao nhiêu thời gian học hành. Không có ảnh hưởng gì hư hoại thâm sâu bằng ảnh hưởng của truyền hình.

Phàm sự không có gì là nhất định, sai biệt chỉ ở một niệm. Khởi một niệm thiện có thể chuyển việc xấu thành kiết tường. Lão Quân có câu rằng: *Hồi tâm hướng thiện, thiện tuy chưa làm mà thiện thần đã tùy thân. Chuyển tâm hướng ác, việc ác chưa làm, mà ác thần đã theo sát.*

Đừng vì túi thịt thối này mà lo lắng! Mỗi một tâm niệm muốn ăn cấp đồ cho nó ăn. Mỗi một tâm niệm muốn làm đẹp túi thịt thối này. Mỗi một tâm niệm cứ muốn túi thịt thối này hưởng thụ, được chút khoái lạc. Thật là điên đảo.

Tu đạo không nên hưởng phước.

Phải dùng lòng chân thật để học Phật pháp. Mỗi một cử chỉ hành động, phải hướng về điều chân thật. Không nên như người đời: Nửa thật nửa giả; có lúc nói thật, có lúc nói láo. Người tu đạo thì lúc nào cũng phải nói thật, làm việc chân thật, không nói dối.

Mình không phải là khổ tu mà là lạc tu. Ai tu hành chịu khổ cũng là cam tâm tình nguyện, không phải miễn cưỡng. Mình hết sức mong muốn buông bỏ điều giả, chỉ lấy điều thật.

Một ngày không nóng giận là một ngày bạn đã tu hành. Mười ngày không nổi giận là mười ngày tu hành. Hễ bạn nóng giận tức là không có tu hành.

Học chú Lăng Nghiêm tức là có hóa thân của Phật. Không những là hóa thân, mà còn là hóa Phật trên đỉnh đầu của Phật, hóa thân trong hóa thân của Phật. Do đó đây là chỗ mầu nhiệm không thể nghĩ bàn của chú Lăng Nghiêm. Nếu có người có thể trì tụng chú Lăng Nghiêm thì trong phạm vi 40 dặm sẽ chẳng có tai nạn, nguy hiểm sẽ biến thành an ổn.

Sự phát triển nhanh chóng của khoa học kỹ thuật sẽ đưa người ta tới tử vong ngày càng nhiều. Thậm chí toàn thể nhân loại có thể bị hủy diệt. Nếu nhân loại hủy diệt hết thì khoa học, triết học có ích gì?

Muốn tiêu trừ tất cả mọi tai nạn, mình cần phải nghiên cứu chân lý của nhân sinh. Một khi hiểu rõ chân lý trong đời sống hàng ngày rồi thì mình mới có thể hiểu nguồn gốc của những tai nạn ấy.

Chí công vô tư thì mới là chánh pháp. Có lòng ích kỷ tự lợi thì là tà pháp.

Đừng cần để ý tới cảnh giới là thật hay giả, chỉ có sự dụng công của bạn mới là thật. Nếu bạn chân chính thấu hiểu thì bạn chẳng chấp trước vào bất kỳ thứ gì, cảnh giới gì.

Từ kiếp vô thi tới nay, trong thức A Lại Gia hay thức thứ tám của mình, chúng tử gì cũng có. Khi tâm bạn yên tĩnh thì chúng hiện ra cho thấy. Ví như nước đục, bạn cứ khuấy động nó hoài thì nó sẽ chẳng lắng trong. Nếu để yên một chỗ không xáo động, bụi bặm cặn bã từ từ lắng xuống, nước sẽ trong.

Trẻ thơ không phải sinh ra là hư xấu đâu. Chỉ bởi vì chúng không được dạy dỗ mà ra. Vì thế, làm cha mẹ, phải coi việc giáo dục con cái là cấp thiết quan trọng nhất. Cho dù kiếm thật nhiều tiền cũng không có giá trị bằng dạy con cho tốt.

Tham thiền tốt nhất là không có cảnh giới. Không có gì hết, chỉ là không. Các bạn lúc ấy chớ có sợ cũng chớ sinh vui mừng. Sợ hay vui đều làm bạn dính vào ma, như đã nói trong phần 50 ám ma của Kinh Lăng Nghiêm. Do đó bạn cần nên hiểu để không bị cảnh giới làm động tâm. Cần nhất là bạn không được chấp trước.

Muốn phát tâm bồ đề thì bạn phải nghe giảng kinh cho nhiều. Một khi hiểu Phật pháp thì tự nhiên bạn sẽ biết cách phát tâm bồ đề.

Mình nên mở rộng tầm nhìn, khoáng đại tâm tư suy nghĩ. Đừng nên chỉ biết có mình, hoặc chỉ biết có gia đình mình, đất nước mình. Phải để tâm lượng rộng mở trùm khắp hư không, biến hết pháp giới. Mình phải suy nghĩ lợi ích cho toàn nhân loại, không nên chỉ tính toán cho riêng cá nhân mình.

Nếu bạn chẳng có tâm đấu tranh thì sẽ đoạn tuyệt vĩnh viễn với loài A Tu La. Nếu bạn không có tâm tham lam thì sẽ đoạn tuyệt qua lại với loài súc sinh thú vật.

Làm sao để có niềm vui? Nơi tự tánh phải thường cảm thấy đầy đủ. Rằng: Biết đủ thì thường vui, nhẫn nại thì an ổn.

Tiền là thứ dơ bẩn nhất. Nếu bạn gần gũi với nó quá nhiều thì bạn dính bụi trần. Nếu bạn chẳng cần tiền bạc thì thật trong sạch nhất; bạn có thể nhảy ra khỏi vòng bụi bặm.

Người công dân chào cờ, là bày tỏ lòng cung kính đối với đất nước, với tổ quốc. Tượng Phật thì đại biểu cho đức Phật. Do đó mình lễ lạy tượng Phật để tỏ bày lòng cung kính với Phật.

Ma mà sợ dĩ thành ma là vì nó có tâm tranh hơn thua, háo thắng. Có thơ rằng: Tranh là tâm háo thắng, ngược lại với đường tu, nó sinh bốn tướng chấp, thì sao đắc tam muội? Khi ma không tranh được bậc nhất thì nó sinh lòng sân hận, tâm đố kỵ, tâm chướng ngại cản trở. Do đó ai có tư tưởng và hành vi như thế đều là ma. Vĩnh viễn không thể thành Phật.

Người tín đồ Phật giáo không nên đi du ngoạn quá nhiều! Dùng thời gian du ngoạn ấy để nghiên cứu Phật lý, bạn xem, không phải là tốt sao? Có thể dùng thời gian ấy tụng kinh, niệm chú, lạy Phật, càng tốt hơn.

Phá thai là việc rất nghiêm trọng. Phá thai là một trong những nhân tố tạo ra nhiều bệnh khó trị, tai nạn khủng khiếp thời nay. Bạn nghĩ xem: Một sinh mạng chưa ra đời đã biến thành oan hồn. Con quý nhỏ ấy tới đâu cũng đòi mạng, thì xã hội làm sao an ninh đặng. Những con quý nhỏ ấy chỉ có các vị đạo hạnh, không tham tiền tài mới có thể siêu độ chúng.

Ở đây mình niệm Phật thì điện thoại của đức A Di Đà Phật sẽ reo.

Các em trẻ! Các em biết căn bản của việc làm người là ở đâu chăng? Là ở nơi tám đức hạnh:

- Hiếu (hiếu thảo, cung kính với cha mẹ)
- Đễ (tình anh em chân thành đùm bọc, nhường nhịn lẫn nhau)
- Trung (lòng trung thành với chân lý và lý tưởng)
- Tín (sự đáng tin cậy, đáng tin nhiệm trong lời nói và hành động)
- Lễ (xử thế một cách lễ phép, lịch sự và đúng đắn)
- Nghĩa (biết theo chân lý, quên mình vì chân lý, vì nghĩa vụ cao thượng)
- Liêm (không tham lam, ăn hối lộ, làm việc tồi bại trái lương tâm để tự lợi)
- Sĩ (lòng hổ thẹn với lương tâm, với thánh hiền khi làm quấy)

Không nên chấp làm rằng thân này thật là thân của ta. Bây giờ đã gặp Phật pháp, được thiện tri thức chỉ điểm cho pháp môn niệm Phật, mình phải dốc lòng hết dạ niệm Phật, tu hành để được giải thoát.

Tu thì lúc nào cũng phải chuyên tâm nhiếp niệm. Không thể buông lung, dù trong tích tắc.

Người ngu thì chẳng biết nhân quả lợi hại ra sao. Cứ tùy tiện làm bậy, cho đến không tin rằng có nhân quả, hủy báng nhân quả. Kẻ có trí huệ thì biết sự lợi hại của luật nhân quả cho nên sợ làm sai trái trong vòng nhân quả. Bất luận làm việc gì mình cũng nên suy nghĩ ba lần rồi hãy làm.

Người đời nay không biết được tiền nhân hậu quả của việc trước mắt. Hết như người mù cỡi ngựa đi trật đường, mà tự mình chẳng hay biết. Gia đình, quyến thuộc (là chỗ ràng buộc) nhưng họ cho rằng đó là chỗ ân ái thân thiết. Do đó họ không thể nhìn thủng, buông xả. Thật ra thế giới này thật là chỗ vô cùng thống khổ.

Do sát sinh nên oán khí kết tụ, tràn đầy vũ trụ, rồi dẫn tới đủ thứ tai nạn. Nếu người ta không sát sinh mà phóng sinh, không ăn thịt bất kỳ chúng sinh nào thì những tư tưởng bạo lực ác ôn sẽ tiêu trừ. Vì sao có những người hung tợn, bạo động, dữ dằn? Là bởi do họ ăn thịt. Ăn thịt làm tăng thêm dục vọng, tăng thêm tánh nóng nảy, không còn chút từ bi.

Giới luật là sinh mạng của người tu hành.

Mình tu thì phải dốc tâm thực hành, dựa vào công phu chân thật. Đừng nên tìm danh, kiếm lợi. Cũng chớ tự mình quảng cáo. Mình phải học tinh thần hộ trì đạo tràng, giáo hóa chúng sinh của bốn vị Bồ Tát Văn Thù, Phổ Hiền, Quán Âm, Địa Tạng.

Trong đạo Phật, thường nghe đến câu: Bần tăng! Bần tăng (thầy nghèo)! Chẳng hề có: Phú tăng! Phú tăng (thầy giàu)!

Tại sao có người ngủ gật lúc ngồi thiền? Tại tâm cầu pháp không chân thật. Nếu thật có chân tâm cầu đạo, thì tuyệt đối bạn không thể ngủ gật.

Nếu bạn có thể sửa đổi thói quen ăn, mặc, ngủ nghỉ, làm việc thì bạn mới là *vô tâm đạo nhân*.

Cả nhân loại trên thế giới ai cũng có đau khổ. Nhưng phải cần có một vị đại trí huệ tới thức tỉnh, nhắc nhở mỗi người sự đau khổ ấy. Từ đó mỗi người mới biết tìm cầu sự khoái lạc chân chính.

Người trên đời nhận lầm cái khổ làm niềm vui.

Ở nhà thì có một chiến tranh nhỏ nhỏ. Trong nước thì chiến tranh lớn hơn. Trên thế giới thì là đại chiến. Mình phải dẹp tan tranh chấp nhỏ trước hết. Rồi sau, trừ đi cuộc chiến lớn hơn. Khi đó tự nhiên đại chiến sẽ chẳng phát sinh.

Tất cả chúng sinh là người trong cùng một gia đình với mình. Vũ trụ là thân thể. Hư không là trường đại học. Tên của ta thì vô hình tướng. Công năng của ta là lòng từ bi hỉ xả.

Phật giáo không hề có pháp làm phát tài.

Vì sao không khí bây giờ bị ô nhiễm? Vì đa số người ta không biết tu hành, không biết cách làm không khí trong sạch nên nó càng ngày càng ô trược.

Người tu có thể dùng phương pháp *điện liệu* để làm không khí hết độc, hết ô nhiễm. Phương pháp này là gì? Là tỉnh tọa. Từ trong tỉnh tọa bạn có thể phóng ra ánh sáng trí huệ. Ánh sáng trí huệ này chính là điện liệu. Nó có công năng tẩy trừ, làm cho không khí hỗn trược trở nên thanh khiết. Đây gọi là điện liệu bình độc của thế giới.

Vì sao Phật muốn độ chúng sinh? Bởi vì ngài thấy: Tất cả người nam là cha của ta, tất cả người nữ là mẹ của ta. Bởi vì cha mẹ của ngài ở trong lục đạo luân hồi chịu khổ do đó bất luận thế nào ngài cũng phải độ họ, với hy vọng rằng họ sẽ được ly khổ đắc lạc.

Đa số người ta chỉ biết làm ăn nhỏ, chẳng biết làm ăn lớn. Vì sao? Bởi vì họ không có đủ hai thứ: Một, vốn liếng thiện căn không đủ; hai, kinh nghiệm trí huệ không đủ. Do đó họ không thể làm lớn, phát triển mạnh. Thế nào là chuyện làm ăn lớn? Tức là chuyện lớn xuất ly sinh tử luân hồi trong tam giới.

Vọng tưởng thì như biển cả, vốn xưa nay gió im sóng lặng. Nhưng một khi gió nổi thì sóng khởi. Sóng là do gió đẩy lên. Nghĩa là khi gió nghiệp dừng thổi thì biển vọng tưởng sẽ im lặng. Làm sao để gió nghiệp dừng lặng? Dừng tạo nghiệp ác. Rằng: Không làm những chuyện ác, làm toàn những việc thiện.

Nếu bạn còn thích đẹp đẽ, xinh xắn, mỹ quan thì hẳn thói quen (ham sắc) chưa trừ.

Nếu bạn còn thích ăn ngon, thích mùi vị thì thói quen (ham ăn) chưa trừ.

Nếu bạn còn thích trú ngụ chỗ sung sướng, ngủ chỗ êm ái, thì thói (thích hưởng thụ) chưa trừ.

Các bạn nên biết: Chùa chiền nào xây ra, trải qua một thời gian, cũng sẽ hoại diệt. Tháp miếu trải qua nạn lửa rồi cũng bị thiêu hủy. Chỉ có tinh tọa (ngồi yên lặng tu hành) - nghĩa là tu hành thành tựu Phật Pháp Tăng, Tam Bảo của tự tánh - tới mức đạt được công đức vô lậu, thì đó mới là thứ vĩnh viễn thường trụ. Lúc ấy bạn không sợ bị mưa gió, lửa đốt, bão táp nữa. Do đó công đức vô tướng (do tu hành với định lực mà không chấp ngã) thì thù thắng hơn công đức hữu tướng (do làm phước với tâm tán loạn, và với sự chấp ngã).

Nổi nóng, bực dọc trong lòng mà không dám nói ra, đó là một biểu hiện của sự sân giận.

Người tu nên dùng đức hạnh để cảm hóa kẻ khác. Không nên dùng thế lực đàn áp người ta. Đối với ai mình cũng nên nói lời nhã nhặn, đầy đạo lý khiến họ tâm phục, khẩu phục.

Khi quản lý việc ăn uống của đại chúng, người phụ trách phải biết điều hòa việc ăn uống thì mới tạo công đức. Nếu không biết điều hòa cho hợp lý, tùy tiện cầu thả thì sẽ tạo tội nghiệp. Hợp với phép tắc thì có công; không hợp phép tắc thì có lỗi. Cần thận không phí phạm thực phẩm thì có công. Phung phí thực phẩm thì có lỗi.

Trung đạo thì không có vui, buồn, giận, sợ, yêu, ghét, dục vọng. Nếu trong bảy thứ tình cảm trên mà chẳng dậy sóng, thì bên trong lòng bạn sẽ chẳng có vọng tưởng, bên ngoài cũng chẳng tham cầu truy đuổi. Khi trong ngoài thân tâm đều thanh tịnh thì đó chính là cảnh giới của *tánh định*.

Bảy thứ tình cảm thì hết như sóng cồn trên biển cả. Nếu sóng dậy ba đào thì thuyền bè ắt lật chìm. Nếu gió ngừng sóng lặng thì thuyền sẽ an bình cập bến. Bởi vậy người tu phải thấu rõ bảy thứ tình cảm ấy. Không phải hiểu ý nghĩa của nó là đủ, mà là phải có năng lực không chế sự dẫn dụ của nó, điều phục không để chúng tác quái. Nếu không bị bảy thứ tình cảm ấy làm lòng rung động thì mới gọi là *tánh định*.

Khi việc tới thì mình ứng tiếp nó, nhưng không có chút tâm phan duyên mới được. (Tâm phan duyên là tâm leo trèo như khí, so đo, tính toán ích kỷ; luôn tìm kiếm lợi lộc, tìm kiếm móc nối, không ngừng suy nghĩ kế sách cho mình, vì mình). Khi việc xong rồi thì chẳng lưu dấu tích gì trong tâm, để

lòng trong sạch. Mình nên thấu rõ rằng ba tâm thái về quá khứ, hiện tại và tương lai đều không thể giữ được. Sau khi thấu hiểu rồi mình hãy theo đó mà tu trì thì mới thật sự hiểu Phật pháp.

Điều tối kỵ trong lúc tu học là có đầu mà không có đuôi, đi nửa đường rồi bỏ dỡ. Như vậy thì công phu đã làm sẽ bỏ ngang, không thể tiến bước về phía trước. Rốt cuộc sẽ chẳng cách gì tới được kho tàng quý báu.

Bạn nên nhớ: Làm gì cũng phải có đầu có đuôi. Không nên bị ngoại cảnh làm động tâm khiến bạn thối thất chí nguyện. Bạn phải lập chí nguyện chắc như đá, vững như đồng, không để nghịch cảnh làm rung động, quên mất tâm bồ đề.

Người học Phật thì nên tin nhân quả vì nhân quả thì không sai một mảy may. Không nên lầm lẫn trong quá trình gieo nhân, gặt quả; cũng không nên hủy báng rằng chẳng có nhân quả. Mình nên hiểu: Nhân quả là định luật ngàn đời bất biến.

Những người cùng trú ngụ trong chùa Vạn Phật thì phải tôn kính lẫn nhau. Không nên thúc thủ bâng quan thờ ơ với mệnh hệ của kẻ khác. Mình nên học tinh thần của chư Bồ Tát: Khi các ngài thấy chúng sinh thọ khổ trong chốn lửa bỏng, nước dìm, các ngài cảm giác như chính các ngài thọ khổ vậy. Do đó các ngài mới tìm cách để chúng sinh ra khỏi biển khổ.

Mình biết một chút thì tu một chút. Cứ tích tiểu thành đại, tụ cát thành tháp, khi công phu đủ thì sẽ thành tựu.

Mình không nên bỏ lỡ thời gian cơ hội quý báu, không nên cô phụ lòng kỳ vọng của thầy bạn: Hãy dũng mãnh tinh tấn tu đạo vô thượng, sớm thành Phật đạo.

Lập công (làm việc có lợi có ích cho chúng sinh trong đường đạo), lập ngôn (viết sách, giáo dục, đóng góp vào sự hiểu biết và phát triển trí huệ của thế hệ mai sau) trong Phật giáo thì mới chân chính là người con Phật.

Từ nơi cảnh mê mà biết trở về, đó là giác ngộ.

Người tu tuyệt đối không được nổi lửa giận trong tim gan. Phải nhẫn nhục; vì rằng: *Lửa vô minh thiêu sạch rừng công đức*. Các bạn xin hãy nhớ điểm này.

Chư Phật Bồ Tát có lòng: *Thi ân không cầu đền đáp, bố thí không hề hối hận*. Các ngài có lòng hiền từ đối với kẻ chẳng có duyên, lòng đại bi xem người như mình. Do sự tu hành như vậy nên các ngài mới hoạch được trí huệ siêu việt, thần thông khó lường.

Ai cũng biết sống trong Tam giới thì không bình an, giống như ở trong ngôi nhà lửa. Nhưng không ai chịu buông bỏ Tam Giới. Biết rõ rằng ngôi nhà lửa Tam Giới thì đau khổ vạn phần, nhưng vẫn cứ muốn lưu luyện ở mãi trong đó, chẳng chút kinh sợ, chẳng chút hốt hoảng. Lại còn nhờn nhờn cho rằng vui sướng lắm vậy.

Bất luận là ở nơi nào mình cũng nên cúng dường Tam Bảo. Chẳng nên tìm lỗi của Tam Bảo, với thái độ vạch lông tìm vết. Thái độ tìm kiếm lỗi lầm là thái độ cống cao ngã mạn, không phải là thái độ bảo vệ Tam Bảo.

Suốt ngày sáu căn cứ chạy theo sáu trần, không biết hồi quang chiếu vào bên trong, thì đó gọi là *lậu*.

Thế nào là cửa báu trong nhà? Báu này không phải là châu báu, vàng bạc của thế gian đâu. Tức là chân tâm thường trụ, hay Như Lai Tạng, tánh giác ngộ sáng chói màu nhiệm.

Người đời thì cả ngày cạnh tranh phần đấu không ngoài chuyện làm tiền, kiếm ăn, áo mặc, chỗ ở, tìm danh lợi. Ai cũng bị năm thứ ấy làm cho điên đảo; từ sáng tới tối chẳng có thời gian nghỉ ngơi. Nếu có lúc không lên sở làm việc thì ở nhà lại coi TV, xem xi nê, chơi máy vi tính, đi du ngoạn. Dù thứ chuyện để người ta lúc nào cũng bận rộn hoài.

Các bạn nên biết Kinh Lăng Nghiêm là chân thân của Phật, cũng tức là Phật, Pháp, Tăng và giới luật, cũng chính là giới định huệ. Nếu bạn muốn cung kính Phật pháp tăng thì trước hết hãy cung kính Kinh Lăng Nghiêm.

Trên trần gian này, tam giáo cửu lưu, ngũ phương bát đức, tất cả những loài hình hài sắc tướng, có hạnh có nghiệp, ai ai cũng muốn *muu sinh* không ai muốn *muu tử*. Chẳng ai nghĩ tới tương lai mình sẽ chết làm sao. Sống thì giờ đây đang sống rồi, nhưng chết thì sẽ ra sao? Bởi vì không ai nghĩ tới vấn đề này nên mới nói rằng, chẳng có ai *muu tử*.

Làm gì cũng có chừng mực, đừng bao giờ quá cực đoan.

Công phu khuya và công phu chiều là việc công, không ai ở trong đạo tràng được trốn tránh. Không tham gia các công khóa ấy là khinh thường đạo tràng, khinh khi chư Phật, phương trượng. Nếu khinh khi phương trượng thì bạn không thể trú ngụ trong chùa được.

Bí quyết của người tu hành: **Ăn ít**.

Tu mà không biết sửa đổi lỗi lầm thì cũng như chẳng tu.

Không thể tùy tiện lấy đồ của chùa đem cho người ngoài. Bạn cho rằng làm như vậy là có công đức, thật sự ra đó chính là ăn cắp đồ vật của tăng-già. Hành vi lấy đồ đạc công cộng, tự ý mình riêng tặng cho người khác vì muốn giao hảo tốt với họ, là hành vi phá hoại quy củ của đạo tràng.

Phàm lệ, tất cả mọi công đức tạo ra, mình phải nhất định hồi hướng cho chúng sinh trong pháp giới. Nếu không vậy thì mình sẽ trở thành ích kỷ.

Có Kinh Lăng Nghiêm là có Phật pháp. Vì muốn hộ trì Phật pháp, đầu tiên cả mình phải hoằng dương Kinh Lăng Nghiêm. Mình phải học thuộc kinh, biết giảng giải kinh; sau đó theo lý kinh mà tu hành.

Rớt mất chân tâm thì mình sẽ rơi vào biển khổ, thoát không ra.

Người xuất gia cần biết rằng: Khi đạo nghiệp chưa thành tựu, chớ nên đề cho mắc nợ. Nếu bạn bị mắc nợ thì bạn sẽ bị trói cột, không thể giải thoát. Nhất là những thứ duyên không thanh tịnh, nó sẽ hại bạn khiến bạn rút chân không ra, chẳng thể tự tại được.

Là người, ai cũng phải trải qua sinh lão bệnh tử, bốn cái khổ lớn. Bất kỳ người nào cũng phải chịu mấy cái khổ này. Trừ phi bạn tu đạo liễu sinh thoát tử mà thôi.

Các bạn thiện tri thức! Hãy nhớ tới cái khổ sinh tử, mà phát tâm bồ đề. Đừng nên trôi nổi trong bể khổ nữa. Phàm, ai không muốn rời bể khổ đều là kẻ ngu muội.

Chuyện gì trên đời cũng đều có quan hệ liên đới. Giống như ba tôn giáo Phật, Lão, Nho thì quan hệ mật thiết với nhau. Nho giáo ví như bậc tiểu học. Đạo giáo ví như bậc trung học. Phật giáo ví như bậc đại học.

Chúng sinh nghĩa là do chúng duyên hòa hợp mà sinh ra. Chúng sinh không phải chỉ có loài người mà còn bao gồm tất cả loài có sinh mệnh.

Trên đời sự việc thật là kỳ cục. Càng không có thì người ta càng tham. Càng có thì lại càng không thể buông bỏ.

Người có lòng nóng giận là người ngu muội.

Người giàu có là người không thích chiếm tiện nghi. Người chân chính phú quý thì không thích chiếm thượng phong, lấn át người khác. Kẻ nào thích chiếm thượng phong thì kẻ ấy mới thật là nghèo nàn.

Làm người thì thật là nguy hiểm. Làm Phật mới thật bình an. Nếu bạn thích nguy hiểm thì cứ làm việc nguy hiểm. Nếu bạn muốn bình an khoái lạc thì hãy làm việc bình an khoái lạc.

Lúc bình thường thì mình phải biết niệm Phật, tu pháp môn tịnh độ. Tới khi lâm chung thì mình mới không sinh hoảng hốt, luống cuống, mà sẽ an lạc vắng sinh về cõi Cực Lạc.

Tới lúc chết thì bất luận là mình giàu tới đâu cũng chẳng thể mua được sự bất tử.

Khi người ta thọ ngũ giới, thì mỗi giới họ giữ có năm vị thần hộ pháp bảo vệ họ. Nếu bạn không giữ giới thì năm vị thần ấy sẽ chạy mất. Thay vào đó sẽ có năm vị ác thần tới.

Quay lại tìm đáp án nơi chính mình tức là chân thật chấp nhận rằng mình sai lầm, không bàn luận gì tới lỗi lầm của người khác.

Có những người tiền kiếp đã tạo ra rất nhiều sát nghiệp; ví dụ như săn bắn, lưới cá, giết gà, mổ trâu, thọc tiết heo, làm thịt chó. Vì những người ấy tạo sát nghiệp quá nhiều nên kiếp này họ mắc phải đủ thứ bệnh kỳ quái nan y, khó trị.

Phật pháp không tách rời tâm mỗi người, do đó Phật pháp chính là tâm pháp. Nếu tâm ta không có lòng ích kỷ, vọng tưởng, ngã mạn cuồng loạn, tham vọng dã tâm, thói hư tật xấu, thì đó chính là Phật pháp.

Tinh tấn: Không có nghĩa rằng khi bạn ăn uống nhiều hơn kẻ khác tức là bạn tinh tấn đâu. Tinh tấn cũng không phải rằng khi làm việc thì bạn làm ít hơn

người khác. Đến khi ngủ thì người khác chưa ngủ, bạn đã ngáy; người ta đã thức dậy, mà bạn còn chưa tỉnh. Cũng không phải rằng bạn tinh tấn cầu danh cầu lợi, mà là tinh tấn phát đại bồ đề tâm.

Con quý vô thường chẳng kể người già con nít gì cả: Hễ tới lúc phải dẫn mình đi gặp vua Diêm La thì nó sẽ chẳng khách sáo gì đâu. Có câu rằng: *Dương gian chẳng già trẻ, âm gian thường gặp mặt.* (Trên đời này, thần chết chẳng nề nang gì kẻ già người trẻ. Ở dưới âm phủ, ai ai cũng thường gặp nó.)

Nếu bạn thích nghe kinh: Hãy khuyến khích các người khác cùng tới nghe.

Đi ngược lại lý âm dương của trời đất thì sẽ sinh bệnh nan y bất trị.

Tu thì đừng bao giờ tự mình bào chữa (đỉnh chính cho mình), cũng chớ biện luận uốn éo (không thẳng thắn), cũng chớ nói chuyện thị phi (bàn luận chuyện đúng sai, tốt xấu của người).

Không có chúng sinh thì sẽ không có kinh điển. Không có kinh điển thì cũng không có việc giáo hóa chúng sinh thành Phật.

Nếu có ai mắng chửi tôi (hòa thượng), bạn nên đánh lễ kẻ ấy. Bất luận ai hủy báng tôi, bạn cũng chớ biện hộ cho tôi.

Càng để dành tiền cho con cháu bao nhiêu thì bạn sẽ càng nuôi họa lớn bấy nhiêu. Chẳng để dành bao nhiêu tiền cho con cháu mà ngược lại, tránh được nhiều rắc rối.

Chớ lãng phí thời gian. Có giờ thì hãy dụng công. Các bạn hãy nỗ lực, siêng năng tinh tấn.

Hộ pháp tức là đừng làm cho pháp diệt vong.

Bất kỳ người nào thuyết pháp, hay hoặc dở, bạn cũng không nên sinh lòng chán ghét, phiền não, khó chịu.

Trẻ không tu, chờ tới lúc bạc đầu mới tu, thì sẽ chẳng kịp.

Khi trong tâm mình không chấp trước, thì tượng Phật lúc nào cũng *khai quang*. Nếu tâm mình chấp trước, dù tượng Phật đã được khai quang, cũng chẳng khác gì chưa khai quang.

Ăn bớt chút thịt thì sẽ bớt chút quái bệnh.

Phép tắc ở đời là mình phải biết nguồn biết cội; hết lòng lo lắng, một mực hiếu thảo với cha mẹ, cung kính với sư trưởng. Đó là lý tất nhiên của trời đất vậy.

Nếu bạn không nghe giảng kinh thuyết pháp, chỉ cắm đầu tu hành thì đó gọi là tu mù, luyện bậy. Dù có tu đến số kiếp nhiều như bụi bặm, bạn cũng chẳng thể thành công.

Người thiện thì có hào quang trắng sáng. Người ác thì có khí đen đúa hắc ám. Do đó làm thiện làm ác đều tự nhiên hiện ra nơi hình tướng. Bạn có thể che mắt người, nhưng không thể che mắt Phật Bồ Tát và quỷ thần.

Bạn không nghe giảng kinh thuyết pháp, nhưng lại coi sách báo nhằm nhí khác thì tức là không giữ quy củ rồi đấy.

Vì bạn nghe giảng mà chẳng hiểu nên bạn phải cần nghe. Nếu nghe mà hiểu thì bạn chẳng cần nghe làm gì.

Thế nào là núi? Tức là lòng công cao ngã mạn của mình. Thế nào là biển? Tức là tâm tự ty, cho mình là thấp kém. Vì bạn có lòng tự cao nên có núi cao. Vì bạn có lòng tự ty nên có biển sâu.

Vì sao mình cần phải thâm hồi ánh sáng, không chiếu rọi ra ngoài? Lấy cây đèn dầu làm ví dụ: Đốt đèn, ánh sáng tỏa. Nhưng thấp hoài thì dầu cạn, đèn tắt. Nếu lúc cần mới thấp, không dùng thì tắt, đèn sẽ còn dùng rất lâu. (Đừng đem ánh sáng, trí huệ, tài năng, ra phung phí; phải biết giữ gìn. Tránh bị danh lợi dẫn dụ làm tiêu hao tiềm năng của mình.)

Phật phóng quang là để phá trừ vô minh của chúng sinh.

Hoảng dương Phật pháp là việc của mọi người, ai ai cũng nên chia xẻ gánh nặng. Có tiền thì đóng tiền, có sức thì góp sức. Mình phải nỗ lực đoàn kết nhất trí thì mới có thể làm Phật giáo hưng thịnh được.

Ăn thịt thì dục niệm sẽ nhiều, vọng tưởng cũng nhiều, rất khó nhập định. Không ăn thịt thì dục vọng mới nhẹ, lòng sẽ biết đủ, cũng sẽ bớt vọng tưởng. Đó là do khí huyết mình nhẹ nhàng, không hỗn浊.

Người biết tụng kinh thì chẳng những biết tụng *kinh có chữ*, còn biết tụng cả *kinh không chữ*. Người biết tụng kinh không chữ mới là người chân chính hiểu Phật pháp.

Rốt ráo, thế nào là kinh không chữ? Chính là lúc bạn *không sinh ra một ý niệm* nào. Khi không sinh ý niệm, lúc ấy bạn sẽ quay về với không tịch.

Người đời có câu nghe rất khắc bạc: *Người xuất gia không ham tiền, nhưng càng nhiều càng tốt!* Người xuất gia nghe vậy phải phản tỉnh, tự kiểm điểm, phải chăng mình có ý nghĩ như thế? Có thì sửa, không có thì giữ.

Niệm Phật một tiếng, sen nở lớn chút. Niệm niệm đều là Nam Mô A Di Đà Phật thì sen nở lớn như bánh xe. Chờ tới khi bạn vãng sinh thế giới Cực Lạc thì linh tánh của bạn sẽ an trú nơi hoa sen ấy.

Thế giới Ta Bà thì vạn khổ trùm bủa, vạn ác đầy đầy. Ai cũng tranh chấp lẫn nhau, chẳng có lúc bình an yên ổn. Ở Cực Lạc thì chẳng có phiền não, chẳng rắc rối gì cả. Vì vậy mình phải cầu sinh tịnh độ, hóa sinh từ hoa sen, diện kiến đức Di Đà, đạt tới quả vị không còn thụt lùi đọa lạc nữa.

Nhiều người làm tội tứ cho thân xác này, thức khuya dậy sớm, là vì sao? Cứu cánh vì mình mà bận rộn? Hay vì bạn? Hay vì người khác mà bận rộn? Tôi tin rằng nhiều người không sao giải đáp vấn đề này.

Nên biết: Người quân tử chỉ lo nghĩ về Đạo, không lo nghĩ về ăn uống.

Trong đạo Phật, xử thế với người hay xử lý công việc, mình đều phải dựa vào lòng từ bi hỷ xả, bốn tâm thái không giới hạn. Chớ nên mượn chuyện công để trả thù riêng. Không nên vì mối bất hòa mà mình vạch lông tìm vết, cố ý kiếm lỗi của người. Nhất định mình phải dùng lòng thẳng thắn, không thù oán, không thiên vị để giải quyết việc công.

Gõ mõ theo đúng nhịp thì sẽ có công đức. Vừa gõ mõ vừa tức giận, nên gõ âm ỉ, hoặc gõ nhẹ hều đều là lỗi lầm.

Bởi vì đời trước có tạo nghiệp chướng nên đời này, sẽ có lúc, quý tới đòi nợ. Cũng là lúc mà dương khí người này không đủ, âm thịnh dương suy nên quý mới thừa dịp tới tìm. Nếu bạn thường thường không chút phiền não, trí huệ hiện tiền, thì quý sẽ chẳng tìm thấy sơ hở để nhảy vào phá hại.

Chân thật niệm Phật tức là đi đứng nằm ngồi gì bạn cũng chỉ biết Nam Mô A Di Đà Phật, sáu chữ hồng danh. Nếu bạn nhìn nước chảy, biết rằng nước chảy; nhìn gió thổi biết rằng gió thổi, hết nhìn đông lại ngó tây, xem xét động tịnh khắp nơi, thì bạn chẳng chân thật niệm Phật.

Nếu cứ lộ liễu khoe khoang (tài năng, trí huệ) thì đó thật là hành vi ngu si.

Sinh mạng không phải là tiền bạc, mà là vô giá bảo. Sinh mạng chẳng thể dùng tiền bạc mua bán. Song có người ở trên đời bán rẻ sinh mạng của mình, cam tâm tình nguyện hy sinh thân mạng để đổi lấy đồng tiền. Trong xã hội, (bất kỳ là người ở trong) tam giáo cửu lưu, ngũ phương bát đức, vì đồng tiền họ có thể bán đứt linh hồn và sinh mạng.

Đại công vô tư nghĩa là không ích kỷ, không tự lợi, không có dục vọng. Đối với tiền tài, sắc đẹp, danh vọng, ăn uống và ngủ nghỉ thì hoàn toàn không dính mắc, chẳng tham chẳng ái.

Do kiếp trước tu hành nên kiếp này chuyện gì cũng suông sẻ. Nếu kiếp này tu hành thì kiếp sau còn tốt hơn nữa. Nếu không tu thì tương lai tuyệt đối sẽ không thể như đời này. Đời sau thuận hay nghịch đều hoàn toàn do mình quyết định. Phật Bồ Tát không thể giúp gì mình được.

Một tô canh đầy thịt cá (tuy nhỏ), song chứa đựng lòng oán hận, thù hằn sâu như biển. Nói chẳng hết nỗi oán thù ấy.

Trong thịt có chứa một thứ khí ô trược. Đó là vì nó phát xuất từ vật ô trược mà ra. Vì thế người ăn thịt thì khó có thể trì giới, khó khai trí huệ, khó đắc tam muội.

Có bạn không xem việc học Phật pháp là trọng yếu, chuyện gia đình mới quan trọng. Họ nói rằng: Tôi phải làm tròn trách nhiệm của tôi đã. Đến khi y chết, ai gánh trách nhiệm đây? Rõ là y không biết tính toán!

Không phải chỉ có làm hai thời công phu sáng và tối rồi gọi là tu. Bình thường, nhất cử nhất động, mỗi lời mỗi việc, mình phải tuân theo tiết tấu, quy luật. Bởi vì mỗi người ai cũng có âm nhạc của tự tánh.

Vì tâm không bình an nên mình mới cần âm nhạc bên ngoài giúp điều hòa tâm thái bên trong. Nếu tâm bạn lúc nào cũng yên ổn bình hòa, tràn ngập một không khí hòa điệu an lạc, thì đó mới chân chính là âm nhạc.

Các bạn đã tới núi châu báu, chớ nên ra về tay không.

Đừng nên vì bị chửi rủa, sàm báng mà khởi lòng oán hận. Hãy xem kẻ oán người thân giống nhau, dùng lòng nhân đối đãi. Nếu chẳng thế, làm sao bạn có thể diễn bày sức mạnh của lòng từ bi phát sinh từ vô sinh pháp nhẫn (Tính nhẫn nại do chứng ngộ sự không tịch của cái ngã, của người và vạn pháp).

Mỗi ngày mình phải phản tỉnh: Thời gian suy nghĩ, tính toán cho mình nhiều hay cho kẻ khác nhiều? Hay cho chùa nhiều? Phản tỉnh như vậy bạn sẽ biết mình có phá sự chấp ngã (chấp trước vào cái tôi) hay không.

Hãy phản tỉnh, xem công phu nhẫn nhục ra sao? Nếu bị người ta vô duyên vô cớ nhục mạ, đánh đập, mình nhẫn nhục được chăng? Nổi giận chăng? Sinh tâm báo thù chăng? Nếu có thì chấp ngã vẫn còn, chưa trừ.

Xin khuyên các vị giàu có: Hãy làm việc công ích, đạo đức, tế thế cứu đời. Đó mới là công đức vô lượng!

Có người nghĩ như vậy: Khi tôi già, không biết có chết đói, chết lạnh chăng? Ý nghĩ này thật kém cỏi.

Các bạn biết chăng: Vì chẳng chịu buông bỏ, chẳng chịu bố thí, chẳng có lòng đồng tình, không biết thương xót mà mình phải luân chuyển không ngừng trong vòng sinh tử.

Kinh Kim Cang dạy: *Ứng vô sở trụ nhi sinh kỳ tâm* (đừng trụ tâm vào bất kỳ thứ gì). Hễ có một chỗ (một đối tượng, một ý niệm, một cảm giác) thì tức là còn *trụ*. *Vô sở trụ* tức là không nghĩ thiện cũng không nghĩ ác. Bạn hãy dụng công ngay nơi đây. Nếu tâm chú ý vào chuyện gì đó, nghĩ tốt hay xấu về nó thì tức là chấp trước, là dính mắc rồi đó.

Có tôn giáo chủ trương rằng mọi sự đều do thần chi phối. Nếu do thần chi phối thì làm thiện làm ác chẳng có liên can gì tới mình. Nhưng tới khi chịu quả báo thì mình phải gánh, thần chẳng giúp gì được. Đây là chỗ chẳng hợp lý.

Tâm của chúng sinh thì như cái nút bật đèn: Mở nút thì ánh sáng của Phật chiếu sáng. Tắt đi thì hào quang Phật chẳng thể chiếu rọi.

Người xuất gia nên cùng nhau ở trong một đại tùng lâm (chùa lớn) để cùng nhau tu đạo, khuyến khích và cảnh tỉnh lẫn nhau. Khi ở đơn độc trong một ngôi nhà (tịnh xá) nhỏ, nếu bạn không dụng công tu hành, cũng chẳng ai kiểm soát. Bạn muốn ăn ngon, cũng chẳng ai nói. Bạn muốn ăn thịt, uống rượu, đều chẳng rắc rối gì. Người cư sĩ cho rằng (ở đơn độc) như vậy là công đức lắm, kỳ thật họ chỉ giúp cho những người xuất gia ấy đọa địa ngục mà thôi.

Thịt gì ăn vào, thịt ấy sẽ duy trì mạng sống của thân bạn. Trải qua thời gian lâu lâu, khí chất thân bạn toàn do khí chất của những thứ thịt ấy làm ra: Nào là khí của heo, khí của bò... Máu của bạn cũng là máu của chúng. Do đó thịt của bạn cũng biến thành thịt của chúng. Xin các bạn có trí huệ hãy suy nghĩ thâm sâu về việc này.

Chớ nên đi đâu cũng nói lỗi người: Y làm vậy sai, làm kia trật. Làm vậy là bạn trông nhân đau khổ (sai trái với luật nhân quả) đấy.

Thử hỏi rằng tâm bồ đề thì ra sao? Tâm ấy vô hình vô tướng, chỉ là sự giác ngộ.

Các bạn hãy thành thật nghĩ xem: Mọi chuyện rắc rối, phiền não từ đâu ra? Đều là do chấp trước (dính mắc) vào cái *tôi* mà ra.

Người xuất gia cần có nhân cách cao thượng, xuất sắc. Không nên a dua, chạy theo thói đời, ăn no ngồi rồi, làm Phật giáo khí độ trầm trệ u ám, chẳng chút sáng lạn.

Vì sao người tại gia không được nhận đồ cúng dường? Vì không xuất gia thì bạn không phải là một trong Tam Bảo (chỉ có Tam Bảo thì mới thọ cúng dường). Bạn không thể tự mình sáng lập ra cái bảo thứ tư (Tứ Bảo).

Nhiều người không hiểu Tam Bảo là gì. Lại còn có cư sĩ muốn lập ra Tứ Bảo. Thế là không phải cư sĩ cúng dường Tam Bảo, mà là Tam Bảo phải cúng dường cư sĩ! Chẳng mấy chốc có lẽ sẽ sản sinh ra Ngũ Bảo, Lục Bảo, Thất Bảo...! Nếu đây không phải là biểu hiện của thời Mạt Pháp thì là gì?

Không nên sát sinh! Tất cả chúng sinh từ kiếp vô thủy đến nay, đều là cha mẹ, thân bằng quyến thuộc của ta cả. Đời trước có thể là cha mẹ tạo tội nghiệp nên kiếp này họ đọa làm heo, bò, dê, ngựa... Nếu bạn mặc tình sát hại súc vật, thì gián tiếp giết hại cha mẹ mình rồi đó.

Hãy thuận theo tự nhiên, theo quy luật sinh lý mà phát triển (vì thiên nhiên rất điều độ, quy củ, hài hòa). Không nên ăn uống bất thường, nói năng loạn xạ. Hoặc uống rượu, hút thuốc, xì ke ma túy, cho tới lạm dụng trong cái nhìn, nghe, ngửi, nếm, xúc chạm, và suy tư. Những việc ấy đều tổn hại đến thân thể và linh tánh của bạn.

Khi gặp kẻ nói thị phi, chuyên môn đặt điều, bêu xấu về bạn: Bất luận là oan uổng tới đâu, bạn phải nhẫn nhục. Đó đều là nợ nghiệp từ kiếp trước, đời này tới đời. Do đó bạn chẳng thể chống đối không trả. Nợ trả hết rồi thì trời xanh trong vắt, không còn phiền não, hết âu lo.

Sáu tông chỉ: Không tranh, không tham, không cầu, không ích kỷ, không tự lợi, không nói dối là pháp bảo cắt đứt dục vọng, khiến bạn hoạch định trí huệ chân chính.

Không phải chỉ có ngồi thiền, lạy Phật mới là tu. Ăn uống, mặc áo quần, nhất cử nhất động đều là tu cả.

Người tu phải: *Chỉ biết việc cày cuốc, chớ hỏi chuyện thu hoạch.* Bất luận làm gì, cũng phải hết lòng hết sức, đừng suy tính tới kết quả sẽ hưởng được lợi ích gì.

Nếu suốt ngày bạn không phạm lời nói, không nghĩ chuyện vô vị; bạn điều hòa tâm tình khiến cho yên ổn thái nhiên, không buộc trí, không quái ngại, không nhân ngã, không thị phi thì đó không phải là âm nhạc rồi sao?

Chữ *Tự* và chữ *Đại* hợp lại thành chữ *Xú* (hôi thối). Bạn mà cao ngạo tự đại thì hôi thối rùm trời, không ai dám tới gần. Ai cũng muốn bịt mũi chạy trốn, không dám gần gũi.

Lãng Nghiêm đại định không phải do ngồi thiền luyện thành. Trong lúc đi đứng nằm ngồi, nếu bạn không bị cảnh giới bên ngoài làm tâm động, không bị vọng tưởng quấy nhiễu thì đó mới là định.

Mình không nên sợ nghèo cùng. Nghèo cùng không chướng ngại đạo. Chỉ sợ ma: Ma tức là tà tri tà kiến (kiến giải và cái nhìn sai lầm lệch lạc về chân lý). Hễ có tà tri tà kiến thì tu pháp môn gì cũng sẽ không được tương ứng.

Nếu tám thứ gió: Khen ngợi, chê bai, đả độn cay, ngọt ngào, lợi, suy, hủy nhục, vinh dự làm bạn động tâm thì nền móng tu hành của bạn chưa vững chắc.

Người trẻ đừng để thứ dơ bẩn ràng buộc. Hãy có thái độ: Lạnh tới đâu, cũng hiên ngang ưỡn ngực đón gió; đói tới đâu, cũng phây phây gồng bụng tiến bước. Hãy làm ngọn đuốc sáng trong cơn gió dữ, thứ vàng ròng trong ngọn lửa đỏ. Không sợ gì hết.

Người chuyên tâm học đạo thì bất luận ai thuyết pháp hay dở thế nào, y cũng chú mục ngưng thần, cung kính lắng nghe. Kẻ không chú ý thì sẽ ngủ gật. Đó là thử thách để đào luyện giữa cái thật và giả.

(Đề dành) tài sản cho lớn thì sau này con cháu cũng lớn gan lắm: Chúng chẳng sợ gì cả, mặc tình làm càn cho tới tán gia bại sản, mới ngừng tay. Để lại gia sản ít ỏi thì sau này con cháu cũng gan nhỏ: Chuyện gì cũng xong, (không tham vọng) do đó họa cũng ít.

Sự thành công của người đời là sự thất bại của thánh hiền. Do đó trương mục (nghệp) của mình phải thanh toán cho rõ ràng. Hãy làm người sáng suốt. Một khi sáng suốt thì vĩnh viễn bạn sẽ sáng suốt. Hãy phá sập cửa sinh tử, nhảy thoát khỏi vòng sinh tử. Đó mới thật là việc của đấng đại trượng phu.

Người quân tử tìm đáp án nơi chính mình. Kẻ tiểu nhân thì tìm cầu nơi kẻ khác. Kẻ tiểu nhân lúc nào cũng hướng ngoại.

Đời đời kiếp kiếp mình trôi dạt trong biển khổ. Tuy muốn tu hành nhưng mình lại không thể buông xả những thứ rác rưởi. Thủy chung không muốn mình thanh tịnh, sạch bụi bặm. Thật đáng thương xót.

Giúp người là nguồn cội của khoái lạc hạnh phúc. Nếu bạn thường thường xem việc giúp người cũng quan trọng như giúp mình thì thế giới sẽ rất hòa bình yên ổn.

Nhiều người làm đồ chay như thịt gà, vịt hay thịt cá, là vì họ chưa quen được mùi vị của thịt thà. Cứ muốn nếm nó. Họ nói rằng ăn thịt giả như vậy để đỡ thèm, lừa cái khẩu vị. Trong Phật giáo, nhất định phải sửa đổi thói xấu này. Nếu không sửa đổi, trải qua thời gian lâu dài, e chẳng còn người xuất gia nào ăn chay nữa.

Tôi nghĩ rằng đã ăn chay thì ngay cả tên món ăn cũng không nên đặt tên gà vịt gì đó vào. Tôi hy vọng rằng mỗi người tín đồ Phật giáo cần có con mắt hiểu biết chân lý (trạch pháp nhãn). Mình phải hiểu nhân quả, chớ lầm lẫn trong quá trình gieo nhân, thọ quả.

Ăn chay thì ăn cho thanh tịnh, đừng nhớ mãi mùi vị thịt. Người ta làm đồ ăn theo hình dáng con chim con cá, (tuy giả), thì chẳng khác gì làm nhục đạo Phật. Người tín đồ không quan sát rõ ràng, tùy tiện cho là được. Căn bản làm vậy là thiếu trí huệ, không có mắt nhận biết chân lý, không thấu suốt nhân quả, chỉ mơ hồ mê muội mà thôi.

Khi động vật bị giết, trong tâm chúng chất chứa lòng oán độc. Ngay lúc lâm chung, lòng chúng sợ hãi, thù hận, muốn báo thù. Tâm lý oán độc căm thù ấy sản sinh ra độc tố khiến người ăn thịt nó sẽ ăn độc tố ấy.

Người ta gặp tai nạn họa hoạn bất ngờ, đều do nói lời loạn xạ (vô trách nhiệm, ác độc, lếu láo...) mà ra.

Mọi chuyện trên đời đều hết sức vi diệu, nhưng ít người nhận ra. Vì như, bán thuốc giả thì làm ăn khá lắm, còn bán thuốc thật thì lại ế ẩm. Vì sao? Bởi vì không mấy người thật sự nhận thức giá trị của thuốc thật.

Nếu mình dịch hết kinh điển ra mọi thứ tiếng, đem Phật pháp tới tâm mỗi người thì đó mới là việc vĩnh cửu.

Tại sao ở chùa nhỏ thì không tốt? Bởi ở đó, bạn sẽ chẳng có gì ràng buộc. Tha hồ ăn mặc, ngủ nghỉ, đi đứng; rất dễ quên mất việc tu đạo. Mỗi ngày chỉ biết có phan duyên. Thói quen này là đòn phá hoại đạo Phật đến chí mạng.

Có người nghi: Thiệt có vua Diêm La và quý Vô Thường chăng?

Xem thử bạn có chết hay không? Nếu bạn chẳng chết thì sẽ chẳng có quý vô thường. Nếu bạn khẳng định tự tin, cho rằng chẳng thọ quả báo, thì chẳng có vua Diêm La.

Có định lực thì động tĩnh đều không hai (không có khác biệt). Như lúc trong cảnh động, bạn không bị cảnh ấy chi phối, đó tức là tĩnh. Trong cảnh tĩnh, bạn không bị vọng tưởng quấy nhiễu, đó tức là động. Nếu bạn tu sao cho động và tĩnh như nhau, công phu sẽ đúc kết như thành một khối. Lúc ấy cũng không phải là động, cũng chẳng phải là tĩnh, chẳng phải không, chẳng phải có. Đó chính là trung đạo.

Mình đừng nên vui thích nghe lời khen ngợi tán thán. Đừng nên tự mình say sưa, tự quảng cáo mình.

Nếu bạn biết sám hối, sửa mình thành người mới, biết lỗi lầm mình làm, giải kết tội nghiệp đã tạo thì tội sẽ tiêu trừ hết sạch. Như bệnh mà toát mồ hôi rồi thì bệnh sẽ từ từ thuyên giảm rồi lành hẳn.

Thời đại này người ta gọi là *thời đại thái không*. Rốt ráo thế nào là thái không? Thái không nghĩa là nhìn xuyên vạn sự, buông xả mọi thứ, đạt tới tự tại.

Khi bạn chấp trước vào vật chất, tài sản, thậm chí vào ăn mặc, thì tức là bạn chấp trước vào tài sắc danh thực thù rồi. Vậy tức không còn là thái không mà là thái hữu! (chữ thái còn có nghĩa là quá, quá mức: Không còn quá không mà là quá có!)

Tới chỗ bạn chẳng còn gì cả thì bạn mới khôi phục lại bản lai diện mục.

Vì sao bạn chẳng có trí huệ, thần thông? Bởi vì bạn cứ chạy khắp nơi lượm lặt rác rưởi. Ngọc ngà châu báu bạn chẳng thèm, thứ quý báu sẵn có không ham, lại đem vất đi. Vậy mà bạn vẫn cho rằng mình thông minh lắm! Thật thì ngu si quá vậy.

Có tội lỗi mà không sửa đổi, lại che dấu nó đi, khiến người không biết: Đó chính là tội đội thêm tội.

Không có chú Lăng Nghiêm trên đời thì ma quỷ yêu quái tha hồ thao túng, chẳng chút úy kỵ, mặc tình hoành hành. Nếu còn có chú Lăng Nghiêm thì những thứ bàng môn tả đạo, ly my vọng lượng, sơn yêu thủy quái vẫn còn sợ hãi, không dám công nhiên xuất hiện trên đời.

Tu nhưng không phát nguyện thì cũng như cây khai hoa nhưng không kết trái. Chẳng thể được.

Những điều mình gặp và trải qua trong đời đều là do nghiệp lực kiếp trước tạo thành. Nếu muốn sửa đổi vận mạng của mình thì bạn phải làm thật nhiều việc công đức.

Phật không có lòng sân giận. Ma mới có.

Ma do đâu mà thành? Do có năm thứ độc: Hận thù, oán ghét, phiền não, tức giận, phiền muộn tạo thành.

Bạn cần lập đại chí, làm đại sự. Đừng nên nghĩ chuyện làm quan, kiếm nhiều tiền. Đó chỉ là để mình hưởng thụ, không có công hiến gì đến nhân loại.

Có người tới chùa cho rằng thắp càng nhiều nhang thì càng được nhiều công đức. Đây là quan niệm sai lầm. Thắp nhang cúng Phật là biểu lộ lòng thành, nên một nén là đủ. Sao cần dùng cho nhiều? Nếu tâm không thành khẩn thì thắp nhiều cũng chẳng cảm ứng. Phật không đến để ngửi mùi hương đâu.

Đạo Phật không chủ trương đốt tiền giấy, (giấy vàng mã, hình nộm xe cộ, tàu bè; áo quần giấy, dày dép vật dụng bằng giấy).

Các bạn xem xét, chỉnh đốn lại những kinh điển mà mình đã phiên dịch trước kia. Cần chính xác, trung thực, khế hợp với ý Phật. Đó là nguyện vọng của tôi, hy vọng các bạn cùng nhau nỗ lực hoàn thành sứ mạng này.

Sân giận thì như nước bị đông cứng thành băng. Mình cần đem băng làm tan thành nước, vì nước thì lợi ích vạn vật.

Người xuất gia thì phải nghiêm trang trong bốn oai nghi đi đứng nằm ngồi. Răng: *Đi nhẹ như gió thoảng, ngồi yên như chuông đồng, đứng thẳng như cây tùng, nằm gọn như cây cung.*

Tu hành thì phải tu trung đạo. Quá lộ: Không phải trung đạo. Quá ít: Cũng không là trung đạo. Đức Phật dạy nghĩa rốt ráo của trung đạo thì không rơi vào *không* cũng chẳng nghiêng về *có*.

Không có giới lực thì sẽ chẳng có định lực. Thiếu định lực thì chẳng thể sinh huệ lực. Khi nền móng không vững thì cột trụ dựng lên không thể chắc chắn, tường vách sẽ xiêu vẹo gãy đổ. Giới định huệ, là ba môn học vô lậu, thiếu một, không xong. Các bạn hãy chú ý điểm này.

Niệm *Nam mô A Di Đà Phật! Nam mô A Di Đà Phật!* Chỉ một tiếng *Nam mô A Di Đà Phật*, đừng có vọng tưởng gì khác: Đó gọi là dùng độc để trị độc. Nếu bạn có quá nhiều vọng tưởng thì tức là có quá nhiều độc. Nhất định phải chết thôi!

Mình phải dưỡng khí, không nên sinh khí (nổi giận)!

Các bạn cho rằng xem truyền hình, nghe điện thoại, nghe radio, chơi computer là tốt lắm, nhưng các bạn nào biết rằng chúng làm tổn thương tâm can tỳ phế thận của mình. Tương lai chúng sẽ làm mình, người không ra

người, quý không ra quý. Nếu đến độ như vậy thì thế giới này hủy hoại mất. Do vậy, chúng ta sinh vào thời đại mà chúng sinh vô phước, khó điều phục này thì thật không dễ gì giáo hóa.

Ngũ âm chỉ là một thứ âm khí. Âm khí này có thể biến thành dương khí. Âm quý cũng có thể biến thành dương quý. Xem thử bạn có biết biến đổi hay không.

Nhất định mình phải giữ giới luật cho thật tinh nghiêm. Đây là điều vô cùng trọng yếu, hết sức quan trọng.

Giảng kinh thì phải giảng điều cốt yếu, không nên rườm rà. Phải giảng điều quan hệ tới kinh văn.

Bây giờ trên toàn cầu, ai cũng nói về khí công. Đúng là một thứ phong trào. Trong khí công cũng có nhiều loại khác nhau: có thật, có giả, có chính, có tà. Nếu gặp tà thì bạn có thể bị điên loạn; điên đến độ bác sĩ tâm thần cũng bó tay không thể chữa.

Đừng lầm rằng ai học khí công thì cũng là kẻ chính phái. Ai học khí công vì muốn kiếm tiền, muốn phát tài, thì đều là tà. Họ chẳng khác gì những kẻ đầu óc tràn ngập lợi dục.

Chữ *khí công*: tên và sự thật không phù hợp. Vì khí thì chẳng có tri giác, nên căn bản nó không thể có công. Phải nói là *thần công*, *quý công*, *ma công*, *yêu công* mới đúng.

Thần công: *thần nhi minh chi, tồn hồ kỳ nhân*, (nghĩa là sự linh thông và sáng suốt được chân lý thì kết tụ nơi con người, câu này trích trong Hệ Từ Thượng Truyện). Dùng sức mạnh do giữ vững một chính niệm để khiến *thần* chế ngự cái *khí*, thì đó gọi là khí công. Thần công cũng do dụng công ở tâm ý. Song, vì chưa đạt tới cứu cánh nên môn này vẫn còn dính mắc vào hình tướng. Thần công là do có vị thần bên ngoài tới chi phối, không phải dùng khí lực chi phối tinh thần. Vì thần công thì văn nhã, nên khi vị thần tới nhập, người ấy không có nhảy nhót múa máy, cũng không nói lăng nhăng gì cả.

Quý công thì khác: Khi quý tới nhập thì người ấy sẽ nhảy nhót múa máy, cười khóc, hót hã bất định. Đây là một trong năm pháp điều động tui quý. Pháp này phóng tui quý vào thân người ta, gọi là phi tinh phú nhân, khiến kẻ ấy ăn nói bậy bạ tạp loạn. Đó là do tui quý vốn chẳng có tánh an định và định lực.

Ma công và *Yêu công* thì không để ý gì tới đạo lý; chúng kiêu mạn, hại người, chuyên môn làm việc dâm dục. Tất cả khí công đều là biểu hiện của yêu ma quỷ quái.

Những loại khí công ngày nay đều có thứ tà khí. Bản lai nó phải là thứ chính khí, lấy thiền làm thức ăn, sung mãn pháp hỉ, vì nó là một thứ công phu thiền định. Song, giờ đây nơi nào có khí công nơi đó khí thật cuồng loạn. Bạn run lấy bầy, tôi cũng run lấy bầy. Rồi nói luông tuông lảng nhãng toàn thứ tà khí. Chẳng có chút định lực, những thứ khí (do vị thầy khí công) phóng ra là từ tâm tán loạn, nhưng y cứ cho là tự mình đã phát công, rồi có linh cảm như thế. Kỳ thật y đã điên cuồng! Chỉ có kẻ bịnh tâm thần mới nói lảng nhãng như vậy.

Hai câu để phê bình khí công: *Người chính tu tà pháp, tà pháp cũng thành chính. Người tà tu chánh pháp, chánh pháp cũng thành tà.* Không chính thì là tà. Không tà tức là chính.

Răng cứng, lưỡi mềm: răng rụng nhưng lưỡi chẳng rụng.

Ngày nay nhiều người làm nô lệ cho cái thân: cho nó ở nhà tốt, ngồi xe sang. Họ bị vật chất chi phối như vậy thì tự tâm có thật sung sướng chăng?

Đối với người già, họ càng lớn tuổi, tôi càng chiếu cố chăm sóc.

Bạn đuổi được bọn quỷ tham ăn, quỷ làm biếng, quỷ ham ngủ thì đó là công phu tọa thiền sơ bộ nhất.

Chỉ biết người khác, quên mất mình đi: tới trình độ này thì mới đáng là hiểu biết Phật pháp.

Phải niệm Quán Âm Bồ Tát ở mọi thời mọi chốn. Đi đứng nằm ngồi đều phải niệm. Lòng mặc niệm hay miệng niệm đều có công đức như nhau. Do vậy đừng khởi tâm so sánh (công đức của tâm niệm và miệng niệm), mà phải tùy duyên niệm.

Chờ chết mới niệm danh hiệu đức Quán Âm thì không còn cơ hội nữa. Nên nói rằng: *Hãy nhớ tới lẽ vô thường, nên chớ có buông lung.*

Mình gặp người nào thì người ấy hẳn phải có duyên với mình. Hà tất ta phải tranh chấp cãi vả. Thật chẳng có nghĩa lý gì.

Người chân chính tham thiền thì cũng là chân chính niệm Phật. Người chân chính niệm Phật, cũng là người chân chính tham thiền.

Người có tánh nóng, dễ giận dữ, thì từ sáng tới tối đầu như bốc khói, nộ khí xung thiên. Đó cũng là biểu hiện của sự thiếu đức hạnh.

Thiện và ác hai con đường: Tu thì cứ tu, mà tạo tội thì vẫn tạo tội. Nếu là đạo thì hãy tiến bước, nếu không phải là đạo thì hãy lùi lại. Hãy chọn nẻo lành mà theo. Trong nồi lửa bỏng mà rèn luyện thành thân kim cương bất hoại.

Nếu bạn muốn lập công, lập đức, lập ngôn thì bạn phải dựa vào lục độ. Lục độ tức là bố thí, trì giới, nhẫn nhục, tinh tấn, thiền định, trí huệ bát nhã.

Thế giới này là thế giới của tiền giấy: Chỉ vì tham tờ giấy lộn này mà người ta quên lãng mất nhân nghĩa đạo đức rồi. Cho rằng đồng tiền là thật: bạn nghĩ như vậy có ngu si chăng?

Tọa thiền tức là thu hồi cái tâm hướng ngoại, tán loạn. Tức là tâm này chạy đi đâu mất, bây giờ mình tìm nó về lại.

Người tu nào chú trọng đến thần thông, người ấy là kẻ không có tri thức.

Nếu người ta không sinh phiền não thì họ sẽ thu hoạch được bảo bối.

Bạn phải canh chừng lửa vô minh trong lòng. Lửa vô minh này cũng như con cạp khi nổi giận, cũng chính là gốc tội nghiệp của đời trước.

Đề phòng lửa vô minh bên trong: trong không có lửa thì ngoài không lửa gì đốt được bạn.

Mắt, tai, mũi, lưỡi, thân, ý gọi là sáu tên giặc. Không biết xử dụng sáu căn thì chúng biến thành sáu tên giặc. Biết xử dụng chúng thì chúng biến thành hộ pháp.

Có người nuôi gà nuôi chó. Khi gà, chó chạy ra ngoài, họ liền chạy đuổi theo bắt về. Song khi tâm chạy ra ngoài, chẳng ai chạy theo bắt về lại! Đó là xả gốc theo ngọn: quên mất gốc (là tâm), thu nhặt ngọn (là phiền não).

Tôi truyền thọ một yếu quyết cho các bạn. Yếu quyết gì? Khi gặp chuyện cấp bách nguy nan, bạn hãy bình tĩnh, không nên khẩn trương cấp bách, phải

gác chuyện sống chết ra ngoài, nhất tâm niệm Quan Thế Âm Bồ Tát. Nhất định chuyện nguy hiểm sẽ biến thành bình an, thoát khỏi nguy nan.

Người chân tu thì chuyên tâm niệm đức Quan Âm cũng sẽ đắc tam muội. Trong cảnh tam muội, lạnh tới đâu cũng chẳng thấy lạnh, nóng cách mấy cũng không thấy nóng, đói khát cỡ nào cũng không cảm thấy đói khát. Nó kỳ diệu không thể diễn tả được.

Đừng sinh phiền não, chớ nghi ngờ,

Kiểm soát chính mình, đừng đung người.

Nhận mình sai nhiều, bớt cãi lý,

An nhiên, thanh tịnh, trí huệ sinh.

Minh tâm: chẳng ngại việc gì khó,

Thấy tánh: đâu còn có lo buồn,

Phật quang nào phải không chiếu sáng,

Lo, nghĩ, hận, oán khiến nhiều nhưong.

Nếu bạn y theo lý bài thơ trên tu hành, thì hẳn sẽ có cảm ứng đặc biệt.

Niệm danh hiệu đức Quan Âm, bạn nên học lòng đại từ đại bi, đại hỷ đại xả, đại nguyện đại lực của ngài Quan Âm.

PHÁP Hòa Thượng Tuyên Hóa

NGŨ

[00](#) [01](#) [02](#) [03](#) [04](#) [05](#) [06](#) [07](#) [08](#) [09](#)

Nếu muốn tự tại thì bạn phải quét sạch ba tâm và bốn tướng. Ba tâm là tâm suy nghĩ về hiện tại, quá khứ và vị lai. Ba tâm thái này đều không có thực tại, nên gọi là bất khả đắc, không thể nắm giữ.

Vì sao ở địa vị thánh nhân thì mới có tự tại? Vì thánh nhân không có bốn tướng: không có quan niệm về cái tôi, quan niệm về người, quan niệm về chúng sinh, quan niệm về thọ mạng. Do đó họ đạt tới sự tự tại.

Vì sao mình mê muội, chẳng giác ngộ? Vì bị trúng độc tham sân si quá sức sâu đậm. Do vậy chẳng thể giác ngộ.

Thời đại chánh pháp: Ai cũng tu. Thời đại mạt Pháp: Không ai tu. Nếu bây giờ ai cũng tu thì thời mạt Pháp sẽ biến thành thời chánh pháp.

Định luật nhân quả là: *khởi hoặc* (tâm khởi vọng tưởng, si mê), đưa đến *tạo nghiệp* (thân ngữ ý phát ra hành động, lời nói, suy tư), kết cuộc là *thọ báo* (thân ngữ ý nhận chịu hậu quả của việc đã làm).

Từ sống tới chết: một đời người. Thân này như cái bọt trôi nổi đó đây trên mặt nước. Thật là hư vọng, không chân thật. Biến mất trong tích tắc. Vậy thì cần gì phải lưu luyến? Cần gì phải chấp trước.

Không cầu đạo, không sao thoát đường mê. Muốn thoát lối mê, phải tu đạo.

Đời người vô thường, sự nghiệp vô thường, phú quý cũng vô thường. Rằng: *Vui là nhân của khổ*. Tất cả sự vui sướng khoái lạc trên đời đều ẩn chứa trong nó sự đau khổ.

Vì sao mình không thể chuyên tâm niệm đức Quan Âm? Vì mình không thể thâm nhiếp sáu căn: tai mắt mũi lưỡi thân ý; không kèm chế sáu tên giặc này. Vì vậy chúng mắc tình gậy sóng gió, khiến vọng tưởng nổi dậy. Lúc ấy tâm chẳng thể yên lặng mà cứ hướng ngoại, tự tìm chuyện rắc rối.

Muốn giác ngộ thì phải ngồi thiền. Ngồi thiền là không mê muội: đó là con đường thoát khỏi tam giới.

Vì người xuất gia xem nhẹ tánh trọng yếu của việc tụng kinh, (không nhấn mạnh vào việc tu trì chứng ngộ, chỉ chú trọng vào việc cúng tế, lễ lạc) nên thế hệ sau không bằng thế hệ trước. Họ nuôi dưỡng thói quen ham ăn, lười biếng. Thật là điều bất hạnh cho đạo Phật. Nếu không kịp thời sửa đổi quan niệm sai lầm thì tiền đồ của Phật giáo khó có thể tưởng tượng sẽ ra sao.

Bạn nên vì lợi ích toàn thể giới mà niệm danh hiệu đức Quan Âm. Hãy khiến thế giới tiêu trừ tai nạn. Do vậy làm mọi chuyện, chớ riêng nghĩ cá nhân mình.

Trong trời đất, mọi sự *sinh sinh bất tức, hóa hóa vô cùng* (sinh hóa, biến đổi không ngừng) là bởi do có Phật tánh. Chẳng có Phật tánh thì cái gì cũng phải hủy diệt. (Mọi sự tương đối đều chỉ tồn tại trong phạm vi của tánh tuyệt đối).

Người ta từ đâu tới? Có người nói từ khi tiến hóa thành. Song khi từ đâu ra? Nếu khi có thể biến thành người, sao giờ bây giờ chúng chẳng tiếp tục biến thành người? Lạ thật!

Có người một ngày không nói thị phi thì giống như một ngày chẳng thể sống. Một ngày không nói dối thì một ngày bức rứt, như không ăn cơm vậy. Sáng tối chỉ sống nhờ nói thị phi, nói dối trá. Bạn thấy có kỳ lạ chẳng? Thật khiến mình khó hiểu.

Hiện tại có người tu thích ở đơn độc nơi một ngôi nhà (tịnh xá). Vì sao? Vì họ không giữ giới luật. Khi chẳng có ai nhìn ngó, thì có phạm giới cũng chẳng ai hay biết. Họ tha hồ muốn gì làm nấy, không ai quản thúc, tự do tự tại, không ràng không buộc. Thế rồi họ chiêu tập người tại gia tới làm lễ này, hội nọ: kỳ thật đó chính là nhờ Phật (đội lột tu hành) để kiếm cơm ăn, áo mặc.

Công đức trì tụng chú Đại Bi không những đẩy lùi nạn trộm cướp, còn làm tiêu trừ trăm bệnh, dẹp tan ma nạn. Do đó mình nên thành tâm tụng trì.

Kinh Hoa Nghiêm ở đâu thì Phật ở đó. Nó như vàng mây sáng lạn tỏa chiếu khắp tam thiên đại thiên thế giới.

Người quân tử có cái học cải tạo vận mạng. Mạng do mình tạo, phước cầu nơi mình. Khi không làm việc ác thì tự nhiên mạng xấu sẽ biến thành tốt. Không làm lành, chỉ làm ác thì mạng tốt cũng thành xấu. Vận mạng thì biến động, không phải cột trời người ta cứng nhắc, chẳng còn tự do. Đừng nên mê tín (về vận mạng đã an bài, sắp sẵn).

Sư phụ chỉ dắt dẫn người đệ tử tới cửa đạo. Tu hay không là ở mỗi người.

Pháp môn Tịnh độ thích hợp với căn cơ của mọi người. *Dùng ít sức mà thành công lớn.* Đúng là pháp môn khế hợp với chân lý, hợp mọi căn cơ.

Buddha nghe như là chữ *Bất đại*, không to lớn! Phật thì không lớn hơn ai cũng không nhỏ hơn ai. Nên gọi *bất đại* chính là Phật!

Người tu đạo không được tranh chấp. Vì như người lên điện Phật sau thì đứng sau, người tới trước thì đứng trước. Người tới trễ không nên nói: Tôi có đắp y nên tôi phải đứng trước người chẳng đắp y. Tôi phải đẩy y đứng xuống dưới. Đó gọi là tranh.

Làm cha mẹ là trả nợ. Làm con cái là đòi nợ. Chúng sinh không hiểu điều đó nên cho rằng (quan hệ cha mẹ con cái) là vui lắm.

Đẻ ra thì hai tay trắng. Chết đi thì cũng trắng hai tay. Đem gì theo cũng không được. Ở lại cũng không xong.

Do Thái giáo cũng là Phật giáo, Thiên Chúa Giáo cũng là Phật giáo. Tên đổi nhưng ý không đổi. Tôi không xem tôn giáo là tôn giáo. Tôi nhận định rằng tôn giáo chỉ là do nhân tính biến hóa. Do vậy tôi gặp tôn giáo nào thì tôi thuộc về tôn giáo ấy. Không có tôn giáo gì của riêng tôi.

Chữ **bận rộn** trong tiếng Hoa thì gồm có chữ *Tâm* và chữ *Vong* (mắt) ghép lại. Nó cũng giống như chữ **quên mắt**, cũng gồm có chữ *Tâm* và chữ *Vong* ghép lại. Do vậy bận rộn đến độ mất tiêu luôn cái tâm, bận rộn tới mức quên bằng cả chân tâm!

Phải làm sao tu? Trước hết, phải đoạn trừ dục vọng, cắt đứt tình ái. Không nên cách xa người ta quá, cũng không nên quá gần gũi. Quá xa cách thì sẽ mất đi duyên lành với người. Quá gần gũi thì bị cảm tình chi phối lý trí, chẳng thể tu hành đặng.

Tu thì không được đeo mặt nạ, giả đò, đóng kịch để người ta xem. Tu thì dựa hoàn toàn vào công phu chính mình. Có thể mới có kết quả. Hễ có một phần thành tâm thì được một phần cảm ứng. Mọi thứ đều nhờ vào lòng thành khẩn, chân thật không hư dối. Đừng nên tự lừa mình và lừa người.

Muốn cứu đời, bạn chẳng thể dùng bom nguyên tử, bom khinh khí hay tia laser, vì chúng vốn là thứ hủy diệt thế giới. Chỉ có dùng bát đức: hiếu, đễ, trung, tín, lễ, nghĩa, liêm, sĩ. Tám thứ đạo đức này là linh đan cứu vớt linh hồn chúng sinh, cũng là thuốc màu cứu sống sinh mạng người ta hữu hiệu nhất.

Bệnh tuyệt chứng nan y của thế giới là: Sự phá sản của giáo dục.

Có người nói: Tôi là Phật thiết! A! Phật thiết là bạn, vậy Phật giả là ai? Cũng như tổng thống, chẳng bao giờ ngài nói: Tôi là tổng thống thiết! Nói vậy thì

ai là tổng thống giả? Từ đây mà suy ra: hễ nói cái gì thiệt, thì hẳn việc đó có vấn đề.

Hãy làm mọi việc thiện: tức là bạn hãy tu hạnh thanh tịnh. Không thanh tịnh thì không phải là thiện. Thanh tịnh tức là thiện.

Bạn cho rằng ăn chay thì ăn trứng cũng được? Cũng được! Chờ tới khi bạn đầu thai làm gà rồi khi đó bạn sẽ hiểu (phận làm gà) chính do ăn trứng gà mà ra.

Nếu bạn chẳng thể đoạn trừ ái dục thì dù bạn xuất gia tám vạn đại kiếp, bạn cũng chỉ phí thời giờ, tạo tội nghiệp ở trong đạo Phật.

Cây không gốc thì sẽ khô héo. Người không gốc thì phải chết.

Bất luận bịnh thống gì cũng do oan nghiệp, chủ nợ tới đòi nợ. Bịnh là sao? Bịnh cũng là cách thuyết pháp, giúp người ta biết thân thể này là khổ, sinh lão bịnh tử là khổ. Lúc nào nó cũng có thể tìm đến bạn. Nó sẽ đánh điện tín, điện thoại hay gởi thư tới nhắn nhủ bạn (dưới hình thức là bịnh khổ). Chẳng những bạn có thể bị bịnh, mai này sẽ phải chết.

Có sinh ra thì phải già đi, sinh bịnh rồi phải chết. Quá trình ấy dạy mình phải biết cái khổ của chuỗi sinh lão bịnh tử, để mình chuẩn bị làm sao giải thoát, không bị khí số ràng buộc. Do đó vô luận là có bịnh gì, bạn cũng phải phát tâm Bồ đề, sinh lòng giác ngộ, xem mọi thứ là vô thường, đau khổ, chân không và vô ngã. Làm được vậy thì bịnh cũng là chuyện tốt.

Người biết Phật pháp thì không tranh, không tham, không cầu, không ích kỷ, không tự lợi, không nói dối. Những thứ như ngũ nhãn, lục thông, v.v... đều là thứ thừa thái, tu mà cầu những thứ đó thì cũng tựa như leo cây để tìm cá.

Các bạn nếu học thuộc lòng nhuần nhuyễn Kinh Lăng Nghiêm, thì nhất định sẽ khai phát đại trí huệ, hoạch được biện tài vô ngại.

Trong thời Mạt Pháp, người bạch y công nhiên nhận đồ cúng dường, hoàng dương Phật pháp. Bạch y tức là người tại gia. Họ công nhiên tụng đám cho người, làm lễ siêu độ, giảng quẻ xăm. Họ lợi dụng Phật giáo để kiếm cơm ăn, áo mặc.

Quý thì chỉ ăn cái *tánh* của đồ cúng; chúng chẳng cần tiền bạc, thực phẩm. Nếu có tiền, bạn nên làm chút chuyện công đức rồi hồi hướng cho các vong

hôn. Nếu bạn mua những thứ xe hơi giấy, tiền giấy, tàu bay giấy, nhà giấy.... để đốt cúng thì thật là mê muội tới cực điểm.

Đốt tiền giấy thành tro rồi thì bạn làm sao biết nó có hiệu quả gì chớ? Nếu nói đốt rồi vẫn có hiệu quả (tức là người chết có thể dùng được tiền do bạn đốt), thế thì người tây phương chẳng được bà con đốt tiền giấy cho họ, phải chăng họ đều trở thành những con quỷ nghèo mạt? Phải chăng: Tây phương không quỷ nghèo, đông phương không thần giàu!

Trợn đời, tôi không muốn đi tụng đám, phóng diệm khẩu, làm pháp hội Thủy Lục, là bởi vì tôi chẳng có đức hạnh. Đạo không đủ để cảm hóa người, đức không đủ để dạy dỗ ai. Tự mình chưa siêu độ được mình thì làm sao siêu độ được vong hồn. Đó là lý do tôi không có gan làm những chuyện ấy.

Pháp môn niệm Phật: người già vì năm tháng chẳng là bao, nên tốt nhất là niệm Phật. Người trẻ, vì đời còn dài nên cũng thích hợp để tu niệm Phật. Người trung niên, sau khi đã kinh nghiệm rõ ràng mọi chuyện trên đời rồi, cũng nên niệm Phật. Kẻ bệnh, không biết bao giờ sẽ chết, cần gấp niệm Phật. Lúc không bệnh, lợi dụng khi thân thể còn khỏe, tốt nhất là niệm Phật.

Mỗi người đều nên chính tâm tu thân. Chính tâm tức là không nghĩ loạn, nghĩ tạp nhập lăng xăng, tưởng những chuyện không chính đáng. Tâm chính thì quỷ chẳng tới tìm bạn. Ví như cái bát đồ ăn của con mèo đầy dẫy ruồi bu. Đó là bởi đồ ăn quá dơ dáy. Nếu không có cái bát ấy thì ruồi nhặng chẳng bay tới. Nếu tâm bạn như thế nào thì sẽ chiêu cảm thứ tương tự tới. Không phải quỷ từ ngoài tới, mà do trong tâm (tạp nhiễm của bạn) mời tới.

Không gặp ma, làm sao nhìn thủng hồng trần? Không chịu khổ, làm sao quyết chí chân tu? Không nên để trí óc thông minh lừa mình, cho rằng cái gì mình cũng biết. Kỳ thật mình chẳng biết gì. Khi cảnh giới tới thì mình bị nó lay chuyển đến độ luống cuống cả tay chân!

Sau khi thọ giới rồi, bạn hãy nhất định làm sứ giả cho nhà Phật, làm đội ngũ của đạo Phật, làm vị đại tướng quân, đại anh hùng, đại hào kiệt trong Phật giáo. Không nên cầu thả, tùy tiện, cứ theo thói hư tật xấu, ngày ngày đùa giỡn nhờn nhờ, chẳng có vẻ gì là kẻ vừa thọ giới cả.

Không nên tán loạn: Gặp ai cũng rào đón xã giao, mà tự mình chẳng chút dụng công tu hành. Bạn phải biết làm sao tu: Nói nhiều quá không tốt. Kẻ phú quý không nói nhiều. Nói nhiều thì nhân cách thấp hèn. Thấp hèn thì không có giá trị. *Người quý lời nói chậm*, là vậy.

Trong phạm vi của luật nhân quả thì phạm tội tà dâm là nghiêm trọng nhất. Sự trừng phạt còn ghê gớm nữa: Một người lúc sống phạm giới tà dâm bao nhiêu lần, thì khi chết sẽ bị một cái cửa lớn cửa thân người ấy từ đầu xuống chân bấy nhiêu lần. Sinh tiền kết hôn một trăm lần thì chết rồi bị cửa một trăm lần.

Bởi vì mình chẳng thể nhìn xuyên suốt, không thể buông xả, do đó trong pháp hữu vi, pháp vô vi, thứ có tướng, thứ không tướng, mình bị ràng buộc rối rắm. Lúc ấy vì chẳng thể nhận thức rõ ràng (cảnh giới, hay kinh nghiệm trước mắt, hay chân lý bất biến) nên mình cứ dật dờ (như lết chân lội bùn). Trong vòng lục đạo luân hồi, cứ mãi tiếp tục sinh tử.

Đọc Kinh Lăng Nghiêm là để khai trí huệ. Đọc Kinh Pháp Hoa là để thành Phật. Nên nói: Khai huệ là Lăng Nghiêm; thành Phật là Pháp Hoa. Kinh Hoa Nghiêm thì quy nguyên: Trở về gốc. Ai ai cũng từ trong pháp giới này lưu xuất; ai ai cũng sẽ trở về với pháp giới. Các bạn nên tuyển lựa một bộ kinh mà các bạn cảm thấy vui thích nhất thì nó mới khế cơ (hợp với căn cơ bạn). Đã có pháp khế cơ rồi, bạn hãy nghiên cứu nó, không nên ngày ngày cứ lo làm tiền, quên mất Phật pháp.

Việc lớn trong đời mình: Quy y Tam Bảo.

Quy y Tam Bảo thì dựa vào hai chữ *chân thành*. Không chân thành, bạn sẽ làm cho có lệ, cầu thả vô trách nhiệm, chẳng có cảm ứng gì.

Mỗi sáng khi ngủ dậy, bạn hãy đối diện với Phật phát bốn điều thệ nguyện. Bốn lời nguyện này Bồ Tát nào cũng phát. Mỗi đêm bạn hãy kiểm thảo, tự hỏi xem: *Chúng sinh vô biên thệ nguyện độ*, mình đã độ ai chưa? Nếu chưa, hãy ráng độ. *Phiền não vô tận thệ nguyện đoạn*, mình đã đoạn chưa? Nếu chưa, phải đoạn nó đi. *Pháp môn vô lượng thệ nguyện học*, mình đã học chưa? Nếu chưa, hãy tìm thời gian rỗi rảnh giữa lúc bận bịu công việc để đọc chút kinh điển, xem sách Phật dạy. *Phật đạo vô thượng thệ nguyện thành*, mình hiện tại là phàm phu, chưa thành Phật, phải mau tu hành thì mới thành Phật được.

Người học Phật không nên chạy rong. Suốt đời cứ chạy cùng hết chùa này đến chùa khác, mà rốt cuộc chẳng chút sở đắc: Không biết giảng kinh, không biết niệm Phật, cũng chẳng biết lễ sám.

Tim cầu bái phỏng một vị thiện tri thức: Ngay trong giới xuất gia cũng rần rông lẫn lộn, không phân rõ ràng. Bạn đi lộn vào chốn bàng môn tà đạo thì

thật nguy hại. Nếu đi lầm lẫn vào chỗ kẻ tà sư thuyết pháp thì nguy hại càng lớn hơn nữa.

Ở trong chùa, bạn nên nói chuyện liên hệ đến phật lý, đến tu hành. Đừng nên nói người này thế này, người nọ thế kia, toàn chuyện thị phi. Càng nói thì bạn càng đọa lạc. Càng đọa lạc thì càng khó tu học Phật pháp. Vì sao bạn trì chú mà quên hoài? Vì bạn quá tán loạn. Vì sao tụng kinh mà không nhớ? Vì bạn quá tán loạn.

Biết lắng nghe thì dù tôi có chửi bới người ta, bạn cũng nghe thành diệu pháp. Dù tôi có đánh người ta, bạn cũng cho rằng đó là pháp thức tinh họ thật đúng lúc. Không biết lắng nghe, thì tôi có dùng cách gì gia trì bạn, giúp đỡ bạn, bạn cũng cảm thấy vô nghĩa, vô lý.

Muốn tôi lên trời: chẳng khó gì. Giáo hóa người Mỹ là khó nhất.

Muốn tôi độn thổ: chẳng khó gì. Giáo hóa người Mỹ là khó nhất.

Muốn gà trống đẻ trứng: chẳng khó gì. Giáo hóa người Mỹ là khó nhất.

Bạn cho rằng được người ta đập đầu đánh lể là mình ngon lành lắm sao? Bạn hãy tự hỏi mình có đạo đức gì? Có trí huệ chẳng? Có xứng đáng để người ta cung kính chẳng? Đáng để người ta sùng bái chẳng? Bạn hãy thường hồi quang phản chiếu như vậy.

Cúng dường người xuất gia, bạn cần có con mắt biết chân lý (trạch pháp nhãn). Nên cúng dường người tu hành thanh tịnh.

Phật thuyết tam tạng, mười hai loại kinh điển, đều không ngoài mục đích phá bỏ chấp trước của người ta. Song le mình không chịu nghe lời Phật dạy, lại làm kẻ phản đồ: chấp trước mãi cái TÔI.

Lúc tôi tới, chẳng có gì. Lúc ra đi, tôi cũng chẳng muốn gì. Tôi chẳng muốn lưu lại dấu vết gì trên trần gian. Tôi từ hư không tới, sẽ về với hư không.

HẾT